

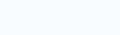

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
Січень				
	 Куликов Веніамін Сергійович (Позивний «Санітар»)	26 березня 1982, Херсон. Санінструктор 21-го окремого мотопіхотного батальйону «Сармат» 56-ї ОМПБр. До війни займався монтажем газового обладнання. На фронт пішов у першу хвилю мобілізації на початку 2014 року, проходив службу в 92 ОМБр на Луганщині, тричі був поранений, в подальшому підписав контракт з 21 ОМПБ. Під час війни, у червні 2015, одружився, на що йому дали три дні відпустки ^[11] . Залишилися мати, дружина та двоє малолітніх дітей, пасинок і 2-річна донька.	2 січня 2017	Загинув у ніч на 2 січня в зоні проведення АТО (місце та обставини не уточнені). Похований в Херсоні ^[2] За повідомленнями ГУ НП в Донецькій області та Міноборони, у ніч на 2 січня близько 24:00 біля продуктового магазину у парку смт Донське Волноваського району виник конфлікт між групою військовослужбовців та цивільних осіб. Внаслідок пострілів з вогнепальної зброї загинув 34-річний військовослужбовець ЗСУ, мешканець Херсону, ще двоє жителів Волноваського району 30 та 22 років були госпіталізовані. Після встановлення всіх учасників і свідків було затримано за підозрою військовослужбовця тієї ж військової частини. Відкрите кримінальне провадження за ч.1 ст.115 «Умисне вбивство» ^[3] .
  	 Петрищев Сергій Миколайович (Позивний «Бобер Сірко»)	11 квітня 1971, Суми. Мешкав у м. Лозова Харківська область. Солдат 92-ї окремої механізованої бригади. З 1990 року працював у Лозівському відділі міліції, в кримінальному розшуку. На фронт пішов добровольцем у липні 2014 року, служив водієм у саперів в місті Щастя ^[4] . Через рік продовжив службу за контрактом. Залишилися мати, сестра та неповнолітній син.	2 січня 2017	Загинув поблизу міста Мар'їнка (Донецька область). Похований на Центральному кладовищі м. Лозова ^[5] . Внаслідок порушення правил поведіння зі зброєю в одній з військових частин, яка виконує бойові завдання в районі міста Мар'їнка , загинули двоє військовослужбовців (45 і 39 років), та ще двоє зазнали поранень. Повідомлення до Мар'їнського відділення поліції надійшло о 20:40 з лікарні міста Курахове Мар'їнського району Донецької області. За інформацією одеського видання «Таймер» без вказання джерел, військовослужбовець 92-ї бригади на ВОП у Мар'їнці розстріляв з автомату товаришів по службі під час конфлікту ^[6] .
		34 роки. Військовослужбовець (підрозділ не уточнено). На війну пішов добровольцем.	3 січня 2017	Напередодні потрапив до Дніпропетровської лікарні ім. Мечникова у стані коми з вкрай важкими мінно-вибуховими пораненнями. Внаслідок вибуху бійцю відірвало руку, багато уламків було в голові, животі, ногах. Не дожив до операції, помер 3 січня близько 11:00 ^[7] .

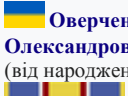

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Войтов Микола Сергійович (Позивний «Ребе»)	17 червня 1979, Київ. Офіцер поліції, військовослужбовець 1-ї роти Полку патрульної служби поліції особливого призначення «Київ». Український єврей, в дитинстві відвідував хедер і в подальшому дотримувався єврейських традицій. Закінчив музичну школу за класом скрипки. Мав оперний голос, взагалі був дуже різносторонньою та обдарованою людиною. Захоплювався рибальством. Після закінчення Національної академії внутрішніх справ України працював у Старокиївському районному управлінні юстиції, в Антимонопольному комітеті і юристом КМДА. Учасник Революції Гідності. 13 червня 2014 року добровольцем пішов у батальйон МВС «Київ-1». Ніс службу у Слов'янську, в зоні АТО понад два роки. Залишилися дружина та четверо дітей, доросла донька, син і ще дві доньки (молодшій донечці 4 місяці). 2016 року Микола став дідусем ^[8] .	3 січня 2017	Помер у розташуванні підрозділу в Краматорську (Донецька область), зупинилося серце. Похований на Байковому кладовищі Києва ^[9] .
	 Чистов Віталій Валерійович	31 січня 1978, Марганець Дніпропетровська область. Солдат, старший навідник 17-ї ОТБр.	4 січня 2017	Помер під час несення служби в зоні АТО, у с. Тарасівка (Волноваський район). Похований в Марганці ^[10] .
	 Сонько Сергій Миколайович	16 грудня 1993, Станіслав (Білозерський район) Херсонська область. Молодший сержант, командир 3-го відділення взводу морської піхоти 1-ї роти 501-го ОБМП 36-ї ОБрМП. Студент ЧНУ ім. Петра Могили (юрфак, заочна форма). Вступив на військову службу за контрактом у 2015. Залишилися батьки.	8 січня 2017	Загинув від мінно-вибухових травм, підірвавшись на міні за 3 км від окупованого с. Верхньошироківське (колишне с. Октябрь, Новоазовський район). Тіла трьох загиблих морпіхів знайшли терористи у 500 м від своїх передових позицій. Передача тіл відбулась 13 січня в Донецьку. Похований в с. Станіслав ^[11] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Охріменко Микола Іванович (Позивний «Дед») 	<p>9 липня 1963, 53 роки, Яструбине Сумський район Сумська область. Мешкав у Донецьку. Молодший сержант, командир відділення 1-ї роти 501-го ОБМП 36-ї ОБРМП. Якийсь час працював у «Куларзолото» (Якутія). З початком АТО в 2014 виїхав з Донецька на Сумщину. З 2015 — доброволець БПСМОП «Артемівськ», пройшов бої за Дебальцеве. 2016 підписав контракт із ЗСУ. Залишилися мати, дружина (залишилася на Донеччині) та донька.</p>	8 січня 2017	<p>Загинув від мінно-вибухових травм, підірвавшись на міні за 3 км від окупованого с. Верхньошироківське (колишнє с. Октябр, Новоазовський район). Тіла трьох загиблих морпіхів знайшли терористи у 500 м від своїх передових позицій. Передача тіл відбулась 13 січня в Донецьку. Похований в с. Яструбине^[11].</p>
	 Трубіч Сергій Сергійович 	<p>20 березня 1987, Кропивницький. Виріс і мешкав в смт Знам'янка Друга Кіровоградська область. Старший матрос, старший стрілець-санітар 1-ї роти 501-го ОБМП 36-ї ОБРМП. За фахом — зварювальник, муляр. Мобілізований навесні 2015 року, через рік підписав контракт. Залишилися батьки та сестра.</p>	8 січня 2017	<p>Загинув від мінно-вибухових травм, підірвавшись на міні за 3 км від окупованого с. Верхньошироківське (колишнє с. Октябр, Новоазовський район). Тіла трьох загиблих морпіхів знайшли терористи у 500 м від своїх передових позицій. Передача тіл відбулась 13 січня в Донецьку. Похований в смт Знам'янка Друга^[11].</p>
	 Ус Сергій Володимирович	<p>11 червня 1989, Українка (Острозький район) Рівненська область. Молодший сержант, військовослужбовець 11-го зенітного ракетного полку (Шепетівка). Закінчив Квасилівське ПТУ за спеціальністю автослюсаря. По закінченні строкової служби ще три роки служив за контрактом у Новограді-Волинському. Мобілізований 11 листопада 2015 року до 80 ОДШБр, служив у зоні АТО. В кінці вересня 2016 демобілізувався, згодом пішов служити за контрактом у ЗРП в Шепетівці, звідти був відряджений у 128 ОГПБр (бригада тримає оборону поблизу Донецька). Залишилася мати.</p>	9 січня 2017	<p>Місце й обставини смерті не уточнено, загинув в зоні АТО. Похований у рідному селі^[12].</p>
	 Климюк Ігор Павлович (Позивний «Клим») 	<p>15 вересня 1994, Оконськ Маневицький район Волинська область. Мешкав у с. Гірка Полонка Луцький район. Солдат, гранатометник 1-го механізованого відділення 3-го МВ 1-ї МР 1-го МБ 24-ї ОМБр. Закінчив Волинський коледж НУХТ, працював електриком в СГПП «Рать». 2015 призваний на строкову службу, 2016 підписав контракт. Залишились батьки, брат і сестра.</p>	10 січня 2017	<p>Загинув близько 11:00 від смертельного поранення у голову внаслідок обстрілу позицій поблизу с. Новозванівка — Троїцьке (Попаснянський район). Похований в с. Гірка Полонка^[13].</p>
	 Корнелюк Богдан	<p>28 вересня 1994, Нововолинськ Волинська область. Старший солдат, заступник командира бойової машини — навідник-</p>	12 січня 2017	<p>Загинув у ніч на 12 січня від кульового поранення під час обстрілу поблизу КПВВ «Станиця Луганська» в смт Станиця Луганська.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	<p>Олександрович</p> <p>Сенюк Віталій Дмитрович</p>	<p>оператор (БМП-1) 14-ї ОМБр. Закінчив ВПУ за будівельною професією. З 03.04.2016 на військовій службі за контрактом, з 18 вересня — в зоні АТО. Залишився батько-фронтовик.</p> <p>8 липня 1971, Острівець (Городенківський район) Івано-Франківська область. Мешкав в Івано-Франківську. Капітан, помічник начальника штабу — начальник розвідки мехбатальйону 24-ї ОМБр. Випусник Ачинського ВАТУ (1992, «старший технік літаків»). 20 років військової служби, 2010 вийшов на пенсію. Мобілізований 05.09.2014 як доброволець, у 2016 підписав контракт. Залишилися дружина та троє дітей.</p>	<p>14 січня 2017</p>	<p>Похований у Нововолинську^[14].</p> <p>Загинув поблизу села Новоолександрівка (Попаснянський район) внаслідок прямого влучення ПТКР в автомобіль. Похований в Івано-Франківську^[15].</p>
  	<p>Коссов Сергій Вікторович</p> <p>Ніколайчук Роман Анатолійович</p>	<p>20 лютого 1983, Оленівське Бобринецький район Кіровоградська область. Солдат, водій транспортного відділення зенітно-ракетної батареї 17-ї окремої танкової бригади. Працював помічником комбайнера. Вступив на військову службу за контрактом 31 травня 2016 року. Залишилися мати і дружина.</p> <p>1982, Білогір'я Хмельницька область. Старший солдат 24-ї окремої механізованої бригади. Мобілізований 29 квітня 2015 року. З 28 серпня 2016 проходив службу за контрактом у 24 ОМБр. Неодружений, залишилися батьки.</p>	<p>15 січня 2017</p> <p>17 січня 2017</p>	<p>Загинув від кульового поранення грудної клітки, що несумісне з життям, неподалік міста Сіверськ (Бахмутський район Донецька область). Похований у селі Верхньоінгульське Бобринецького району^[16]. За повідомленням видання «Лівий берег» з посиланням на джерело в поліції, 15 січня в Сіверську військовослужбовець ЗСУ застрелив товариша по службі і поранив ще одного з автомата Калашникова, порушено кримінальну справу (вбивство, замах на вбивство)^[17].</p> <p>Помер у Військово-медичному клінічному центрі Харкова, куди був доставлений 8 січня з госпіталю Северодонецька із важкими тілесними ушкодженнями голови і опіками стравоходу, весь час перебував на апараті штучного дихання. Офіційна причина смерті – легенево-серцева недостатність як смертельне ускладнення закритої травми живота. Слідство встановило, що травми солдат отримав за чотири доби до госпіталізації на позиціях своєї частини поблизу м. Золоте (Попаснянський район Луганська область). За інформацією ЗМІ з посиланням на власні джерела, Роман був жорстоко побитий товаришами по службі, після чого напився оцту. Похований 20 січня в смт Білогір'я^[18].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Ксенчук Андрій Сергійович 	<p>18 червня 1980, с. Широке Сусуманський район Магаданська область РРФСР. Проживав у м. Покровськ Донецька область. Солдат, механік-водій 74-го ОРБ. Гірник, з 2000 працював на шахтах «Красноармійська-1» і «Стаханова», прохідник 5 розряду. З 30.01.2015 до 20.04.2016 служив за мобілізацією телефоністом у 93 ОМБр та 53 ОМБр. 11.11.2016 підписав контракт. Залишилися дружина і син.</p>	26 січня 2017	Загинув в результаті мінометного обстрілу поблизу села Широкине на схід від Маріуполя. Похований в Покровську ^[23] .
	 Непсов Сергій Олександрович (Позивний «Непс») 	<p>1 вересня 1994, Калинівка (Вітовський район) Миколаївська область. Мешкав у м. Миколаїв. Старший солдат, гранатометник 3-го відділення 2-го взводу 6-ї роти 2-го МБ 93-ї ОМБр. Здобув професію токаря, працював у сфері продажів. З 10.11.2015 проходив строкову службу. Навесні 2016 підписав контракт. Залишилися батьки та сестра.</p>	26 січня 2017	Загинув близько 21:00 від кулі снайпера у бою з ДРГ, що під прикриттям мінометного обстрілу підійшла до позицій військових біля смт Новотошківське (Попаснянський район). Похований в с. Калинівка ^[24] .
	Білоус Юрій Миколайович 	<p>25 лютого 1962, 54 роки, Дубровиця Рівненська область. Військовослужбовець 14-ї окремої механізованої бригади. 1980 року закінчив Дубровицьке СПТУ № 6. Працював робітником на підприємстві «Дубровицяводоканал». Проходив службу за контрактом з 12 липня 2016 року. Після підготовки на полігоні на Львівщині направлений на першу лінію оборони в Луганській області. Згодом його підрозділ відвели на другу лінію, був задіяний в охороні базового табору. Залишилися мати, брат, дружина, двоє синів та онуки.</p>	26 січня 2017	Загинув від кульового поранення на території базового табору в селі Райгородка (Новоайдарський район) Луганської області. Похований в Дубровиці на новому кладовищі жилмасиву «Посьолок» ^[25] .
	 Кизило Андрій Олександрович (Позивний «Орел») 	<p>2 травня 1993, Умань Черкаська область. Капітан, заступник командира 1-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади. Походить з династії військових. Закінчив Київський військовий ліцей імені Івана Богуна. Випускник факультету бойового застосування військ Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, закінчив Академію 2014 року і вже у травні поїхав на фронт. 2015 року 21-річний лейтенант був визнаний кращим командиром роти по сектору «М». Під його командуванням бійці брали участь у боях поблизу Петрівського й Нової Ласпи, понад півтора роки тримали оборону у полях в районі Волновахи^[26]. Залишилася дружина та 8-місячний син. Герой України (посмертно)^[27].</p>	29 січня 2017	О 5:00 противник розпочав обстріл промзони міста Авдіївка (Донецька область) та після 7:00 перейшов у наступ двома групами. Атаку відбито, ворог із втратами відступив, українські захисники під час контратаки зайняли нову позицію. В результаті боїв один військовослужбовець загинув на місці та двоє — померли від отриманих важких поранень, ще одного пораненого госпіталізовано. Вдень противник продовжив обстріли Авдіївки та о 13:45 здійснив другу невдалу спробу штурму. В штабі АТО повідомили про ще одного загиблого українського військовослужбовця, станом на 18:00. 23-річний капітан загинув від осколкового поранення під час бою. 1 лютого в Києві на Майдані Незалежності попрощалися з сімома воїнами 72 ОМБр. Похований в Умані ^{[28][29][30]} .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Бальченко Володимир Іванович	<p>4 січня 1992, Берестовець (Борзнянський район) Чернігівська область. Молодший сержант, кулеметник 1-ї механізованої роти 1-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади. Захоплювався футболом, грав за ФК «Берестовець». Працював лісником у егерні. 8 жовтня 2015 року призваний на строкову військову службу, яку проходив у 169-му Навчальному центрі сухопутних військ в Десні. По тому продовжив військову службу за контрактом. На фронті з липня 2016 року. Батько помер, залишилися мати, брат і сестра.</p>	<p>29 січня 2017</p>	<p>О 5:00 противник розпочав обстріл промзони міста Авдіївка (Донецька область) та після 7:00 перейшов у наступ двома групами. Атаку відбито, ворог із втратами відступив, українські захисники під час контратаки зайняли нову позицію. В результаті боїв один військовослужбовець загинув на місці та двоє — померли від отриманих важких поранень, ще одного пораненого госпіталізовано. Вдень противник продовжив обстріли Авдіївки та о 13:45 здійснив другу невдалу спробу штурму. В штабі АТО повідомили про ще одного загиблого українського військовослужбовця, станом на 18:00. Володимир вранці стояв на спостережному посту. Загинув від прямого влучення міни під час обстрілу. 1 лютого в Києві на Майдані Незалежності попрощались з сімома воїнами 72 ОМБр. Похований у с. Берестовець^{[28][29][31]}.</p>
	 Оверченко Дмитро Олександрович (від народження — Кужелівський)	<p>24 січня 1989, Вишнопіль (Тальнівський район) Черкаська область. Солдат 1-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади. Родина переїхала у с. Варварівка (Долинський район) Кіровоградської області, але сім років тому Дмитро повернувся до Вишнополя. Виріс у багатодітній родині, мав двох братів і двох сестер. Займався спортом. Працював арматурником на будівництвах, їздив на будівельні об'єкти до Києва та Казахстану. З 2008 по 2009 рік проходив строкову службу сапером у 308-му інженерно-технічному батальйоні. Під час війни підписав контракт і поїхав на фронт. Розлучений. Батьки проживають на Кіровоградщині. У листопаді 2016 одна із західних знімальних груп побувала на бойовій позиції резерву під Авдіївою, де Дмитро провів для неї екскурсію (відео).</p>	<p>29 січня 2017</p>	<p>О 5:00 противник розпочав обстріл промзони міста Авдіївка (Донецька область) та після 7:00 перейшов у наступ двома групами. Атаку відбито, ворог із втратами відступив, українські захисники під час контратаки зайняли нову позицію. В результаті боїв один військовослужбовець загинув на місці та двоє — померли від отриманих важких поранень, ще одного пораненого госпіталізовано. Вдень противник продовжив обстріли Авдіївки та о 13:45 здійснив другу невдалу спробу штурму. В штабі АТО повідомили про ще одного загиблого українського військовослужбовця, станом на 18:00. 1 лютого в Києві на Майдані Незалежності попрощались з сімома воїнами 72 ОМБр. Похований у Вишнополі^{[28][29][32]}.</p>
  	 Крижанський Володимир Олексійович Бурець Олег Васильович	<p>24 березня 1982, Червоний Кут (Жашківський район) Черкаська область. Мешкав у м. Сквирі Київська область. Сержант, кулеметник механізованого взводу механізованої роти 1-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади. У шкільні роки переїхав на Київщину. Закінчив Сквирське професійно-технічне училища за фахом бухгалтера та Білоцерківський інститут економіки та управління за спеціальністю «Менеджмент». Працював у ТОВ "Фірма «Грона» в місті Сквирі. Призваний навесні 2014 року у першу хвилю мобілізації. Спочатку служив у Сквирському райвійськкоматі. Пройшов навчання у «Десні» та перевівся до 72 ОМБр, вирушив на фронт у Донецьку область. Залишилися мати, дружина та син.</p> <p>22 вересня 1990, П'ятихатки Дніпропетровська область. Солдат, гранатометник 72-ї окремої механізованої бригади. 2009 року закінчив Ерастівський коледж імені Е. К. Бродського Дніпропетровського державного аграрного університету за спеціальністю «Агронісія», здобувши кваліфікацію агротехніка. Працював різноробочим. 26 січня 2016 року підписав із ЗСУ контракт на три роки. Залишилися мати, брат, дві сестри, дружина, донька та двоє дітей дружини від першого шлюбу.</p>	<p>29 січня 2017</p>	<p>О 5:00 противник розпочав обстріл промзони міста Авдіївка (Донецька область) та після 7:00 перейшов у наступ двома групами. Атаку відбито, ворог із втратами відступив, українські захисники під час контратаки зайняли нову позицію. В результаті боїв один військовослужбовець загинув на місці та двоє — померли від отриманих важких поранень, ще одного пораненого госпіталізовано. Вдень противник продовжив обстріли Авдіївки та о 13:45 здійснив другу невдалу спробу штурму. В штабі АТО повідомили про ще одного загиблого українського військовослужбовця, станом на 18:00. Володимир загинув внаслідок прямого влучення міни в окоп. 1 лютого в Києві на Майдані Незалежності попрощались з сімома воїнами 72 ОМБр. Похований у м. Сквирі^{[28][29][33]}.</p> <p>Загинув під час боїв в районі міста Авдіївка (Донецька область), міна влучила в окоп. 1 лютого в Києві на Майдані Незалежності попрощались з сімома воїнами 72 ОМБр. Похований у м. П'ятихатки, на Алеї Героїв^{[29][34]}. За зведеними даними прес-центру штабу АТО, за минулу добу п'ятеро військових загинули, 9 дістали поранень та 4 травмовані^[35].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Шамрай Віталій Володимирович 	<p>26 травня 1990, Монастирище Черкаська область. Солдат, снайпер взводу снайперів 72-ї окремої механізованої бригади. 2010 року закінчив Лінецький аграрний коледж за спеціальністю «Агрономія, організація і технологія фермерського господарства». Працював у ТОВ «Агровет Атлантик» апаратником виробничої ділянки. 17 травня 2016 року прийнятий на військову службу за контрактом до 169-го навчального центру «Десна». В липні пройшов курси снайперів і був переведений до 72 ОМБр. Залишилися мати, сестра, дружина та маленький син.</p>	30 січня 2017	<p>Загинув під час несення бойового чергування внаслідок артилерійського обстрілу в промзоні міста Авдіївка (Донецька область). 1 лютого в Києві на Майдані Незалежності попрощались з сімома воїнами 72 ОМБр. Похований на центральному міському кладовищі м. Монастирище^{[29][36]}.</p>
	 Павлюк Ярослав Ярославович 	<p>24 жовтня 1980, Петрівка (Компаніївський район) Кіровоградська область. Солдат 72-ї окремої механізованої бригади. Мати померла, коли хлопець був ще малим, тому вихованням його та молодших братів займалася бабуся. Закінчив ветеринарний технікум, потім навчався у Білоцерківському аграрному інституті і працював у цьому навчальному закладі, в аспірантурі на кафедрі епізоотології та інфекційних хвороб, викладав епізоотологію та ветеринарний менеджмент. Займався вільною боротьбою. Працював ветеринаром у Баку, але повернувся до України, коли дізнався, що молодший брат на війні. У 2014—2015 проходив військову службу за мобілізацією в Ізмайльському прикордонному загоні ДПСУ. 21 листопада 2016 вступив на контрактну службу в 72 ОМБр. Залишилися бабуся, двоє братів та 7-річна донька у цивільному шлюбі.</p>	30 січня 2017	<p>Загинув вранці у боях в промзоні міста Авдіївка (Донецька область). За інформацією військомата, їхню машину підбили. 1 лютого в Києві на Майдані Незалежності попрощались з сімома воїнами 72 ОМБр. Похований у рідній Петрівці^{[29][37]}.</p>
	 Гульченко Роман Олегович 	<p>29 серпня 1986, Татарбунари Одеська область. Молодший сержант, командир десантно-штурмового взводу ДШР 1-го ДШБ 79-ї ОДШБр. Навчався на юриста. Працював в охороні. З 2008 служив за контрактом. В серпні 2014 уклав контракт з 79-ю бригадою. Учасник оборони Донецького аеропорту, боїв за Дебальцеве. Залишилась донька.</p>	30 січня 2017	<p>Під час бою поблизу с. Водяне (Ясинуватський район) по позиції десантників влучила 82-мм міна. Роман загинув від чисельних поранень, прикривши своїх товаришів. Похований в Татарбунарах^[38].</p>
	 Тарасов Андрій Вікторович	<p>1 лютого 1974, Краматорськ Донецька область. Старший лейтенант, заступник командира роти з МТЗ 81-ї окремої аеромобільної бригади.</p>	30 січня 2017	<p>Помер під час несення служби в зоні проведення АТО. Похований в Краматорську^[39].</p>

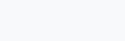

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Пацула Сергій Васильович	<p>18 вересня 1984, Баштанка Миколаївська область. Солдат, номер обслуги (САУ 2С1 «Гвоздика») 3-ї гаубичної самохідної артилерійської батареї 80-ї ОДШБр. Працював на Баштанській птахофабриці. Мобілізований 11.08.2015 року, 12.08.2016 підписав контракт. Залишилися дружина та четверо дітей.</p>	<p>31 січня 2017</p>	<p>Загинув у ніч на 1 лютого внаслідок артобстрілу поблизу села Тоненьке (Ясинуватський район), прикривши собою товаришів. Похований в Баштанці^[40].</p>
Лютий				
	 Литвинчук Геннадій Євгенович	<p>8 червня 1990, Харків. Військовослужбовець, ймовірно, 54-ї окремої механізованої бригади. Відомо, що в грудні 2016 Геннадій воював на «світлодарській дузі» біля смт Луганське (фронтове фото)^[41], де тримає оборону 54 ОМБр. Залишилися батьки, дружина та маленький син.</p>	<p>1 лютого 2017</p>	<p>Місце й обставини смерті не уточнено. Похований на Алеї Слави на Безлюдівському кладовищі Харкова^[42].</p>
	 Дергач Леонід Валентинович (Позивний «Академік»)	<p>24 березня 1979, Зарожани Хотинський район Чернівецька область. Проживав у м. Чернівці. Лейтенант, командир 9-ї МР 3-го МБ 72-ї ОМБр. Випусник НАВС (2000), працював в УБОЗ. З 2006 — викладач ЧНУ імені Ю. Федьковича. Кандидат юридичних наук (2011), доцент кафедри правосуддя. КМС з пауерліфтингу. Мобілізований 2015, восени 2016 підписав контракт. Залишилися дружина та двоє синів.</p>	<p>1 лютого 2017</p>	<p>Загинув у бою близько 7:10 від осколкових поранень внаслідок артилерійського обстрілу РОП біля «Царської охоти» в районі м. Авдіївка. Похований в с. Зарожани^[43].</p>
	 Бубліснко Роман Володимирович (Позивний «Бублик»)	<p>25 квітня 1993, Володарка Київська область. Солдат, командир відділення — командир бойової машини 9-ї МР 3-го МБ 72-ї ОМБр. За фахом газоелектрозварювальник. Строкова служба — ВМС, Севастополь. 15.09.2016 вступив на військову службу за контрактом. Залишилися дружина та син.</p>	<p>1 лютого 2017</p>	<p>Загинув від осколкових поранень на позиції «Шахта» між Авдіївкою та окупованим Спартаком (вентиляційний ствол шахти «Бутівка-Донецька»), внаслідок обстрілу з РСЗВ «Град». Похований у Володарці^[44].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Клімов Роман Робертович (Позивний «Штик») 	30 червня 1989, Миколаїв. Старший солдат, навідник (БМП) 2-ї роти 1-го МБ 72-ї ОМБр. З 18 років займався спортивною стрільбою. Токар. Після вторгнення ЗС РФ до Криму повернувся з РФ, де перебував, і у червні 2014 підписав контракт з ЗСУ. Залишилися мати та сестра.	2 лютого 2017	Загинув від осколкових поранень внаслідок мінометного обстрілу в районі міста Авдіївка. Похований у Миколаєві ^[45] .
	 Хоружа Наталія Олександрівна 	9 червня 1972, 44 роки, Першотравенськ Дніпропетровська область. Мешкала в смт Просяна Покровського району. Молодший сержант, санінструктор 1-ї роти 1-го МБ 54-ї ОМБр. Закінчила медучилище. Медсестра. 30.08.2016 підписала контракт і за власним бажанням виїхала на передову. Залишилися чоловік та донька.	2 лютого 2017	Загинула біля смт Луганське на Світлодарській дузі внаслідок прицільного обстрілу санітарної машини терористами з ПТРК під час евакуації поранених. Похована у Просяній ^[46] .
	 Рева Юрій Андрійович (Позивний «Козак») 	26 березня 1961, 55 років, Запоріжжя. Старший солдат, гранатометник 1-ї роти 1-го механізованого батальйону 54-ї окремої механізованої бригади. Працював майстром з водіння. Призваний за мобілізацією. У вересні 2016 року продовжив службу за контрактом. Залишилися мати, брат, дружина та двос дітей, син і донька.	2 лютого 2017	Загинув під час боїв на Світлодарській дузі від осколкового поранення внаслідок розриву 120-мм міни, що влучила в бліндаж. Похований на кладовищі Святого Миколая у Запоріжжі ^{[47][48]} .
	 Горбань Сергій Володимирович 	9 липня 1992, Маріуполь Донецька область. Водій аварійно-рятувального загону спеціального призначення ГУ ДСНС у Донецькій області. Залишилися дружина та донька.	2 лютого 2017	О 21:05 російсько-терористичними угрупованнями обстріляно район школи №2 та стадіон «Хімік» у м. Авдіївка, де розгорнуто пункт життєзабезпечення ДСНС. Під обстріл потрапив автомобіль служби, Сергій загинув на місці, важкі поранення у живіт отримав підполковник Трителькін (помер 21 лютого). Похований в Маріуполі ^[49] .
	 Камінський Маріс Айдинович 	9 квітня 1990, Ківерці Волинська область. Мешкав у м. Чернівці. Капітан, начальник продовольчої служби тилу 3-ї БТГр 80-ї ОДШБр. Випускник НАСВ імені Сагайдачного (2012, аеромобільний факультет). Займався карате. Служив у Львові, з 2013 року — в Чернівцях (колишній 300-й полк). На війні з перших днів, учасник оборони Луганського аеропорту. Залишилась вагітна дружина, в серпні народилась донька.	3 лютого 2017	Загинув близько 00:05 внаслідок обстрілу терористами з БМ-21 «Град» села Галицинівка (Мар'їнський район), що перебуває за 15 км від лінії розмежування (в тилу українських військ). Похований в Ківерцях ^[50] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Заремський Анатолій Сергійович 	<p>6 березня 1977, Березівка (Новоушицький район) Хмельницька область. Мешкав у м. Чернівці. Капітан, командир інженерно-саперного взводу 3-ї БТГр 80-ї ОДШБр. Випускник КПВП (1999). Займався спортом. Служив в Яворові. Миротворець (2005—2006, Косово). Повернувшись, продовжив службу в Чернівцях (колишній 300-й полк). На війні з перших днів. Залишилися дружина та двоє синів.</p>	<p>3 лютого 2017</p>	<p>Загинув близько 00:05 внаслідок обстрілу терористами з БМ-21 «Град» села Галичинівка (Мар'їнський район), що перебуває за 15 км від лінії розмежування (в тилу українських військ). Похований в с. Березівка^[50].</p>
	 Горкун Роман Владиславович (позивний «Смайлик») 	<p>24 вересня 1994, Луганськ. Солдат, стрілець-санітар механізованого відділення 2-го МВзв 1-ї МР 1-го МБ «Хижак» 17-ї ОТБр. Закінчив Криворізький НВЦ за фахом «агент з організації туризму». Наприкінці 2014 року виїхав з Луганська до м. Кривий Ріг. У війську з 2015, навесні 2016 підписав контракт. Залишилися батько і бабуся.</p>	<p>3 лютого 2017</p>	<p>Під час обстрілу поблизу с. Новозванівка — Троїцьке (Попаснянський район), дістав осколкове поранення у голову (міна 120-мм). Помер в лікарні м. Попасна. Похований в Кривому Розі^[51].</p>
	 Тимошенко Денис Дмитрович	<p>1982, Чорноморськ Одеська область. Старший сержант, командир взводу 5-ї батальйонно-тактичної групи 81-ї окремої аеромобільної бригади, в/ч А1493 (Кременчук), базується в районі «світлодарської дуги». Мобілізований в лютому 2015 року, після року служби залишився служити за контрактом. Під час служби, влітку 2016, Денис одружився з Тетяною Козицькою, яка також служить в цій військовій частині. Батьків немає, залишилася сестра й дружина.</p>	<p>5 лютого 2017</p>	<p>Загинув в результаті наскрізного вогнепального кульового поранення в голову, що сталося в штабі військової частини. Був доставлений до лікарні, де від поранення помер. Похований в м. Ізюм Харківської області, де мешкає його дружина^[52].</p>
	 Бодах Олег Анатолійович	<p>1983, мешкав у м. Новоград-Волинський Житомирська область. Майор, військовослужбовець 30-ї окремої механізованої бригади. Служив у Червонограді, нещодавно був переведений до 30-ї бригади. Розлучений, залишилися батьки.</p>	<p>5 лютого 2017</p>	<p>Обставини не уточнено, загинув у м. Волноваха (Донецька область). Похований в Новограді-Волинському на цвинтарі по вул. Чехова^[53].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Мурашко Валерій Миколайович	<p>21 серпня 1973, Харків. Старший солдат, водій-слюсар 92-ї окремої механізованої бригади. Залишилися дружина та двоє дітей, син і донька.</p>	<p>5 лютого 2017</p>	<p>Помер під час несення військової служби поблизу с. Богоявленка (Мар'їнський район Донецька область). Похований у Харкові на кладовищі №18^[54].</p>
	 Цинкуш В'ячеслав Іванович (Позивний «Цинк»)	<p>30 червня 1993, Запоріжжя. Солдат 46-го батальйону спеціального призначення «Донбас-Україна» 10-ї ОГПБр. На фронт пішов добровольцем ще у 2014 році. З 27 січня 2016 року ніс службу за контрактом. Залишилися мати, бабуся та двоє братів.</p>	<p>6 лютого 2017</p>	<p>Помер у військовому госпіталі в м. Бахмут (Донецька область) від травм внаслідок нещасного випадку, солдата затиснуло між двома БМП. Похований на Матвієвському кладовищі Запоріжжя^[55].</p>
	 Белявцев Андрій Олексійович	<p>24 серпня 1979, Вознесенка (Мелітопольський район) Запорізька область. Молодший сержант, військовослужбовець 54-ї окремої механізованої бригади. Мобілізований в травні 2015 року, через рік підписав контракт. Ніс службу на передовій «світлодарської дуги». Залишилися мати, дружина та троє дітей.</p>	<p>8 лютого 2017</p>	<p>Помер в лікарні м. Бахмут (Донецька область), куди був доставлений у важкому стані напередодні увечері, в результаті розриву гранати (необережне поводження з боєприпасами). Похований в с. Вознесенка^[56].</p>
	 Коломієць Дмитро Володимирович	<p>14 квітня 1997, 19 років, Вікторівка (Миронівський район) Київська область. Солдат, водій 93-ї окремої механізованої бригади. Залишилися батьки, дві сестри і брат. Старший брат Дмитра^[57], Андрій Коломієць - майданівець, український політ'язень в РФ, засуджений сімферопольським окупаційним судом до 10 років колонії за «членство в УПА» і «замах на беркутівців» під час протистоянь 2014 року в Києві^[58]</p>	<p>11 лютого 2017</p>	<p>Вбитий поблизу с. Чабанівка (Новоайдарський район) Луганської області, обставини не уточнено. Похований в с. Вікторівка^[59].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Фарісей Анатолій Олександрович (Позивний «Фарік»)	<p>23 березня 1974, Шепіївка Калинівський район Вінницька область. Молодший сержант, стрілець-помічник гранатометника 93-ї окремої механізованої бригади, в/ч пп В2830. Закінчив Вінницьке ВПУ № 4, де здобув фах «кабельщик-спайщик». Після строкової армійської служби працював їздовим у колгоспі «Нове життя», доглядав коней та перевозив вантажі. Тривалий час працював у Києві експедитором. Учасник Революції Гідності. Мобілізований 29 серпня 2014 року до 54-го ОРБ. Після демобілізації повернувся до мирного життя. 15 березня 2016 року підписав контракт і знову поїхав на фронт. Неодружений, батьки померли, залишився брат.</p>	15 лютого 2017	Загинув під час бойового чергування, близько 23:30, від осколкових поранень в результаті мінометного обстрілу противником взводного опорного пункту поблизу села Кримське (Новоайдарський район) Луганської області. Поховання в с. Шепіївка ^[60] .
	 Сазонов Леонід Олександрович (Позивний «Борода»)	<p>28 березня 1990, Запоріжжя. Молодший сержант, зв'язківець 37-го окремого мотопіхотного батальйону «Запоріжжя» 56-ї ОМПБр. Навчався у Запорізькому юридичному інституті Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. Учасник Запорізького Євромайдану. На фронті з 2014 року, воював під Маріуполем, в Широкиному. Останні три місяці батальйон був виведений з лінії зіткнення. Неодружений, залишилася мати, яка втратила єдиного сина.</p>	15 лютого 2017	Загинув у ніч на 16 лютого в районі міста Волноваха (Донецька область), від вогнепального поранення. Військові висловили припущення, що Леонід застрелився, але причини не знають, бачили його за півгодини до того. За даними військкомату, трагедія сталася через необережне поводження зі зброєю. Похований на Осипенківському кладовищі Запоріжжя ^[61] .
	 Щербина Юрій Володимирович	<p>16 липня 1974, Сорокине (колишній Краснодон) Луганська область. У дитинстві переїхав із батьками в с. Крижик Білопільський район Сумська область, останні роки мешкав у с. Воронине (Білопільський район). Старший сержант, старший оператор — командир відділення зенітного взводу 2-ї мотопіхотної роти 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» 58-ї ОМПБр. Закінчив Сумське професійно-технічне училище № 11. Після строкової армійської служби працював автослюсарем, потім перейшов на Куянівський цукровий завод. Мобілізований у квітні 2014 року, через рік звільнився в запас. Працював на будівництвах та на різних роботах. В листопаді 2016 підписав контракт і повернувся на фронт. Залишилися мати, двоє братів, дружина та син.</p>	16 лютого 2017	Загинув о 15:25 від кулі снайпера під час мінометного й снайперського обстрілу в районі м. Авдіївка (Донецька область). Похований в селі Крижик ^[62] .
	 Прончук Тарас Вікторович (Позивний «Людоїд»)	<p>6 серпня 1997, 19 років, Хотин (Рівненський район) Рівненська область. Молодший сержант, заступник командира бойової машини — навідник-оператор 2-ї роти 1-го батальйону МП 36-ї ОБрМП. 2015 закінчив Рівненський технічний коледж. Призваний у листопаді 2015, підписав контракт. Залишилися мати, брати.</p>	16 лютого 2017	Загинув від кульового поранення під час обстрілу ВОП між с. Водяне (Волноваський район) та окупованою Саханкою . Похований в с. Хотин ^[63] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Корнійко Олександр Сергійович (Позивний «Чорний») 	<p>20 серпня 1994, Петрівка-Роменська Гадяцький район Полтавська область. Мешкав у м. Гадяч. Солдат, кулеметник 3-го взводу 6-ї роти 2-го парашутно-десантного батальйону 25-ї ОПДБр. Здобув фах водія і слюсаря. Захоплювався бойовими видами спорту. У війську з лютого 2015, підписав контракт. Залишилися батьки.</p>	<p>16 лютого 2017</p>	<p>Загинув від вогнепального поранення у шию під час обстрілу поблизу смт Зайцево в районі Горлівки. Похований в с. Петрівка-Роменська^[64].</p>
	 Сірченко Андрій Володимирович (Позивний «Примус») 	<p>15 червня 1973, Краматорськ Донецька область. Доброволець батальйону ОУН. З 18.09.2015 на передовій, воював у Пісках. Волонтер БФ «Рубіж», займався телекомунікаційними мережами на позиціях. З літа 2016 офіційно, від фонду, перебував у Кримському. Залишилися мати, дружина та донька.</p>	<p>17 лютого 2017</p>	<p>Загинув близько 16:30 від осколкового поранення поблизу с. Кримське (Новоайдарський район), в результаті обстрілу з ПТКР. Похований в Краматорську^[65].</p>
	 Меркулов Андрій Юрійович (Позивний «Дюс») 	<p>22 червня 1979, Ровеньки Луганська область. Мешкав у с. Миколаївка (Петропавлівський район) Дніпропетровська область. Солдат, стрілець, помічник гранатометника 1-го відділення 2-ї роти батальйону охорони (колишній 39-й окремішній мотопіхотний батальйон «Дніпро-2») 55-ї окремої артилерійської бригади. По закінченні 8-ми класів школи у місті Первомайськ (Луганська область) вступив до будівельного технікуму, де отримав фах «муляр-штукатур», потім переїхав до села Сутоган Лутугінського району. Після строкової служби, яку проходив у Криму, почав працювати на шахті. З 2012 року мешкав у Миколаївці на Дніпропетровщині. Вступив на військову службу за контрактом 7 червня 2015 року, після того, як з фронту повернувся його батько. Залишилися батько, брат та син.</p>	<p>18 лютого 2017</p>	<p>Загинув у ніч на 19 лютого в районі міста Авдіївка (Донецька область), внаслідок обстрілу бліндажу. Ще четверо бійців дістали тяжких поранень. Похований в с. Миколаївка^[66].</p>
	 Гринчишин Максим Ігорович (Позивний «Прометей») 	<p>12 травня 1979, Луцьк Волинська область. Молодший лейтенант, командир зенітно-ракетного взводу 1-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади. Закінчив Луцький національний технічний університет, факультет будівництва та дизайну. Захоплювався гірським туризмом, був серед засновників турклубу «Ми». На початку 2000-х кілька років прожив за кордоном, працював у Мілані в сфері ІТ. Володів італійською мовою, завдяки чому у 2004 році допоміг чоловіку своєї зведеної сестри футболісту «Шахтаря» Анатолію Тимошуку у комунікації з керівництвом ФК «Мілан»^[67]. Мобілізований 14 серпня 2014 року, воював в районі Волновахи і Старогнатівки, в подальшому підписав контракт, обороняв Авдіївку.</p>	<p>19 лютого 2017</p>	<p>Загинув від кулі снайпера під час виконання бойового завдання в районі міста Авдіївка (Донецька область). В Луцьку з Максимом прощались тисячі людей, похований на міському кладовищі у селі Гараджа на Алеї почесних поховань^[68].</p>

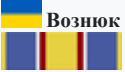

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Делюкін Юрій Петрович	<p>Залишилась мати, сестра.</p> <p>29 липня 1994, Черкаське (Новомосковський район) Дніпропетровська область. Солдат 25-ї окремої повітряно-десантної бригади. Закінчив Новомосковське професійно-технічне училище № 48. Два роки служив за контрактом, майже рік воював у зоні АТО. Влітку планував вчитись на офіцера. Залишилися мати й молодший брат.</p>	<p>19 лютого 2017</p>	<p>16 лютого дістав важке вогнепальне поранення у голову від кулі снайпера поблизу смт Зайцеве (Бахмутський район Донецька область). З Бахмута був доставлений санавіацією до Харкова. Врятувати воїна не вдалося, він помер о 5:40 19 лютого в харківському Військово-медичному клінічному центрі. Після прощання у військовій частині похований в смт Черкаське^[69].</p>
	 Салаутін Сергій Віталійович	<p>10 червня 1965, 51 рік, мешкав у с. Мирове Томаківський район Дніпропетровська область. Старший солдат, старший механік-водій 54-ї окремої механізованої бригади. Залишилися дружина та 18-річна донька.</p>	<p>20 лютого 2017</p>	<p>Загинув під час несення військової служби в м. Бахмут (Донецька область), обставини не уточнено. Похований в с. Мирове^[70].</p>
	 Трителькін Дмитро Олександрович	<p>7 серпня 1974, Авдіївка Донецька область. Підполковник служби цивільного захисту, начальник 15-го Державного пожежно-рятувального загону (м. Авдіївка) ГУ ДСНС у Донецькій області. Служив рятувальником з 1995 року. Випускник ДонНАБА (2001) та НУЦЗУ (2008). Служив на посадах інспектора та інженера Держпожнадзора, начальника частини, з 2015 — начальник ДПРЗ-15.</p> <p>Військовослужбовець Луганського прикордонного загону Державної прикордонної служби.</p>	<p>21 лютого 2017</p> <p>22 лютого 2017</p>	<p>2 лютого, О 21:05 російсько-терористичними угрупованнями обстріляно район школи № 2 та стадіон «Хімік» у м. Авдіївка, де розгорнуто пункт життєзабезпечення ДСНС. Під обстріл потрапив автомобіль служби, загинув водій Сергій Горбань. Підполковник Трителькін дістав важкі поранення у живіт, переніс 7 операцій. Помер в лікарні ім. Мечникова у Дніпрі. Похований в Авдіївці^{[49][71]}.</p> <p>Останній раз прикордонника бачили напередодні ввечері, а вранці він не з'явився на службі. Було організовано пошуки, в результаті яких військовослужбовця виявили на узбіччі дороги без ознак життя, поблизу н.п. Троїцьке (Луганська область). Він загинув внаслідок підризу на вибуховому пристрої, обставини встановлюються^[72].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Гуцаленко Микола Віталійович (Позивний «Кока») 	<p>19 грудня 1991, Первомайськ (Миколаївська область). Мешкав у м. Миколаїв. Молодший лейтенант, командир 2-го десантно-штурмового взводу 3-ї роти 1-го батальйону 79-ї окремої десантно-штурмової бригади. З 4-го класу школи займався у Первомайському відділенні спеціалізованої ДЮШ олімпійського резерву з веслування на байдарках і каное. 5 років навчався в Первомайську, потім продовжив навчання у Миколаєві. Майстер спорту, неодноразовий чемпіон України. Закінчив Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова. 2013 року вступив на військову службу за контрактом. Свої перші бої пройшов у липні 2014 року (Красний Лиман, Слов'янськ). Учасник героїчної оборони Донецького аеропорту, в листопаді 2014 підняв прапор України на даху старого терміналу ДАП (відео). У 2015 році отримав звання молодшого сержанта, призначений головним сержантом взводу, після чого направлений до Одеси на тримісячні офіцерські курси за прискороною програмою. У 2016 три місяці навчався на аеронавідника під Харковом. Залишилися батьки, дружина та 9-місячний син. Розповіді Миколи про оборону ДАП, разом зі спогадами інших «кіборгів», увійшли до книги «АД 242. Історія мужності, братерства та самопожертви». В грудні 2015 року був нагороджений орденом «За мужність» III ст. Орденем Богдана Хмельницького III ст. нагороджений посмертно.</p>	23 лютого 2017	<p>21 лютого о 10:15 робив обхід на позиції «Рим» поблизу с. Водяне (Ясинуватський район) Донецької області і потрапив під обстріл. В гілку дерева влучив ВОГ, Микола дістав важке осколкове поранення у скроню. В стані коми доставлений у Дніпро. Помер 23 лютого о 17:45 в реанімації обласної клінічної лікарні ім. Мечникова, не приходячи до тями. Після прощання у військовій частині Миколу поховали на Центральному кладовищі Миколаєва^[73].</p>
	 Добролта Михайло Костянтинович (Позивний «Добрий») 	<p>19 вересня 1992, Павлоград Дніпропетровська область. Молодший сержант, військовослужбовець 1-ї роти охорони батальйону охорони (колишній 39-й окремий мотопіхотний батальйон «Дніпро-2») 55-ї окремої артилерійської бригади. В 6 класі врятував свою однокласницю, яка провалилася під кригу. Любив подорожувати, займався спортом. Закінчив Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту ім. академіка В. Лазаряна, отримав диплом бакалавра. Після року строкової армійської служби працював на різних роботах, у червні 2013 влаштувався на шахту «Самарська» «ДТЕК Павлоградвугілля». 23 червня 2016 року підписав контракт із ЗСУ. Неодружений, залишилися мати, вітчим і молодший брат.</p>	23 лютого 2017	<p>Загинув на передових позиціях поблизу м. Авдіївка (Донецька область). Дістав кульове поранення в шию (у сонну артерію) близько 20:15, втратив багато крові і за півгодини помер. Похований в Павлограді, на центральній алеї кладовища по вул. Шутя^[74].</p>
	 Носан Юрій Миколайович Пономаренко Дмитро Олександрович	<p>1974, Новоград-Волинський район Житомирська область. Військовослужбовець 59-ї окремої мотопіхотної бригади.</p> <p>22 травня 1981, Чернігів. Молодший сержант, водій-електрик 550-ї окремої радіолокаційної роти (в/ч А3547) 138-ї радіотехнічної бригади. Призваний на військову службу за</p>	24 лютого 2017 25 лютого 2017	<p>Отримав поранення в голову у зоні бойових дій. Помер в реанімації Запорізької обласної клінічної лікарні. Поховання 27 лютого у Новоград-Волинському районі^[75].</p> <p>Загинув від кульового поранення близько 21:00, під час виконання бойового завдання поблизу смт Верхньоторецьке (Ясинуватський район Донецька область). Похований в Чернігові^[76].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
 	 Напрягло Роман Дмитрович (Позивний «Ріо») Абрамітов Артур Юрійович	<p>контрактом 2015 року, в жовтні 2016 відряджений у зону бойових дій до 72-ї окремої механізованої бригади, де керував квадрокоптерами в підрозділі розвідки. Залишилися батьки, дружина та 4-річний син.</p> <p>14 лютого 1997, 20 років, Слов'янськ Донецька область. Матрос, радіотелеграфіст взводу зв'язку, гранатометник 1-го відділення 1-го взводу 3-ї десантно-штурмової роти 503-го ОБМП 36-ї ОБрМП. 2016 закінчив Слов'янський коледж НАУ. Під час окупації Слов'янська 17-річний хлопець маловав синьо-жовті прапори на стінах, з 2015 член ВГО «Сокіл». Волонтером їздив на передову (ВОП «Мурашник» біля Донецького аеропорту). В липні 2016 підписав контракт. Залишилися батьки і сестра.</p> <p>15 липня 1992, Суми. Солдат, гранатометник 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» 58-ї ОМПБр. Захоплювався спортом, грав у футбол. 2014 року закінчив Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка за фахом викладача фізкультури та тренера. 30 березня 2016 року вступив на військову службу за контрактом. Залишилися батьки, Артур був єдиним сином.</p>	<p>26 лютого 2017</p> <p>26 лютого 2017</p>	<p>За повідомленням видання «Лівий берег» з посиланням на джерела в поліції, за півгодини до півночі біля смт Верхньоторецьке через помилку загинув військовослужбовець. Боєць несподівано вийшов з лісосмуги на дорогу, яка веде на непідконтрольну Україні територію. У результаті по ньому відкрив вогонь солдат, який, очевидно, прийняв його за бойовика. Поліція кваліфікувала цю подію за ст.115 ККУ (умисне вбивство) з поміткою «нещасний випадок»^[77].</p> <p>Загинув від кулі снайпера, рятуючи пораненого товариша, під час несення бойового чергування на посту в районі між смт Талаківка та окупованим с. Пікузи (колишнє Комінтернове), за 800 метрів від позицій терористів, — помер від поранення у шию дорогою до лікарні. Похований в м. Слов'янськ^[78].</p> <p>Загинув на бойовому чергуванні в промзоні міста Авдіївка (Донецька область), від осколкових поранень у голову та груди, близько 18:00, під час обстрілу з мінометів, РПГ та стрілецької зброї. Похований на Алеї Слави на Центральному кладовищі Сум^[79].</p>
	 Мокренко Сергій Вікторович (Позивний «Крук») 	<p>24 березня 1993, Шацьк Волинська область. Солдат, стрілець 3-ї роти 1-го механізованого батальйону 54-ї окремої механізованої бригади. Активний учасник Революції Гідності. Від початку бойових дій воював у складі ДУК ПС, дістав множинні осколкові поранення під Іловайськом, після місяця лікування воював у Пісках. Повернувся додому, почав працювати, але через рік мирного життя поїхав в полк «Азов» на навчання. Не дочекавшись офіційного оформлення в «Азові» Сергій у вересні 2016 року вступив на контрактну службу в 54 ОБр й одразу ж вирушив на передову, у підрозділ «вовків ПС». 19 грудня дістав поранення у боях на «світлодарській дузі», лікувався в госпіталі, в січні приїжджав додому, після чого знову поїхав на фронт. Неодружений, залишилися батьки, сестра та наречена. В грудні 2016 року нагороджений орденом «За мужність» III ст.^[80]</p>	<p>28 лютого 2017</p>	<p>Загинув вранці внаслідок обстрілу з 82-мм мінометів на передовій позиції на «світлодарській дузі», поблизу смт Луганське (Бахмутський район Донецька область). Похований у Шацьку, на старому кладовищі^{[81][82]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Решетняк Геннадій Анатолійович	<p>27 червня 1964, 52 роки, Луганськ. Молодший сержант, командир інженерно-позиційного відділення інженерно-саперного взводу 1-го механізованого батальйону 54-ї окремої механізованої бригади. Навчався в спортінтернаті, брав участь у чемпіонатах з плавання, виборов золоту медаль у першості України. Здобув фах техника-технолога в Луганському технікумі громадського харчування. 1990 року закінчив Київський технологічний інститут харчової промисловості. З 1979 по 1989 рік працював техніком-технологом громадського харчування, а з 1989 по 2008 рік — на хлібокомбінатах Луганська, від тістовода до інженера-технолога, начальника зміни, головного технолога. Після захоплення Луганська російсько-сепаратистськими бойовиками перевіз родину до Харкова. Працював у Грузії на пекарні, в харчовій промисловості у Харкові. Планував відкрити консалтингову фірму. В червні 2016 пішов до військкомату, підписав контракт і вирушив на фронт, воювати за свою рідну землю. Залишилися дружина та двоє дорослих дітей, син і донька. В день, коли Геннадій загинув, до нього приїхала дружина і чекала його у Бахмуті.</p>	<p>28 лютого 2017</p>	<p>Загинув внаслідок обстрілу з РПГ на передовій позиції на «світлодарській дузі», поблизу смт Луганське (Бахмутський район) Донецька область). Похований у Харкові, на Алеї Героїв^{[81][83]}.</p>
Березень				
	 Пірус Володимир Миколайович (Позивний «Художник»)	<p>10 травня 1975, Стрий Львівська область. Військовослужбовець розвідувального підрозділу 24-ї окремої механізованої бригади. Закінчив Стрийське ПТУ № 8. Працював автослюсарем. В серпні 2014 року добровольцем пішов до війська, 27 листопада підписав контракт до закінчення особливого періоду. На фронті — з січня 2015, воював в районі траси «Бахмутка» (Кримське, 29 і 31 блокпости, Трьохізбенка, Новотошківка), та у Попасній. Залишилися батьки, брат та двоє дітей, син і донька.</p>	<p>1 березня 2017</p>	<p>Загинув під час обстрілу околиць села Катеринівка (Попаснянський район) Луганської області внаслідок прямого влучання ПТКР у машину, ще двоє бійців дістали поранення. Російсько-терористичні війська вели обстріл з боку с. Молодіжне, з 82-мм мінометів, ПТРК та СПГ-9. Похований на стрийському міському кладовищі^[84].</p>
		<p>Радіотелефоніст 93-ї окремої механізованої бригади, в/ч пп В2830.</p>	<p>1 березня 2017</p>	<p>За даними одеського видання Таймер, в ніч на 1 березня, під час вживання спиртних напоїв на спостережному пункті в селі Кримське (Новоайдарський район) Луганської області між радіотелефоністом та командиром взводу зенітно-ракетного артдивізіону виник конфлікт. Боець взяв автомат, але офіцер його вихопив і здійснив кілька пострілів. Боець у цей час стояв до нього спиною, від отриманих поранень помер на місці^[85].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Вознюк Олександр Олегович	<p>12 січня 1992, Тютюнники (Чуднівський район) Житомирська область. Мешкав у м. Лубни Полтавська область, до того — в м. Лохвиця. Молодший сержант, командир САУ гаубичного самохідно-артилерійського дивізіону 36-ї окремої бригади морської піхоти. Виріс в родині священика, батько — настоятель Храму всіх Святих УПЦ КП в Лубнах о. Георгій. Закінчив Лохвицьке медичне училище, вступив до Глухівського національного педагогічного університету. Після першого курсу пішов на військову службу, згодом підписав контракт. Писав вірші, грав на музичних інструментах, керував гуртком художньої самодіяльності у своєму підрозділі. Війна застала Олександра в Криму, в с. Перевальне, де він служив, коли російські війська почали захоплення території Криму. З 2014 року — на східному фронті. Залишилися батьки, брат, сестра та маленька донька.</p>	<p>2 березня 2017</p>	<p>Поблизу смт Сартана під Маріуполем (Донецька область) морпихи підірвалися на фугасі, Олександр загинув, ще трое дістали поранення. Похований на Новому кладовищі Лубен в с. Новаки^[86].</p>
	 Клочков Сергій Валентинович	<p>2 квітня 1987, Дорошівка (Ямпільський район, Сумська область). Мешкав у м. Харків. Солдат, командир відділення зенітно-ракетного взводу 79-ї окремої десантно-штурмової бригади. Призваний на військову службу за контрактом з м. Харкова. Залишилися батьки.</p>	<p>3 березня 2017</p>	<p>Помер вночі у лікувальному закладі м. Дніпро від важких поранень, що отримав минулого тижня в районі міста Авдіївка (Донецька область). За словами матері, Сергій був поранений пострілом у спину, коли лежав на другому ярусі ліжка, про це він їй розповів у лікарні. Його вже виписали з палати інтенсивної терапії, але серце бійця раптово зупинилося. За повідомленням ЗМІ, військовослужбовець загинув в результаті необережного поводження зі стрілецькою зброєю з боку співслужбовця, який здійснив постріл з автомату. Похований в Дорошівці^[87].</p>
	 Труханський Ростислав Олександрович	<p>25 травня 1996, 20 років, Новий Розділ Львівська область. Військовослужбовець ЗСУ (підрозділ не уточнено, можливо 72-ї окремої механізованої бригади. Сирота, виховувався бабусею. Займався спортом і брейкдансом, на відкритому чемпіонаті Нового Роздолу з вуличної гімнастики здобув медаль у категорії «фрістайл». Закінчив місцевий ліцей будівництва та побуту за спеціальністю автослюсаря. Мріяв про власний автомобіль. Коли по закінченні ліцею отримав матеріальну допомогу як сирота, витратив її на придбання старенької машини. Дуже хотів стати військовим. В січні 2016 року 19-річний хлопець підписав контракт, проходив підготовку у 184-му Навчальному центрі в Старичах. Перед армією Ростик з бабусею переїхав до Білої Церкви.</p>	<p>4 березня 2017</p>	<p>Наприкінці лютого дістав важкі поранення в промзоні м. Авдіївка (Донецька область). Вибухом міни хлопцеві перебило обидві ноги, їх довелося ампутувати, осколками було посічене все тіло, проникаюче поранення у живіт. З мобільного шпиталю доставлений до м. Дніпро. Вранці 4 березня помер в обласній лікарні ім. Мечникова. Похований в Новому Роздолі^[88].</p>
	 Княниця Роман Вікторович	<p>10 травня 1992, Обухів Київська область. Солдат, кулеметник 72-ї окремої механізованої бригади. 2007 року вступив до профтехучилища в м. Українка. У 2010 році проходив строкову службу. З 28 вересня 2016 року вступив на військову службу за контрактом і вирушив на фронт. Був єдиним сином у батьків.</p>	<p>4 березня 2017</p>	<p>Загинув о 22:05 під час обстрілу в районі міста Авдіївка (Донецька область). Похований в Обухові^[89].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Веремеснко Олександр Юрійович (Позивний «Фартовий») 	16 липня 1996, 20 років, Новоселівка (Старобільський район) Луганська область. Матрос, гранатометник 2-го відділення 3-го взводу 1-ї роти 1-го батальйону 36-ї окремої бригади морської піхоти. Сирота, вихованець Северодонецької школи-інтернату. Займався спортом. 2015 року закінчив Северодонецьке вище професійне училище № 98 за спеціальністю гіпсокартонник-електромонтажник. Навчався у Рубіжанському технікумі за фахом електрогазозварювальника. 29 липня 2016 року вступив на військову службу за контрактом, з 15 жовтня — на передовій. Залишилися двоє братів і тітка.	6 березня 2017	Загинув від кульового поранення близько 13:00 в ході тригодинного бою поблизу с. Водяне (Волноваський район) Донецької області, на маріупольському напрямку. Про смерть Сашка розповів його бойовий товариш «Стаф»: <i>«Нас почали обстрілювати жорстко, і він говорить, „Стаф, давай закинемо щось їм!“ Я говорю: „Ну давай. Термобар закинемо!“ І тільки він вийшов з бліндажа і все, останні його слова „по мені влучили“ і вправ»</i> . Похований в с. Чмирівка (Старобільський район) ^[90] . За інформацією речника МОУ з питань АТО, що за добу внаслідок бойових дій один український військовослужбовець загинув, 5 — отримали поранення та травми ^[91] .
	 Руфінський Олексій В'ячеславович (Позивний «Старий» / «Руфа»)	50 років, Кочережки Павлоградський район Дніпропетровська область. Мешкав у Павлограді. Доброволець 1-ї окремої штурмової роти Добровольчого українського корпусу «Правий сектор». Останній рік весь час перебував у зоні бойових дій. Батьки померли, залишилися брат, прийомна дочка та онука.	6 березня 2017	Загинув від кулі снайпера в промзоні м. Авдіївка (Донецька область). З воїном попрощались у Дніпрі та Павлограді, похований в с. Кочережки ^[92] .
	 Афанасьєв Олександр	31 серпня 1989, Затемище Перемишлянський район Львівська область. Мешкав у Житомирі. Солдат, навідник танку танкового взводу танкової роти 79-ї окремої десантно-штурмової бригади, в/ч пп В4174. Походить з родини військовослужбовців. Активний учасник Революції Гідності, був у складі 9-ї сотні Самооборони Майдану. З початком російської агресії проти України пішов добровольцем до батальйону «Айдар». Навесні 2016 року вступив на військову службу за контрактом, проходив підготовку в 199-му навчальному центрі ВДВ, з серпня 2016 — у складі 79-ї бригади. Залишилась дружина, молодята одружилися 19 січня 2017 року.	6 березня 2017	Раптово помер від гострої серцевої недостатності під час несення служби в зоні проведення АТО. Похований в Житомирі, на міському кладовищі «Дружба» ^[93] .
	 Миронов Михайло Павлович	28 липня 1974, Петрівське Харківська область. Солдат розвідувального відділення розвідувального взводу розвідувально-диверсійної роти 46-го окремого батальйону спеціального призначення «Донбас-Україна» 54-ї ОМБр. Талановитий кухар, любив співати, завжди всім допомагав. 10 років доглядав за хворою лежачою матір'ю, поки вона не померла. На початку війни мав проросійські погляди, але коли йому наприкінці 2014 року прийшла повістка, пішов служити. На фронті зрозумів, з ким і за що воюють українські захисники. Згодом підписав контракт. Неодружений.	10 березня 2017	Дістав смертельне поранення близько 20:00, під час масованого ворожого артилерійського обстрілу передових позицій на «світлодарській дузі», поблизу селища Новолуганське (Бахмутський район) Донецька область. Помер о 21 годині під час медичної евакуації до шпиталю в Бахмут. Похований у с. Зарічне (Вовчанський район) Харківської області ^[94] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Дзиза Віталій Олексійович	<p>1 жовтня 1994, Смирнове Більмацький район Запорізька область. Старший матрос, старший навідник гранатометного відділення взводу вогневої підтримки 1-ї роти 501-го окремого батальйону морської піхоти 36-ї окремої бригади морської піхоти. З літа 2016 року ніс службу за контрактом. Залишилися мати, дружина та 11-місячна донька.</p>	<p>10 березня 2017</p>	<p>Загинув в районі міста Маріуполь (Донецька область) в результаті артилерійського обстрілу. Поховання 13 березня в Більмаку^[95].</p>
	 Голубев Сергій Володимирович (Позивний «Голуб»)	<p>24 січня 1979, Рівне. Старший сержант, в.о. командира 2-го штурмового взводу 1-ї штурмової роти 24-го окремого штурмового батальйону «Айдар» 53-ї ОМБр. Закінчив Вище професійне училище м.Рівне за спеціальністю радіотехніка. Пізніше здобув освіту веб-дизайнера у Комп'ютерній Академії «Шаг». Працював веб-дизайнером, розробляв рекламну продукцію. На фронт пішов добровольцем у вересні 2014 року. В січні 2016 підписав контракт. Був поранений, після лікування повернувся на передову. Залишилися батьки, дружина та двоє дітей, 12-річна донька і 7-річний син.</p>	<p>11 березня 2017</p>	<p>Загинув поблизу с. Березове (Мар'їнський район) Донецької області під час відбиття нападу диверсійної групи противника з боку окупованого Докучаєвська на український взводно-опорний пункт. Близько 14:00 «айдарівці» помітили пересування ДРГ у складі 4 бойовиків і відкрили вогонь на ураження. Сергій встиг попередити побратимів про напад. Після півгодинного бою ворог відступив, але в результаті зіткнення двоє українських військовослужбовців загинули. Похований на «Алеї Героїв» на кладовищі «Нове» м. Рівне^{[96][97]}.</p>
	 Дзерин Антон Миколайович (Позивний «Пікассо»)	<p>26 листопада 1996, 20 років, Дрижина Гребля Кобеляцький районПолтавська область. Старший солдат, навідник-оператор БМП 1-ї штурмової роти 24-го окремого штурмового батальйону «Айдар» 53-ї ОМБр. Захоплювався вуличними тренуваннями (Street workout), дуже любив малювати. Закінчив Професійний аграрний ліцей у Кобеляках за спеціальністю «тракторист-машиніст сільськогосподарських машин». 2015 року пішов добровольцем в батальйон «Айдар», згодом підписав контракт. Батько помер, залишилися мати і брат.</p>	<p>11 березня 2017</p>	<p>Загинув поблизу с. Березове (Мар'їнський район) Донецької області під час відбиття нападу диверсійної групи противника з боку окупованого Докучаєвська на український взводно-опорний пункт. Близько 14:00 «айдарівці» помітили пересування ДРГ у складі 4 бойовиків і відкрили вогонь на ураження. Після півгодинного бою ворог відступив, але в результаті зіткнення двоє українських військовослужбовців загинули. Похований в с. Свічкареве Кобеляцького району^{[96][98]}.</p>
	 Подколзін Євген Юрійович	<p>19 листопада 1992, Липці Харківський район Харківська область. Молодший лейтенант, командир танкового підрозділу 54-ї окремої механізованої бригади, в/ч пп В2970. Останні місяці ніс службу за контрактом в зоні АТО. Залишилися батьки, сестра.</p>	<p>12 березня 2017</p>	<p>За повідомленням Харківської РДА, загинув в зоні проведення АТО (місце та обставини не уточнені). Похований 14 березня в рідному селі Липці^[99]. За повідомленням видання «Лівий берег» з посиланням на джерела в поліції, вночі у с. Парасковіївка (Бахмутський район) Донецької області під час сварки 38-річний молодший сержант застрелив свого командира, 24-річного молодшого лейтенанта^[100].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Атакішисв Сахіб Магеррам огли	<p>8 травня 1967, Гянджа Азербайджан. Мешкав у м. Сватове Луганська область. Сержант, механік-водій гірсько-штурмового взводу 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади. Азербайджанець. Строкову службу проходив в Білорусі у танкових військах. Отримав вищу освіту за спеціальністю інженер-технолог харчової промисловості. 1997 року оселився у місті Сватове, де раніше проживала його рідна сестра. Приватний підприємець (ФОП), мав магазин «Жасмін» у Сватові, навпроти ДК. Пішов на фронт захищати свою другу Батьківщину, підписавши трирічний контракт 29 липня 2016 року. Залишилися дружина та четверо дітей (трьох дорослих дітей дружини та 16-річний молодший син).</p>	<p>13 березня 2017</p>	<p>Загинув під час виконання бойового завдання в районі міста Авдіївка (Донецька область) від кулі снайпера калібру 7,62 мм, що влучила рикошетом. Похований на центральному кладовищі Сватова^[101].</p>
	 Князев Володимир Михайлович (Позивний «Кіпіш»)	<p>21 липня 1998, 18 років, Бортники (Жидачівський район) Львівська область. Військовослужбовець 24-ї окремої механізованої бригади. Виріс у багатодітній родині, мама працює у лікарні, батько — на будівництві, виховували п'ятьох дітей. Свого часу Володимир хотів стати священником, прислужував у церкві. Потім думав стати поліцейським. По закінченні 9 класу вступив у Новороздільський професійний ліцей № 5 за фахом бармена. Він обрав захист Батьківщини, мріяв стати військовим, навчатись у львівській Академії Сухопутних військ. Одразу ж по досягненні 18 років пішов боронити рідну Україну, попри вмовляння матері підписав контракт, у війську — з 30 серпня 2016 року. На Яворівському полігоні пройшов підготовку на гранатометника. На фронті був у складі екіпажу БМП-2. Залишилися батьки, троє братів і сестра.</p>	<p>13 березня 2017</p>	<p>Загинув від поранення у голову під час виконання завдань військової служби в Луганській області. Похований в Бортниках з усіма військовими почеснями, у почесній варті були 40 курсантів Академії Сухопутних військ, які прибули зі Львова^[102].</p>
	 Стаценко Геннадій Анатолійович	<p>1969, Городня Чернігівська область. Молодший сержант, мінометник 93-ї окремої механізованої бригади, в/ч пп В2830. Мобілізований в серпні 2014 року, після понад року служби повернувся додому, а з червня 2016 проходив службу за контрактом на Луганщині. Залишилися дружина та двоє дорослих дітей, дочка і син.</p>	<p>15 березня 2017</p>	<p>Помер від хвороби під час несення військової служби в Лисичанську (Луганська область). Поховання 18 березня в Городні^[103].</p>
	Яворський Микола Васильович 	<p>9 грудня 1982, Поворськ Ковельський район Волинська область. Солдат 14-ї окремої механізованої бригади. Після строкової армійської служби працював у луцькому СІЗО, 2003 року закінчив школу прапорщиків, з 2005 працював у дитячій виправній колонії м. Ковель. В подальшому служив у комендатурі авіаційного полігону в Поворську. Коли почалася війна, пішов на контрактну службу в 14 ОМБр. Був поранений на фронті, лікувався у шпиталі, після чого повернувся в бригаду. Залишилися батьки, брат, дружина та двоє синів, 2012 і 2014 р.н.</p>	<p>16 березня 2017</p>	<p>Загинув о 20:25 під час виконання бойових задач поблизу с. Лобачеве (Новоайдарський район) Луганської області в результаті вибуху міномета М120-15 «Молот» і детонації боскомплекту у кузові автомобіля. Двоє військовослужбовців загинули, 7 дістали поранень. Похований в рідному селі Поворськ^{[104][105]}.</p>
	Грабарчук Микола Олегович	<p>7 серпня 1996, 20 років, Печеське Красилівський</p>	<p>16 березня 2017</p>	<p>Загинув о 20:25 під час виконання бойових задач поблизу с. Лобачеве</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
 	<p>(«Кока»)</p> <p> Деніга Вадим Васильович</p> <p> Кушнір Дмитро Анатолійович (Позивний «Лис»)</p>	<p>район Хмельницька область. Старший солдат, військовослужбовець мінометної батареї 14-ї окремої механізованої бригади. 2015 року закінчив Хмельницьке професійно-технічне училище за фахом «муляр-штукатур». Захоплювався риболовлю, полюванням, любив ремонтувати техніку, займався спортом. Працював разом з батьками на будівельних роботах в своєму селі. Допомагав зводити будівлю недільної школи на території Печеської церкви. Пішов на військову службу за контрактом у вересні 2016, з 11 грудня перебував у зоні АТО. Залишились батьки, сестра.</p> <p>14 липня 1974, Івано-Франківськ. Кулеметник 95-ї окремої десантно-штурмової бригади. Служив за контрактом в 114-ій бригаді тактичної авіації, півроку тому був відряджений до 95-ї бригади. Воював під Горлівкою, Авдіївкою. Півтора роки тому у ДТП на Коломийщині загинула 16-річна донька Вадима.</p> <p>18 травня 1970, Дніпро. Старший навідник гранатометного взводу 93-ї окремої механізованої бригади. Мобілізований на початку 2015 року, воював у Пісках під Донецьком. В січні 2017 повернувся на військову службу вже за контрактом. Працював з АГС-17 «Полум'я», також був механіком, чудово розбирався в машинах та техніці. Одружений.</p>	<p>16 березня 2017</p> <p>17 березня 2017</p>	<p>(Новоайдарський район) Луганської області в результаті вибуху міномета М120-15 «Молот» і детонації боскомплекту у кузові автомобіля. Двоє військовослужбовців загинули, 7 дістали поранень. Похований в рідному селі Печеське^{[104][106]}.</p> <p>Загинув (помер) під час виконання обов'язків військової служби, місце й обставини не уточнено. Похований на міському кладовищі Івано-Франківська у Чукалівці^[107]. За інформацією видання «Таймер», 16 березня у Слов'янську (Донецька область) в санаторії «Ювілейний», де розташована 95-та ОДШБр, у кімнаті зберігання зброї, був знайдений застрелиним боєць 2-го батальйону. За версією поліції військовослужбовець покінчив життя самогубством.^[108]</p> <p>Загинув внаслідок підризу на саморобному вибуховому пристрої з «розтяжкою» поблизу с. Кримське (Новоайдарський район) Луганської області, під час перевірки території по берегу р. Сіверський Донець. Від вибуху Дмитро дістав численні осколкові поранення голови, кінцівок та тулуба, що несумісні з життям. Похований на Краснопільському цвинтарі м. Дніпро^[109].</p>
	<p> Галайчук Леонід Леонідович (Позивний «Угрюмий»)</p>	<p>18 вересня 1991, Обжиле Балтської міської громади Одеська область. Сержант, командир відділення гранатометного взводу 501-го окремого батальйону морської піхоти 36-ї окремої бригади морської піхоти. Коли батьки розлучилися, переїхав з матір'ю в Молдову, там закінчив 9 класів. Повернувся в Україну до батька, працював на будівництві. Строкову службу проходив в зенітно-ракетних військах у 2010—2011 рр. З початком війни навесні 2014 року добровольцем став на захист Батьківщини, служив у прикордонних військах ДПСУ^[110]. Після демобілізації навесні 2015 року пішов на контрактну службу в морську піхоту, і знову на фронт. Залишились батьки і сестра.</p>	<p>17 березня 2017</p>	<p>Загинув на спостережному пості поблизу села Водяне (Волноваський район) Донецької області, на мариупольському напрямку. Від розриву міни двоє морпихів загинули на місці. Похований у рідному селі^{[111][112]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Кондратюк Олексій Володимирович 	<p>5 липня 1995, Пісків Костопільський район Рівненська область. З дитинства мешкав у м. Костопіль. Матрос 501-го окремого батальйону морської піхоти 36-ї окремої бригади морської піхоти. 2012 року закінчив Сарненський професійний аграрний ліцей за професією тракторист-машиніст сільськогосподарського виробництва, слюсар-ремонтник. Працював у багатогалузевому житлово-комунальному підприємстві Костополя слюсарем-сантехніком. В травні 2016 року був призваний на військову службу за контрактом. Залишилися батьки, брат, дружина та 2-річний син.</p>	<p>17 березня 2017</p>	<p>Загинув від смертельного поранення у голову на спостережному пості поблизу села Водяне (Волноваський район) Донецької області, на мариупольському напрямку. Від розриву міни двоє морпхів загинули на місці. Похований в Костополі на новому кладовищі^{[111][113]}.</p>
	 Глошко Ігор Михайлович 	<p>10 лютого 1989, Чорноземне (Якимівський район) Запорізька область. Старший солдат, командир гармати 92-ї окремої механізованої бригади. 2007 року закінчив Професійний ліцей залізничного транспорту в Мелітополі, де здобув фах помічника машиніста електровозу. Там же здобув другу професію слюсаря-ремонтника. Відслужив строкову армійську службу. Працював в локомотивному депо Нижньодніпровськ-Вузол помічником машиніста, бригадиром бригади слюсарів. 3 29 березня 2016 року перебував на військовій службі за контрактом. Залишилися батьки, громадянська дружина і двоє маленьких синів, 2014 і 2015 р.н.</p>	<p>17 березня 2017</p>	<p>Загинув внаслідок обстрілу поблизу міста Мар'їнка (Донецька область). Похований в с. Чорноземне^[114].</p>
	 Костін Андрій Андрійович 	<p>12 серпня 1997, 19 років, Костянтинівка Донецька область. Солдат 54-ї окремої механізованої бригади, в/ч пп В2970. Закінчив Костянтинівський професійний ліцей. Займався боксом, грав на гітарі. В березні 2016 року 18-річний юнак став на захист рідної Донеччини, підписавши контракт на військову службу. Єдина дитина у батьків.</p>	<p>18 березня 2017</p>	<p>Загинув в с. Відродження (Бахмутський район) Донецької області, від кульових поранень у голову та легені, що несумісні з життям. Похований у Костянтинівці^[115].</p>
	 Чернецький В'ячеслав Йосипович 	<p>16 червня 1994, Мурафа (Шаргородський район) Вінницька область. Матрос 36-ї окремої бригади морської піхоти. 2013 року закінчив Вище художнє професійно-технічне училище № 5 м. Вінниця. З 2013 року перебував на військовій службі за контрактом. Залишились батьки.</p>	<p>20 березня 2017</p>	<p>Вранці поблизу села Водяне (Волноваський район) Донецької області українські захисники відбили напад двох диверсійних груп противника і в результаті контратаки висунулись уперед, в бік окупованого села Пікузи, та зайняли позицію ворога. З боку російсько-терористичних угруповань розпочався масований обстріл втраченої позиції і села Водяного з важкої артилерії, мінометів та РСЗВ БМ-21 «Град». Український підрозділ вимушений був відступити назад. Внаслідок боїв загинули два українських морпиха, 5 поранені. Тіла загиблих вдалося забрати у бойовиків лише 23 березня. Похований 26 березня в с. Мурафа^{[116][117]}.</p>

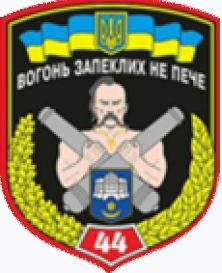

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	<p> Полесвий Дмитро Олександрович</p> 	<p>2 лютого 1980, Дніпро (жилмасив «Тополя-2»). Старший матрос, старший стрілець 1-ї роти 701-го окремого батальйону морської піхоти 36-ї окремої бригади морської піхоти. Займався боді-білдингом, боксом, дзюдо. Закінчив професійно-технічне училище №20 за спеціальністю газоелектрозварювальника. З 2003 по 2005 роки заочно навчався в Дніпропетровському державному Технікумі економіки та бізнесу за спеціальністю «товарознавство та комерційна діяльність», здобув кваліфікацію товарознавця-комерсанта. 16 червня 2016 вступив на військову службу за контрактом. Розлучений, залишилися мати, брат та 9-річна донька.</p>	<p>20 березня 2017</p>	<p>Вранці поблизу села Водяне (Волноваський район) Донецької області українські захисники відбили напад двох диверсійних груп противника і в результаті контратаки висунулись вперед, в бік окупованого села Пікузи, та зайняли позицію ворога. З боку російсько-терористичних угруповань розпочався масований обстріл втраченої позиції і села Водяного з важкої артилерії, мінометів та РСЗВ БМ-21 «Град». Український підрозділ вимушений був відступити назад. Внаслідок боїв загинули два українських морпіха, 5 поранені. Тіла загиблих вдалося забрати у бойовиків лише 23 березня. Похований 25 березня на Краснопільському цвинтарі м. Дніпро^{[116][118]}.</p>
	<p> Бондар Руслан Васильович</p> 	<p>27 червня 1978, Крижопіль Вінницька область. Прапорщик, механік-водій БМП-2 2-го механізованого батальйону 30-ї окремої механізованої бригади. Закінчив Заболотненське вище професійно-технічне училище за фахом «повар-кондитер». 1997 року був призваний на строкову службу, закінчив школу прапорщиків в «Десні», майже 20 років служив у 15-ій бригаді транспортної авіації (в/ч А2215, Бориспіль), технік лабораторії в центрі обробки інформації. У вересні 2016-го відряджений до 30-ї ОМБр в зону бойових дій. За вісім днів мав поїхати у відпустку, під час якої збирався одружитися. Залишилися мати і молодший брат.</p>	<p>20 березня 2017</p>	<p>Загинув о 14:27 від кулі снайпера поблизу смт Новотроїцьке (Волноваський район) Донецької області. З Русланом попрощались в його військовій частині в Борисполі. Похований у Крижополі^[119].</p>
	<p> Новосізький Ярослав Вікторович</p> <p> Томашук Олег Володимирович</p>	<p>4 серпня 1992, Скотареве Шполянський район Черкаська область. Військовослужбовець ЗСУ (підрозділ не уточнено, ймовірно, десантні війська). Служив в районі м. Мар'їнка. Залишилися батьки.</p> <p>5 серпня 1994, Біла Церква Київська область. Військовослужбовець 72-ї окремої механізованої бригади. З 2008 по 2009 навчався у Київському військовому ліцеї, з 2012 по 2014 — в коледжі НПУ ім. Драгоманова. Працював кальяником, вантажником на «Новій пошті». В зоні АТО ніс службу в районі Авдіївки. Залишилися батьки і брат.</p>	<p>20 березня 2017</p> <p>20 березня 2017</p>	<p>Помер від менінгіту в Харківському військовому госпіталі. Похований в рідному селі^[120].</p> <p>За повідомленнями в соцмережах, трагічно загинув 20 березня в зоні АТО, обставини не уточнено. Похований 24 березня у Білій Церкві^[121].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 <p>Шматко Дмитро Ігорович</p>	<p>23 роки, Токівське Апостолівський район Дніпропетровська область. Солдат, механік-водій 184-го Навчального центру НАСВ, в/ч пп В4264 (Яворівський полігон). Відраджений в зону АТО до 72-ї ОМБр, стрілець-помічник гранатометника. Залишилися батьки та вагітна дружина, народився син.</p>	<p>22 березня 2017</p>	<p>Загинув внаслідок обстрілу ВОП поблизу міста Авдіївка. Похований у с. Токівське^[122].</p>
	 <p>Маленко Олександр Андрійович</p>	<p>24 березня 1984, Кривий Ріг Дніпропетровська область. Солдат, стрілець-помічник гранатометника 1-ї механізованої роти 1-го механізованого батальйону «Хижак» 17-ї окремої танкової бригади. Закінчив криворізьке ПТУ №29 за фахом зварювальника. Працював на Центральному гірничо-збагачувальному комбінаті, а згодом — в охороні КП «Швидкісний трамвай». Вступив на військову службу за контрактом. Залишилася мати, нещодавно вона втратила чоловіка і старшого сина.</p>	<p>24 березня 2017</p>	<p>Загинув (у День свого народження) від мінно-вибухової травми в результаті мінометного обстрілу поблизу с. Новозванівка(Попаснянський район Луганська область). Побратими винесли пораненого Олександра з бойової позиції, але чисельні осколкові поранення були несумісні з життям. Похований на Алеї слави Центрального кладовища Кривого Рогу^[123].</p>
	 <p>Павлів Володимир Віталійович (Позивний «Огоньок»)</p>	<p>6 грудня 1974, Львів. Сержант, гранатометник-кулеметник — командир відділення 24-ї окремої механізованої бригади. Тривалий час мешкав за кордоном, в Англії та Бельгії, однак повернувся в Україну і пішов добровольцем на фронт у складі 34-го ОМПБ (у повідомленні Львівської міськради вказано 34 бригада). З грудня 2016 року перебував на військовій службі за контрактом в 24 ОМБр. Залишилися батьки, брат і сестра.</p>	<p>24 березня 2017</p>	<p>Загинув близько 17:00 від осколкового поранення голови внаслідок обстрілу взводно-опорного пункту поблизу с. Новоолександрівка (Попаснянський район) Луганської області. Похований у Львові, на Полі почесних поховань №76 Личаківського кладовища^[124].</p>
	 <p>Селін Іван Васильович (Позивний «Кок»)</p>	<p>5 січня 1987, Підгородне Дніпровський район (Дніпропетровська область). Командир бойової машини 3-го механізованого батальйону 93-ї окремої механізованої бригади. Закінчив Дніпровське ПТУ № 2, де здобув фах «машиніст тепловоза». З 2006 по 2012 працював на Нижньодніпровському трубопрокатному заводі групи «Інтерпайп» машиністом електромостового крану. Потім — робота кранівника на металобазі «АВметалург», трохи працював і на кондитерській фабриці. В листопаді 2015 підписав контракт на військову службу. Отримав військову спеціальність «механік-стрілець». Влітку 2016-го став командиром БТР. Воював на Донеччині у Зайцевому, на Луганщині в Кримському. Залишилися мати і дружина з її маленькою донькою.</p>	<p>24 березня 2017</p>	<p>Загинув в зоні АТО, місце й обставини не уточнено. Похований у м. Підгородне^[125].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Білоцерковець Микола Анатолійович (Позивний «Тихий»)	<p>17 лютого 1991, Харків. Військовослужбовець 25-го окремого мотопіхотного батальйону «Київська Русь» 54-ї ОМПБр. Залишилися мати і молодший брат.</p>	26 березня 2017	<p>В ніч на 22 березня до м. Дніпра гелікоптером доправили чотирьох військових, які постраждали внаслідок пожежі у будинку в с. Троїцьке (Попаснянський район) Луганської області. За словами лікарів, за характером уражень бійці постраждали від вибуху у закритому приміщенні, після якого зайнялася пожежа. Микола був у найтяжчому стані, — 70% опіків тіла, тяжкі опіки органів дихання. Перебував в реанімації, підключений до апарату штучної вентиляції легенів. Помер 26 березня о 6:30 в опіковому відділенні 2-ї міської лікарні Дніпра. Похований на Алеї Слави 18-го кладовища Харкова^[126].</p>
	Волошин Євгеній Петрович	<p>18 вересня 1978, Горішні Плавні Полтавська область. Підполковник, командир екіпажу військового гелікоптеру Мі-2, заступник командира вертолітної ескадрилі 18-ї окремої бригади армійської авіації Сухопутних військ (Полтава). 1999 року закінчив Харківський національний університет повітряних сил імені Івана Кожедуба. Виконував завдання в Африці, був досвідченим пілотом. Залишилися дружина і 7-річний син.</p>	26 березня 2017	<p>Загинув в результаті авіакатастрофи військового гелікоптеру Мі-2, яка сталася біля с. Малинівка (Слов'янський район) Донецької області, в 13 км від аеродрому м. Краматорська. За попередніми висновками, катастрофа сталася внаслідок зіткнення з лінією електропередач. Загинули 5 офіцерів ЗСУ, — 3 члени екіпажу і 2 пасажирки. 30 березня з льотчиками попрощались у військовій частині в Полтаві. Похований на міському кладовищі у Горішніх Плавнях^{[127][128][129]}.</p>
	Мовчан Дмитро Васильович	<p>12 лютого 1978, Рокитне (Кременчуцький район) Полтавська область. Мешкав у м. Кременчук. Капітан, льотчик-штурман, другий пілот військового гелікоптеру Мі-2 18-ї окремої бригади армійської авіації Сухопутних військ (Полтава). Разом з батьками у дитинстві переїхав до Кременчука. Закінчив Кременчуцький професійний ліцей №7 за професією верстатника. Але Дмитро мріяв про небо, тож 1996 року вступив до Кременчуцького льотного коледжу Національного авіаційного університету, який закінчив у 1999 році. 3 листопада 2012-го служив за контрактом штурманом 16-ї вертолітної бригади в Бродях. Від початку бойових дій виконував завдання в зоні АТО, на вертольоті Мі-24. В 2014 його вертоліт підбили, йому тоді вдалося вижити. 2015 року перевівся в Полтаву до 18-ї бригади. Залишилися батьки і молодший брат. В грудні 2016 був нагороджений орденом «За мужність» III ст.^[130]</p>	26 березня 2017	<p>Загинув в результаті авіакатастрофи військового гелікоптеру Мі-2, яка сталася біля с. Малинівка (Слов'янський район) Донецької області, в 13 км від аеродрому м. Краматорська. За попередніми висновками, катастрофа сталася внаслідок зіткнення з лінією електропередач. 30 березня з льотчиками попрощались у військовій частині в Полтаві. Після прощання в Кременчуці похований в рідному с. Рокитне^{[127][128][131]}.</p>
	Кандул Роман Григорович	<p>9 липня 1983, Семенівка Полтавська область. Старший лейтенант, бортовий технік військового гелікоптеру Мі-2 18-ї окремої бригади армійської авіації Сухопутних військ (Полтава). 2005 року закінчив Харківський національний університет повітряних сил імені Івана Кожедуба. З 2009-го проходив військову службу у 831 бригаді тактичної авіації в Миргороді. З 2015-го служив у 18 ОБрАА в Полтаві. Захоплювався масштабним моделюванням. Був консультантом проекту Aviation Fans' Shop (сувенірна продукція на авіаційну тематику)^[132]. Батько Романа помер, залишилися мати, молодший брат, дружина та двоє дітей, 4-річний син і новонароджена донька, яку Роман так і не побачив.</p>	26 березня 2017	<p>Загинув в результаті авіакатастрофи військового гелікоптеру Мі-2, яка сталася біля с. Малинівка (Слов'янський район) Донецької області, в 13 км від аеродрому м. Краматорська. За попередніми висновками, катастрофа сталася внаслідок зіткнення з лінією електропередач. 30 березня з льотчиками попрощались у військовій частині в Полтаві. Похований в смт Семенівка^{[127][128][133]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Мельник Валерій Іванович 	<p>23 червня 1966, 50 років, Радомишль Житомирська область. Полковник, начальник управління організаційно-планового та експлуатації — заступник начальника Центрального автомобільного управління ЗС України Озброєння Збройних сил України. 1988 року закінчив з відзнакою Київське вище танкове інженерне училище. Свою офіцерську службу розпочав у Групі радянських військ у Німеччині, на посаді заступника командира танкової роти з озброєння та заступника командира окремого танкового батальйону з озброєння. Після розпаду СРСР повернувся в рідну Україну, служив на посадах заступника начальника автомобільної бази з технічної частини, начальника автомобільної служби центру забезпечення Міноборони. 2003 року закінчив з відзнакою Національну Академію оборони України. Проходив службу на посадах заступника командира полку з озброєння, начальника відділу оборонного планування Головного управління оперативного забезпечення ЗСУ та начальника управління ОПС — заступника начальника Центрального автомобільного управління Озброєння. Близько 20 разів нагороджувався відзнаками Генштабу, Міноборони України та державними нагородами. Під час виконання обов'язків начальника Озброєння штабу АТО організував та особисто керував технічним забезпеченням військ, залучених до виконання бойових завдань.</p>	<p>26 березня 2017</p>	<p>Загинув в результаті авіакатастрофи військового гелікоптеру Ми-2, яка сталася біля с. Малинівка (Слов'янський район) Донецької області, в 13 км від аеродрому м. Краматорська. За попередніми висновками, катастрофа сталася внаслідок зіткнення з лінією електропередач. З двома офіцерами попрощались 29 березня у Києві, в приміщенні Озброєння ЗСУ. Похований в Радомишлі^{[127][134][135]}.</p>
	 Калитич Віктор Михайлович 	<p>27 червня 1963, 53 роки, Чоп Закарпатська область. Мешкав у м. Львів. Полковник, начальник відділу ремонту ракетно-артилерійського озброєння управління експлуатації, ремонту та технічної підготовки центрального ракетно-артилерійського управління ЗС України Озброєння Збройних сил України. З 1985 до 1990 року проходив службу в Групі радянських військ у Німеччині на посаді начальника загону, командира радіотехнічних військ. З 1990 до 1992 служив у Далекосхідному окрузі в Хабаровську (РРФСР, СРСР). З 1995 до 2005 ніс службу в Західному оперативному командуванні (Україна). З вересня 2005 року - полковник запасу, військовий пенсіонер. З 2008 року — старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (ракетних військ та артилерії) наукового центру Національної академії сухопутних військ. В подальшому працював у Львові в сфері нерухомості. З початком війни активно допомагав армії, в січні 2015 року повернувся до ЗСУ, служив на Яворівському полігоні, тренував військовослужбовців за напрямком ракетно-артилерійського озброєння. Виконував обов'язки в зоні проведення АТО. Залишилися мати, дружина, донька та онук.</p>	<p>26 березня 2017</p>	<p>Загинув в результаті авіакатастрофи військового гелікоптеру Ми-2, яка сталася біля с. Малинівка (Слов'янський район) Донецької області, в 13 км від аеродрому м. Краматорська. За попередніми висновками, катастрофа сталася внаслідок зіткнення з лінією електропередач. З двома офіцерами попрощались 29 березня у Києві, в приміщенні Озброєння ЗСУ. Похований у Львові, на Полі почесних поховань №76 Личаківського кладовища^{[127][134][136]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Мосійчук Сергій Олександрович 	<p>22 лютого 1997, 20 років, Корець Рівненська область. Солдат 72-ї окремої механізованої бригади. Закінчив вище професійне училище №24 за фахом електрика. Захоплювався технікою, мотоциклами, займався спортом, з 13 років вже вмів керувати автівкою. В січні 2016 року вступив на військову службу за контрактом. Був поранений на фронті, зі шпиталю повернувся на передову. Залишилися батьки, сестра і брат.</p>	<p>26 березня 2017</p>	<p>Внаслідок мінометного обстрілу опорного пункту неподалік м. Авдіївка (Донецька область) загинули три військовослужбовця бригади, ще троє дістали поранень. Мінометна міна потрапила в бліндаж, де перебували бійці. Похований на міському кладовищі Корця, що поблизу Свято-Сергіївської церкви^{[137][138]}.</p>
	 Козарук Петро Михайлович 	<p>24 травня 1977, Турка Коломийський район Івано-Франківська область. Мешкав у с. Райгородок (Бердичівський район) Житомирська область. Старший сержант, командир гарматного розрахунку 72-ї окремої механізованої бригади. Був мобілізований 24 квітня 2015 року, більше року ніс службу в зенітному дивізіоні 57-ї ОМПБр, під Горлівкою. У листопаді 2016 повернувся додому, а вже 1 грудня вступив на військову службу за контрактом. Дружина Петра теж служить за контрактом у 72 ОМБр, санінструктором. Останні роки Петро мешкав з дружиною та її двома дітьми у Райгородку. В Турці у нього залишилися мати та двоє дітей від першого шлюбу.</p>	<p>26 березня 2017</p>	<p>Загинув внаслідок обстрілу опорного пункту неподалік м. Авдіївка (Донецька область). Мінометна міна потрапила в бліндаж, де перебували бійці. Похований в с. Райгородок^{[137][139]}.</p>
	 Тимченко Олексій Степанович 	<p>25 серпня 1994, Стеблів Корсунь-Шевченківський район Черкаська область. Солдат 72-ї окремої механізованої бригади. Закінчив професійно-технічне училище за фахом «автослюсар, водій». Займався спортом. Працював на пилорамі та цегляному заводі. У війську з 2016 року, пройшов підготовку в «Десні», стрілець-навідник ЗУ-23-2, підписав контракт на 3 роки. Залишилися батьки та дві старші сестри.</p>	<p>26 березня 2017</p>	<p>Загинув внаслідок обстрілу опорного пункту неподалік м. Авдіївка (Донецька область). Мінометна міна потрапила в бліндаж, де перебували бійці. Похований на центральному кладовищі смт Стеблів^{[137][140]}.</p>
	 Писаренко Владислав В'ячеславович (Позивний «Растішка»)	<p>16 липня 1995, Донецьк. Солдат, гранатометник штурмового відділення штурмового взводу 1-ї штурмової роти 46-го окремого батальйону спеціального призначення «Донбас-Україна» 54-ї ОМБр. Належав до спільноти ультрас ФК «Шахтар». У квітні 2015 року 19-річний хлопець пішов захищати Україну і рідну Донеччину у лавах 2-ї роти полку «Азов». На початку серпня 2016 перейшов до батальйону ЗСУ «Донбас-Україна». Батьки залишилися на окупованій території.</p>	<p>27 березня 2017</p>	<p>Близько 13:00, під час виконання бойового завдання з обстеження території, внаслідок підризу на невідомому вибуховому пристрої на «світлодарській дузі» біля с. Новолуганське (Бахмутський район, Донецька область) загинули два військовослужбовця батальйону^{[141][142]}.</p>

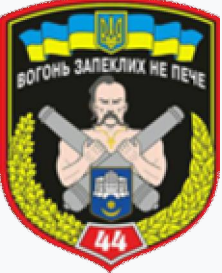

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Наріжний Максим Сергійович	<p>28 грудня 1995, Суми. Солдат, санітар-стрілець штурмового відділення штурмового взводу 1-ї штурмової роти 46-го окремого батальйону спеціального призначення «Донбас-Україна» 54-ї ОМБр. Футболіст, грав за сумські команди в молодіжних чемпіонатах України та турнірах Сумської області^[143]. По закінченні школи вступив на навчання у Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка. 2015 року перейшов на заочну форму навчання і підписав контракт на військову службу в ЗСУ.</p>	<p>27 березня 2017</p>	<p>Близько 13:00, під час виконання бойового завдання з обстеження території, внаслідок підриву на невідомому вибуховому пристрої на «світлодарській дузі» біля с. Новолуганське (Бахмутський район, Донецька область) загинули два військовослужбовця батальйону. Похований в Сумах, на Алеї Слави^{[141][144]}.</p>
	 Лисенко Вадим Анатолійович (Позивний «Зомбі»)	<p>Дніпро. Матрос, санінструктор роти вогневої підтримки 130-го окремого розвідувального батальйону. В батальйоні служив за контрактом з лютого 2015, пройшов бої в Кримському, Попасній. Залишились мати і дружина (волонтер).</p>	<p>28 березня 2017</p>	<p>Помер вночі під час чергування в медпункті, через зупинку серця. Похований у м. Дніпро^[145].</p>
	 Єгоренко Володимир Володимирович	<p>19 травня 1966, 50 років, Одеса (район Слобідка). Солдат, водій батальйону охорони (колишній 6-й ОМПБ «Збруч») 44-ї окремої артилерійської бригади. Вже вдруге підписав контракт на військову службу. Залишились дружина та двох дітей.</p>	<p>29 березня 2017</p>	<p>Автомобіль ГАЗ-66, яким керував військовослужбовець, потрапив під мінометний обстріл близько 17:00 поблизу с. Троїцьке (Попаснянський район) Луганської області. Внаслідок прямого влучення міни 120 мм калібру Володимир дістав численних осколкових та вогнепальних поранень, його терміново доставили до Попаснянської міської лікарні, втім врятувати життя воїна лікарям не вдалося, він помер в реанімації. Похований на Західному кладовищі Одеси^[146].</p>
	 Вельможко Антон Миколайович	<p>7 січня 1989, мешканець м. Запоріжжя. Солдат, військовослужбовець 54-ї окремої механізованої бригади. З липня 2014 року працював у ПрАТ «Запоріжвогнетрив», вогнетривником в цеху ремонту промислового обладнання. У війську з 2015 року, 14 грудня 2016 підписав контракт. Залишились мати і брат.</p>	<p>29 березня 2017</p>	<p>Загинув від осколкового поранення в результаті артобстрілу на «світлодарській дузі». Похований в Запоріжжі^[147]. За повідомленням прес-центру штабу АТО, внаслідок бойових дій на «світлодарській дузі», поблизу смт Луганське (Бахмутський район) Донецька область), загинув військовослужбовець однієї з механізованих бригад. За попередньою інформацією, військовий загинув від кулі ворожого снайпера^[148].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Кубішин Богдан Ігорович	<p>9 серпня 1997, 19 років, Довгомостиська Мостиський район Львівська область. Солдат, стрілець-помічник гранатометника 24-ї окремої механізованої бригади. Виріс у багатодітній родині. Закінчив Довгомостиський НВК. 20 жовтня 2016 року вступив на військову службу за контрактом. Залишилися мати, вітчим, чотири сестри та два брати. Двоє братів Богдана, військовослужбовці-контрактники, також служать на Сході України.</p>	<p>29 березня 2017</p>	<p>Помер від кульового поранення голови у військово-медичному клінічному центрі м. Харків, куди був доставлений вранці 26 березня з Попаснянського району Луганської області. Наскрізне вогнепальне поранення голови з пошкодженням головного мозку. За попередніми даними, хлопець намагався покінчити життя самогубством. Попаснянським райвідділом поліції відкрите провадження за статтею «Порушення правил поведіння зі зброєю». Похований в с. Довгомостиська^[149].</p>
	 Педак Олександр Анатолійович (Позивний «Шао-Лінь») 	<p>4 квітня 1959, 57 років, Запоріжжя. Старший солдат, старший навідник мінометної батареї 1-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади. Був призваний за мобілізацією в лютому 2015 року, згодом підписав контракт до закінчення особливого періоду. Залишилося двоє дітей.</p>	<p>30 березня 2017</p>	<p>Загинув близько 18:00 в промзоні м. Авдіївка (Донецька область), в результаті вибуху міномета М120-15 «Молот». Військова прокуратура проводить слідство щодо причин та обставин, що призвели до вибуху. Похований у Запоріжжі^{[150][151]}.</p>
	 Новохатько Олег Олександрович 	<p>1 січня 1992, Сердюківка Смілянський район Черкаська область. Солдат 1-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади. Закінчив Черкаський державний технологічний університет, здобувши спеціальність інженера-механіка. Працював у місцевому сільгоспідприємстві «Сердюківка». Навесні 2016 року підписав контракт на військову службу. Залишились батьки.</p>	<p>30 березня 2017</p>	<p>Загинув близько 18:00 в промзоні м. Авдіївка (Донецька область), в результаті вибуху міномета М120-15 «Молот». Військова прокуратура проводить слідство щодо причин та обставин, що призвели до вибуху. Похований в с. Сердюківка^{[150][152]}.</p>
	 Сумський Дмитро Михайлович (Позивний «Шаман»)	<p>24 вересня 1974, Київ. Доброволець розвідувального підрозділу «Санта» Добровольчого українського корпусу «Правий сектор». Музикант, колишній гітарист київського рок-гурту «Inferno» (у 1990-х роках)^[153]. На війні з 2014 року. Пройшов бої під Донецьком, у Пісках. В лютому 2016 року був серед бійців, які першими зайшли на позиції в промзоні Авдіївки^[154]. Залишились сестра, брат і цивільна дружина.</p>	<p>30 березня 2017</p>	<p>Загинув близько 18:00 в промзоні м. Авдіївка (Донецька область), в результаті вибуху міномета М120-15 «Молот». Військова прокуратура проводить слідство щодо причин та обставин, що призвели до вибуху. Похований на Лісовому цвинтарі Кисва^{[150][155]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Капралов Володимир Васильович 	<p>8 липня 1981, Вільнянськ Запорізька область. Старший солдат, гранатометник 92-ї окремої механізованої бригади. До війни працював будівельником, їздив на заробітки до РФ. 2015 року пішов добровольцем на фронт у складі 37-го ОМПБ «Запоріжжя». В лютому 2017 підписав контракт на військову службу в 92 ОМБр. Мати померла навесні 2016 року, залишилися батько, сестра, син 2008 р.н.</p>	<p>31 березня 2017</p>	<p>12 березня дістав численні осколкові поранення голови, тулуба та кінцівок внаслідок обстрілу поблизу м. Мар'їнка (Донецька область), закривши собою двох побратимів. Перебував у стані коми, в обласній лікарні ім. Мечникова у Дніпрі 9 годин тривала операція з видалення осколків, ще понад два тижні Володимир боровся за життя. Помер 31 березня. Похований у Вільнянську, на Павлівському кладовищі^[156].</p>
	 Хараберюш Олександр Іванович (Позивний «Душман» / «Хара») 	<p>13 жовтня 1977, Донецьк. Полковник, заступник начальника головного відділу контррозвідки Управління Служби безпеки України в Донецькій області. Кандидат юридичних наук, за його співавторством вийшло кілька наукових робіт за правоохоронною тематикою. З початком АТО переїхав із сім'єю до Маріуполя. На рахунку офіцера СБУ близько 80 затримань російських агентів і терористів, за його участі було затримано диверсійну групу «Мангуста»^[157], яка 9 травня 2014 року здійснила збройний напад на маріупольській відділ міліції. Глава СБУ Василь Грицак назвав полковника Хараберюша одним з найкращих контррозвідників в Україні. Залишилися батьки, дружина та двох дітей, молодший доньці – два роки. Прим. Батько Олександра Хараберюша, Іван Федорович Хараберюш, — доктор юридичних наук, професор кафедри права та публічного адміністрування Маріупольського державного університету^[158].</p>	<p>31 березня 2017</p>	<p>Загинув о 08:35 в Центральному районі м. Маріуполь (Донецька область), неподалік ринку «Едельвейс», в результаті вибуху автомобіля Тойота Ленд Крузер. Підрив автомобіля попередньо кваліфіковано як терористичний акт, пов'язаний з професійною діяльністю загиблого. 2 квітня з офіцером СБУ попрощались в Маріуполі, похований на Центральній алеї Старокримського кладовища^[159].</p>
Квітень				
	 Довгий Олександр Михайлович	<p>1 серпня 1985, Переяслав-Хмельницький Київська область. Старший солдат, військовослужбовець 30-ї ОМБр. Закінчив Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди. Був мобілізований 19 березня 2014 року, проходив службу у місцевому райвійськкоматі. Служив за контрактом. 29 лютого 2016 року відбув до складу 30-ї бригади в зону АТО. Залишилися мати, дружина та 8-річна донька.</p>	<p>1 квітня 2017</p>	<p>Загинув о 10:45 поблизу села Старогнатівка (Волноваський район Донецька область), обставини смерті не уточнено. Похований на Підварському кладовищі Переяслава^[1].</p>

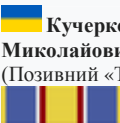

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Свіренко Максим Олександрович	<p>9 серпня 1986, Запоріжжя (Хортицький район міста). Військовослужбовець 55-ї ОАБр. Раніше, 2015 року, служив зенітником у 9-му ПОП НГУ, в/ч 3029. 8 вересня 2016 року вступив на військову службу за контрактом у ЗСУ. Залишилися мати, дружина та маленька донька.</p>	<p>2 квітня 2017</p>	<p>Помер у бліндажі в районі міста Авдіївка (Донецька область), від гострої серцевої недостатності. О 17-й годині чоловіка бачили живим, він мав заступити на чергування, а о 17:10 його вже знайшли мертвим. За бажанням рідних прощання на території 55-ї бригади пройшло без преси. Похований у Запоріжжі на кладовищі Святого Миколая^[2].</p>
	 Слауцький Віталій Вікторович	<p>6 липня 1996, 20 років, Миколаївка (Бердянський район) Запорізька область. Військовослужбовець 3-ї бригади оперативного призначення НГУ. 10 березня 2016 року вступив на військову службу за контрактом. Залишилися мати, сестра і молодший брат.</p>	<p>2 квітня 2017</p>	<p>Близько 22:40, на блокпосту на північних околицях м. Авдіївка (Донецька область), старший блокпосту, заступник командира роти по роботі з особовим складом, демонструючи порядок розбирання автомату, з необачності випустив автоматну чергу. Кулі пробили стінку та влучили у військовослужбовця, який перебував у їдальні. Віталій помер від кульового поранення в груди під час його транспортування до центральної лікарні м. Авдіївки. Похований у рідному селі Миколаївка^[3].</p>
	 Латченко Артур Вікторович (Позивний «Шумахер»)	<p>30 листопада 1995, Більськ (Котелевський район) Полтавська область. Солдат 8-ї роти 3-го батальйону 72 ОМБр. У 2013—2014 роках навчався в Полтавському вищому міжрегіональному професійному училищі, де здобув фах «столяр-верстатник». Працював у рідному селі в сільськогосподарському підприємстві «Скіф». Захоплювався волейболом, мотоциклами, настільним тенісом, займав перші місця у змаганнях. Восени 2015 року був призваний на строкову армійську службу, яку проходив у «Десні», з лютого 2016 року — у харківській 164 радіотехнічній бригаді на посаді кулеметника. 7 квітня 2016 року підписав контракт, зарахований до роти «Полтава» 164 РТБр. Коли з роти набирали 19 чоловік на передову до 72-ї ОМБр, Артур зголосився їхати, з жовтня 2017 обороняв позиції на Шахті «Бутівка». Залишилися батьки, сестра і наречена.</p>	<p>3 квітня 2017</p>	<p>Загинув у результаті мінометного обстрілу Шахти «Бутівка» («Путилівська»), поблизу м. Авдіївка (Донецька область). Артур дістав осколкове поранення в шию, помер у кареті «швидкої». Похований в рідному селі Більськ^[4].</p>
	 Макаров Владислав Романович	<p>3 вересня 1997, 19 років, Біла Церква Київська область. Солдат, водій-механік бойової машини 3-го батальйону 72 ОМБр. По закінченні школи вступив до Державного навчального закладу «Білоцерківське професійно-технічне училище ім. П. Р. Поповича». Був призваний на строкову службу, по її завершенню продовжив службу за контрактом у 72 ОМБр.</p>	<p>3 квітня 2017</p>	<p>Помер від важких поранень у центральному військовому шпиталі м. Кисва. 2 березня близько 17:00 дістав мінно-вибухових травм під час обстрілу поблизу м. Авдіївка (Донецька область), пережив кому, важку інтоксикацію та ампутацію обох ніг. Перебував на лікуванні в лікарні ім. Мечникова у Дніпрі, 28 березня був перевезений до Кисва. Похований у Білій Церкві, на Алеї Слави кладовища «Сухий Яр»^[5].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Третяк Олександр Євгенович	<p>28 вересня 1989, Дніпро. Військовослужбовець 81-ї ОАеМБр. Закінчив Національну металургійну академію України. На фронті від початку бойових дій, з березня 2014. Служив у 25 ОПДБр, 3 батальйон, 7 рота. Учасник оборони Луганського аеропорту. Демобілізувався, пройшов курс реабілітації, за деякий час знову повернувся до десантних військ.</p>	3 квітня 2017	<p>Загинув на передовій в районі Донецька, підірвавшись на міні МОН, ще двоє бійців дістали поранень. Похований у Дніпрі^[6].</p>
	 Ризанич Богдан Володимирович	<p>3 січня 1962, 55 років, Калуш Івано-Франківська область. Мешкав в Івано-Франківську. Капітан медичної служби, начальник медичного пункту протитанкового артилерійського дивізіону 44-ї ОАБр. 25 років працював у цілодобовому травматологічному пункті Івано-Франківської міської клінічної лікарні № 1. У лютому 2017 року уклав контракт зі збройними силами та відбув у зону АТО. Залишилися дружина і дорослий син.</p>	3 квітня 2017	<p>Загинув о 12:40 під час виконання службових обов'язків у районі м. Лисичанськ (Луганська область), щодо обставин — проводиться перевірка ВСП і військовою прокуратурою. 7 квітня з медиком прощалися в Івано-Франківську, похований наступного дня на Алеї Слави міського кладовища в Чукалівці^[7].</p>
	 Соловійов Олександр Сергійович (Позивний «Соловій»)	<p>24 січня 1996, Кінецьпіль Первомайський район (Миколаївська область). Мешкав у с. Кам'яний Міст. Солдат, механік-водій САУ 2С1 «Гвоздика» 1-го гаубичного самохідно-артилерійського дивізіону 17-ї ОТБр. 2014 року закінчив Кривоозерський аграрний ліцей за спеціальністю тракторист-машиніст, водій. Залишилися батьки і брат.</p>	3 квітня 2017	<p>Загинув у результаті нещасного випадку від кульового поранення у груди на території військового табору поблизу с. Роздолівка (Бахмутський район) Донецької області. Похований у с. Кам'яний Міст^[8].</p>
	 Третяк Вадим Олександрович (Третяков)	<p>26 грудня 1987, Безруки (Дергачівський район) Харківська область. Військовослужбовець НГУ. Єдиний син у батьків.</p>	4 квітня 2017	<p>Загинув під час виконання службового обов'язку у с. Зайцеве (Бахмутський район) Донецької області, обставини не уточнено. Похований у с. Безруки^[9].</p>
	 Без'язичний Юрій Васильович	<p>2 квітня 1967, 50 років, мешканець смт Чорноморське Лиманський район (Одеська область). Підполковник, військовослужбовець 59-ї ОМПБр. Закінчив Харківське вище танкове командне училище. Заочно навчався в Одеському регіональному інституті державного управління НАДУ, спеціалізація «Європейська інтеграція в умовах глобального врядування». Залишився дорослий син, військовослужбовець ВМС ЗСУ.</p>	7 квітня 2017	<p>З важкими травмами декілька місяців перебував у комі. Помер, не приходячи до тями, в реанімаційному відділенні Запорізької обласної клінічної лікарні. Похований в смт Чорноморське^[10].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	  Санік Олег Володимирович	<p>21 липня 1980, Поділ (Срібнянський район) Чернігівська область. Мешкав у м. Прилуки. Солдат, командир бойової машини 3-го механізованого батальйону 72 ОМБр. Родина переїхала в Прилуки, де Олег закінчив школу. Навчався у Прилуцькому гідромеліоративному технікумі на відділенні «обслуговування установок та систем газопостачання». З 2002 року працював в АТ «Укргазбуд» будівельне управління № 1, згодом у ТОВ «Агрокім». У 2000—2005 роках навчався на заочному відділенні Івано-Франківського університету нафти і газу. Був мобілізований 29 січня 2015 року, служив у 72 ОМБр, демобілізувався 31 березня 2016. З 31 січня 2017 року продовжив службу за контрактом і з 2 лютого перебував на передовій. Залишилися дружина та син 2000 р.н.</p>	12 квітня 2017	Загинув внаслідок мінометного обстрілу взводно-опорного пункту на Шахті «Бутівка» («Путилівська»), поблизу м. Авдіївка (Донецька область). Похований у с. Поділ ^[11] .
	 Сургучова Аліна Ігорівна	<p>27 грудня 1995, 21 рік, Комар Великоновосілківський район Донецька область. Старший солдат 53-ї ОМБр. До війни навчалась у Донецькому індустріально-педагогічному технікумі, з початком бойових дій залишила Донецьк. Згодом обрала для себе шлях військовослужбовця і вступила на військову службу за контрактом у кінці вересня 2016 року. Залишилась мати, в якій Аліна була єдиною дитиною.</p>	13 квітня 2017	Вбита випадковим пострілом у голову у розташуванні військової частини в м. Бахмут (Донецька область). Похована в с. Комар ^{[12][13]} .
	 Деркач Юрій Олексійович	<p>21 листопада 1997, 19 років, Гусарщина Охтирський район Сумська область. Мешкав у с. Карпилівка (Охтирський район). Матрос 500-го ОБМПЗ36-ї ОБрМП. Ніс службу за контрактом. Неодружений.</p>	13 квітня 2017	Загинув від кульового поранення поблизу с. Водяне (Волноваський район) Донецької області. За фактом трагічної смерті військовою прокуратурою відкрито провадження, тривають слідчі дії. Похований у Карпилівці ^{[12][14]} .
	 Маслюченко Юрій Анатолійович	<p>19 жовтня 1974, Христинівка Черкаська область. Старший солдат, номер обслуги 40-ї ОАБр. Грав на трубі. Працював слюсарем в Христинівській «Сільгосптехніці». Після строкової служби переїхав у Черкаси. Деякий час працював у міліції. Потім відкрив власну справу, став приватним підприємцем. У 2014 році пішов добровольцем до лав ЗСУ, служив водієм військової частини м. Харкова, перевозив вантажі по Донецькій області у зоні АТО. З листопада 2016 — на військовій службі за контрактом. Залишилися батьки, дружина та троє дітей.</p>	18 квітня 2017	Помер під час несення служби в районі м. Маріуполь, поблизу с. Тополине (Нікольський район). Похований в Христинівці ^[15] .
	  Кірієнко Олександр Вікторович	<p>12 квітня 1997, 20 років, Гатне Кисво-Святошинський район Київська область. З 2001 року мешкав у с. Карпилівка (Козелецький район) Чернігівська область. Солдат 169-го НЦ «Десна». Закінчив Чернігівське професійно-технічне училище, де здобув фах зварювальника. Призваний на військову службу за контрактом 16 травня 2016 року, в лотому 2017 відряджений до 72-ї ОМБр в зону АТО. Залишилась мати.</p>	20 квітня 2017	Загинув від уламкового поранення у голову під час обстрілу промзони м. Авдіївка (Донецька область). Противник застосував танки і міномети, один з танкових снарядів влучив у бліндаж. Похований в Карпилівці ^{[16][17]} .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Ніженський Василь Петрович	<p>24 січня 1988, Берестівець Уманський район Черкаська область. Мешкав у м. Умань. Старший сержант, військовослужбовець ЗСУ, відряджений до 72 ОМБр. З 2008 року служив у Збройних силах за контрактом. У лютому 2017 року відряджений до 72 бригади в зону АТО. Залишилися батьки, дружина та 6-річний син.</p>	<p>20 квітня 2017</p>	<p>Загинув від уламкового поранення під час обстрілу опорного пункту неподалік м. Авдіївка (Донецька область). Противник застосував танки і міномети, один з танкових снарядів влучив у бліндаж. Із Василем прощались в Умані у клубі в/ч А2614. Похований у с. Берестівець^{[16][18]}.</p>
	 Гриза Едуард Іванович	<p>17 березня 1996, Ясногородка (Сланецький район) Миколаївська область. Сержант, т.в.о. командира взводу розвідки (в/ч не уточнено). Закінчив Сланецький професійний аграрний ліцей. 15 грудня 2014 року призваний на військову службу за контрактом. Служив у зоні АТО в н.п. Волноваського району: Гранітне, Новоселівка, Павлопіль, Донське.</p>	<p>20 квітня 2017</p>	<p>Місце й обставини не уточнено. Загинув під час виконання службового обов'язку в зоні АТО. Похований в Ясногородці^[19].</p>
	 Смирнов Павло Юрійович	<p>8 липня 1989, Полуботки Чернігівський район (Чернігівська область). Старший солдат, номер обслуги зенітно-кулеметного відділення 550-ї окремої радіолокаційної роти, в/ч А3547 (Чернігів), 138-ї радіотехнічної бригади. Відряджений до 72-ї ОМБр у зону АТО. По закінченні Халавинської школи працював у шкільній бібліотеці. 6 липня 2015 року підписав контракт на військову службу у в/ч А3547. Залишилися батьки і молодший брат, який служив разом із Павлом.</p>	<p>22 квітня 2017</p>	<p>Близько 22:00 дістав тяжке поранення у живіт внаслідок мінометного обстрілу позицій поблизу смт Верхньоторецьке (Ясинуватський район) Донецька область). Помер у шпиталі міста Торецька від поранення і втрати крові. Похований у с. Полуботки^[20].</p>
	 Аміров Руслан Алієвич	<p>31 березня 1992, Сосниця Чернігівська область. Солдат, кулеметник 2-ої механізованої роти 1-го механізованого батальйону 72 ОМБр. Закінчив Сосницький професійний аграрний ліцей, де здобув фах електромонтера з ремонту та обслуговування електроустаткування. Строкову службу проходив у «Десні» на посаді механіка-водія танка. 26 травня 2015 року вступив на військову службу за контрактом. Залишилася мати.</p>	<p>23 квітня 2017</p>	<p>Загинув від кулі снайпера під час бойового зіткнення на передовій позиції у промзоні м. Авдіївка (Донецька область). Похований на центральному кладовищі у Сосниці^[21].</p>
	 Кобченко Сергій Геннадійович	<p>6 червня 1972, Канів Черкаська область. Старший сержант, гранатометник 72 ОМБр. Здобув професійно-технічну освіту в Ленінграді. З 1990 по 1992 роки проходив строкову військову службу. 25 лютого 2016 року був призваний на військову службу за контрактом до навчального центру «Десна», потім направлений до 72-ї бригади. Без батька залишилася донька.</p>	<p>25 квітня 2017</p>	<p>Загинув від осколкових поранень у результаті обстрілу опорного пункту у промзоні м. Авдіївка (Донецька область). Похований на Алеї Слави центрального кладовища Канєва^{[22][23]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Мельник Іван Олександрович	<p>7 липня 1994, Хмельницький. Солдат, командир відділення 95 ОДШБр. З 2006 до 2015 року активно займався веслуванням на байдарках і каное. Неодноразово здобував нагороди на чемпіонатах України та області з веслування, кандидат у майстри спорту. Закінчив Хмельницький національний університет за спеціальністю «Здоров'я людини». В лютому 2016 року вступив на контрактну службу в ЗСУ, служив у 383-му окремому полку дистанційно-керованих літальних апаратів у Хмельницькому. Відраджений до 95-ї бригади в зону АТО. Залишилися батьки і сестра.</p>	<p>25 квітня 2017</p>	<p>Загинув від кулі снайпера під час бойового чергування на взводному опорному пункті поблизу смт Новгородське (Донецька область). Похований у Хмельницькому^{[22][24]}.</p>
	 Шевченко Василь Віталійович	<p>13 грудня 1988, Білоусівка (Драбівський район) Черкаська область. Солдат, снайпер 3-ї десантно-штурмової роти 1-го десантно-штурмового батальйону 80-ї ОДШБр. Залишилась трирічна донька.</p>	<p>25 квітня 2017</p>	<p>Загинув від смертельного поранення в голову у селищі Піски (Ясинуватський район) Донецької області. Похований у с. Білоусівка^{[22][25]}.</p>
	 Штейко Олександр Борисович (Позивний «Батарейка»)	<p>14 лютого 1971, Чемериси-Барські Барський район Вінницька область. Старший сержант, командир бойової машини (БМП) 72 ОМБр. На фронті з 2014 року. 29 вересня 2016 року підписав контракт на військову службу. В листопаді 2016 був нагороджений орденом «За мужність» III ст. Другий орден отримав вже посмертно. Залишилася мати.</p>	<p>26 квітня 2017</p>	<p>Загинув під час обстрілу від смертельного вогнепального поранення у груди на бойовому посту поблизу смт Верхньоторецьке — с. Троїцьке (Ясинуватський район) Донецької області. Похований у рідному селі^[26].</p>
	 Шапошник Ігор Андрійович	<p>20 червня 1998, 18 років, мешкав у м. Харків. Солдат 92-ї ОМБр. Вихованець дитячого будинку смт Золочів. Коли почалася війна Ігор навчався у 10 класі. Закінчив профтехучилище. В грудні 2016 року вступив на військову службу за контрактом. Сирота.</p>	<p>28 квітня 2017</p>	<p>Загинув близько 5:00 внаслідок обстрілу позицій бригади неподалік м. Красногорівка (Мар'їнський район) Донецька область). Похований на Алеї Слави Харківського кладовища № 18^[27]. Ще один босць, Пудов Олексій, отримав важкі поранення від того самого влучання ворожого танку, яке вбило Ігоря Шапошника. Олексій помер від поранень 11 травня^[28].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 <p>Бердник Олександр Олегович</p>	<p>1 травня 1995, Дирдин Городищенський район Черкаська область. Мешкав у м. Одеса. Матрос, водій 2-ї роти морської піхоти 137-го окремого батальйону морської піхоти. Закінчив профтехучилище. 2015 року був призваний на військову службу, в лютому 2016 підписав контракт ще на три роки. Залишився батько та наречена, з якою він планував одружитися.</p>	<p>28 квітня 2017</p>	<p>Загинув внаслідок підриву військового автомобіля на міні неподалік с. Павлопіль (Волноваський район Донецька область). Похований в с. Дирдин^[29].</p>
	 <p>Лисак Михайло Іванович</p>	<p>20 листопада 1987, Гнівань Тиврівський район Вінницька область. Молодший сержант, військовослужбовець 137-го об'єднаного Центру МТЗ ПС ЗСУ, в/ч А2287. Закінчив Гніванське ПТУ-12. З 2014 року перебував на військовій службі за контрактом. Залишились батько та хвора мати.</p>	<p>28 квітня 2017</p>	<p>Загинув у ніч на 29 квітня під час несення військової служби в районі м. Попасна (Луганська область). У висновку СМЕ причиною смерті вказане самогубство (застрелився з автомату). Похований на міському кладовищі Гнівані по вул. Гулевич^[30].</p>
	 <p>Кучерков Микола Миколайович (Позивний «Танк»)</p>	<p>9 січня 1990, Новоспаське (Приазовський район) Запорізька область. Мешкав у м. Мелітополь. Сержант, військовослужбовець 23-го ОМПБ «Хортиця» 56-ї ОБр. З початком бойових дій у 2014 році добровольцем пішов до військкомату, служив у 37-у ОМПБ «Запоріжжя». Після демобілізації за кілька місяців повернувся на військову службу за контрактом у 23 ОМПБ.</p>	<p>29 квітня 2017</p>	<p>Дістав кульове наскрізне проникаюче поранення черевної порожнини від кулі снайпера у промзоні м. Авдіївка (Донецька область). Операція тривала більше 5 годин, але врятувати життя Миколи не вдалося, він помер у авдіївській лікарні. Похований у рідному селі Новоспаське^[31].</p>
	 <p>Афанасьєв Віктор Вікторович</p>	<p>31 липня 1992, мешкав у м. Хмельницький. Солдат 25 ОПДБр. Сирота. Виховувався у Вовчинецькій школі-інтернаті та навчався в Чорноострівському аграрному ліцеї. 2014 року вступив на військову службу за контрактом. Залишилася сестра в с. Вилки Виноградівського району Закарпатської області.</p>	<p>29 квітня 2017</p>	<p>Загинув у результаті бойових дій поблизу Зайцевого (Донецька область). За бажанням сестри похований у м. Виноградів^[32].</p>

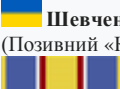

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Майборода Денис Анатолійович (Позивний «Красавчик»)	15 лютого 1980, Кривий Ріг Дніпропетровська область. Сержант, командир 2-го відділення глибинної розвідки 1-го взводу роти глибинної розвідки 131-го окремого розвідувального батальйону (курнір УНСО). У шкільні роки брав участь в олімпіадах, мав нагороди, грамоти, грав у футбол, займався кикбоксингом (бійцівський клуб «Барс», Кривий Ріг). Вступив до Криворізького педінституту на кафедру «фізмату» (фізика та інформатика), але вирішив пройти строкову службу, служив в аеромобільному прикордонному загоні спецпризначення. Гірник, працював на підприємстві «Криворізький залізорудний комбінат», шахта «Родіна». Закінчив Криворізький національний університет. Їздив у Київ працювати у метрострої. На фронт пішов добровольцем у 2014 році, згодом перейшов на контракт. За час АТО заслужив 11 нагород. Залишилися батьки, брат та 11-річний син.	30 квітня 2017	Загинув під час виконання бойового завдання неподалік с. Катеринівка (Попаснянський район) Луганської області. Похований на Алеї Слави Центрального кладовища Кривого Рогу ^[33] .
Травень				
	 Лобінський Руслан (Позивний «Курбаші»)	18 березня 1977, мешкав у м. Харків. Молодший сержант, фельдшер зенітного ракетно-артилерійського дивізіону 56-ї ОМБр. На війні — три роки. 2014-го служив у прикордонному загоні на Луганщині. З 30 серпня 2016-го – на Донеччині.	1 травня 2017	Помер від інсульту під час бойового завдання ^[34] .
	 Біжко Анатолій Вікторович	7 квітня 1995, Нікополь Дніпропетровська область. Старший солдат, снайпер-розвідник 43-го ОМПБ «Патріот» 53-ї ОМБр. Був четвертою й молодшою дитиною в родині. В армії служив з жовтня 2013 року. Від початку АТО захищав Батьківщину у лавах 74-го ОРБ. Учасник оборони Донецького аеропорту. З 1 грудня 2016 перейшов до 43-го батальйону. Мати померла два роки тому, залишився батько, сестра і двоє братів.	1 травня 2017	На Світлодарській дузі після 17:00 група українських військових потрапила під потужний обстріл поблизу смт Луганське (Бахмутський район Донецька область). Троє розвідників намагалися врятувати пораненого Юрія Малькова. Внаслідок обстрілу Юрій, Анатолій Біжко і Сергій Смірнов загинули, ще один розвідник дістав поранення і повернувся живим. Евакуювати тіла загиблих не вдалось через сильну вогневу протидію противника. Передача тіл українській стороні відбулась 6 травня біля м. Щастя, у присутності СММ ОБСС. Похований у Нікополі ^{[35][36]} .
	 Смірнов Сергій Миколайович (Позивний «Одеса»)	29 липня 1980, Одеса. Мешкав у м. Олешки Херсонська область. Сержант, в.о. командира взводу розвідки 1-ї роти 43-го ОМПБ «Патріот» 53-ї ОМБр. Мобілізований у вересні 2014 року до 43-го БТО, в/ч пп В0829. Проїшов Попасну, Золоте, Зайцево, Авдіївку, Новгородське. Виконав більше сотні вдалих бойових виходів. 4 січня 2017 року підписав контракт. Залишилися 19-річний син від першого шлюбу, та дружина з сином.	1 травня 2017	На Світлодарській дузі після 17:00 група українських військових потрапила під потужний обстріл поблизу смт Луганське (Бахмутський район Донецька область). Троє розвідників намагалися врятувати пораненого Юрія Малькова. Внаслідок обстрілу Юрій, Анатолій Біжко і Сергій Смірнов загинули, ще один розвідник дістав поранення і повернувся живим. Евакуювати тіла загиблих не вдалось через сильну вогневу протидію противника. Передача тіл українській стороні відбулась 6 травня біля м. Щастя, у присутності СММ ОБСС. Похований в Олешках ^{[35][37]} .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Мальков Юрій Станіславович (Позивний «Оптовик») 	<p>25 серпня 1986, Кривий Ріг (Тернівський район міста) Дніпропетровська область. Молодший сержант, командир 2-го мотопіхотного відділення 2-го мотопіхотного взводу 3-ї мотопіхотної роти 43-го ОМПБ «Патріот» 53-ї ОМБр. З 2006 року працював машиністом тепловозу в Управлінні залізничного транспорту Первомайського кар'єру Північного ГЗК. До батальйону прийшов добровольцем у 2014 році, хоча раніше в армії не служив. Був кулеметником БМП, воював у районі Горлівки, під час бойових дій у Новгородському отримав сержантське звання. Демобілізувався восени 2015, а 15 лютого 2017-го повернувся на військову службу за контрактом. Залишилась дружина, 2-річна донька та 7-річний син від першого шлюбу.</p>	<p>1 травня 2017</p>	<p>На Світлодарській дузі після 17:00 група українських військових потрапила під потужний обстріл поблизу смт Луганське (Бахмутський район Донецька область). Юрій дістав кульове поранення, йому на допомогу прийшли троє розвідників. Внаслідок обстрілу Юрій, Анатолій Біжко і Сергій Смірнов загинули, ще один розвідник дістав поранення і повернувся живим. Евакуювати тіла загиблих не вдалось через сильну вогневу протидію противника. Передача тіл українській стороні відбулась 6 травня біля м. Щастя, у присутності СММ ОБСЄ. На прощання з Юрієм у Кривому Розі прийшли також бійці 40-го батальйону «Кривбас». Похований на міському кладовищі^{[35][38]}.</p>
	 Богданов Сергій Вікторович (Позивний «Бетмен») 	<p>2 травня 1957, 60 років, мешкав у м. Мелітополь Запорізька область. Сержант, військовослужбовець 23-го ОМПБ «Хортиця» 56-ї ОМБр. Був мобілізований 16 квітня 2015 року до Роти охорони Мелітопольсько-Веселівського ОРВК. 30 червня 2015 перейшов на контракт у 23-й батальйон.</p>	<p>2 травня 2017</p>	<p>Загинув о 21:30, у свій день народження, від мінно-вибухової травми внаслідок мінометного обстрілу м. Авдіївка (Донецька область). Похований у Мелітополі^[39].</p>
	 Чуприна Андрій Іванович	<p>20 років, Кременна Луганська область. Матрос 500-го ОБМП 36-ї ОБрМП. Мама Андрія померла, коли він вчився у школі. Його виховували бабуся з дідусем. Андрій складав реп під ніком «Чапа», виступав на міських дискотеках. По закінченні ліцею підписав контракт на військову службу. Залишились дід, бабуся і тітка.</p>	<p>3 травня 2017</p>	<p>Під час планових занять з бойової підготовки в районі проведення АТО Андрій дістав вибухову травму та осколкові поранення голови та шиї внаслідок підриву імітаційних засобів. Під час транспортування до медичного закладу у хлопця зупинилося серце, лікарями військово-мобільного госпіталю проведено невідкладні реанімаційні заходи, дві години намагалися запустити серце важкопораненого, але врятувати його життя не вдалось. Похований на центральному кладовищі міста Кременна^[40].</p>
	 Ковальський Валентин Геннадійович	<p>9 травня 1991, Житомир. Снайпер роти снайперів 95-ї ОДШБр. Займався кікбоксингом. До війни проходив строкову службу у військах МВС у Донецьку, продовжив військову службу за контрактом у ЗСУ. 2014 року вступив до Житомирського національного агрокологічного університету на заочну форму навчання за спеціальністю «інженер-механік». З весни 2014 року служив на Арабатській стріліці на адміністративному кордоні з окупованим Кримом, по тому були бої за Слов'янськ, оборона гори Карачун, марш на Савур-Могилу, де був важко поранений. З того часу проходив лікування та реабілітацію, повернувся до занять спортом. Залишились батьки, брат та маленька донька.</p>	<p>5 травня 2017</p>	<p>27 липня 2014 року під час рейду 95-ї бригади на Савур-Могилу, десантники потрапили у засідку біля Торезу (Донецька область). У бою Валентин дістав важке поранення у живіт від кулі снайпера. Коли він потрапив на операцію в Харківський шпиталь, вже почався перитоніт. Переніс 8 операцій у Харкові, Києві та Львові, втратив 40 кг ваги. 2015 року Валентин два місяці перебував в Ізраїлі, де йому зробили три операції, почався процес реабілітації, він мріяв повернутись на службу. 5 травня 2017 року у Валентина раптово стався інсульт. Похований на Смолянському військовому кладовищі Житомира^[41].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Чипенко Ростислав Анатолійович 	<p>21 жовтня 1978, Полтава. Молодший сержант, старший сапер інженерно-саперного взводу 90-го ОАЕМБ 81-ї ОАЕМБр. У мирному житті працював таксистом. Вступив на військову службу за контрактом у жовтні 2016 року. В Житомирі пройшов курси сапера. У березні 2017 зі своїм підрозділом відбув у зону АТО, виконував завдання в Кураховому та Мар'їнці. Залишилася дружина та троє дітей, 13-річна донька і сини 8-ми та 6-ти років.</p>	<p>8 травня 2017</p>	<p>Близько 12:00, під час проведення дорозвідки в районі м. Мар'їнка (Донецька область), Ростислав, який йшов попереду групи, підірвався на вибуховому пристрої з «розтяжкою». Прикривши собою чотирьох розвідників, Ростислав зазнав мінно-вибухової травми та множинних осколкових поранень ніг і голови, був доставлений до медичного закладу. Проведені невідкладні реанімаційні заходи, але врятувати життя сапера не вдалося. Похований на Алеї Героїв на центральному міському кладовищі Полтави^[42].</p>
	 Смолінський Ярослав Васильович	<p>4 жовтня 1995, Дітківці (Зборівський район) Тернопільська область. Військовослужбовець 4-го стрілецького батальйону (Ужгород) 2-ї окремої Галицької бригади НГУ. По закінченні школи навчався у Тернополі. Призваний на строкову службу у червні 2016, був направлений в сержантську школу до Золочева, потім два місяці служив в Ужгороді. У подальшому погодилися пройти бойову службу в зоні АТО, охороняв об'єкти на 3-ій лінії оборони. Планував укласти контракт. Залишилися батьки та три сестри.</p>	<p>8 травня 2017</p>	<p>Загинув у зоні проведення АТО на Луганщині, в результаті необережного поводження зі зброєю співслужбовця, який випадково вистрілював Ярославу у печінку. Помер від поранення. Похований в Дітківцях^[43].</p>
	 Савлук Павло Валентинович (Позивний «Фізрук») 	<p>29 січня 1991, Плетений Ташлик Маловисківський район Кіровоградська область. Мешкав у с. Верхньоінгульське Бобринецький район. Матрос, розвідник 36-ї ОБрМП. 2011 року закінчив Кіровоградський навчальний центр № 6 за професією столяр-будівельник. Займався тайським боксом. Вступив на військову службу за контрактом 30 червня 2016 року. Планував пов'язати своє майбутнє з армією, вступити до військового навчального закладу. Неодружений, залишилися мати і брат.</p>	<p>9 травня 2017</p>	<p>30 квітня, під час виконання бойового завдання поблизу с. Водяне (Волноваський район) Донецької області, зазнав кульового наскрізного поранення скронево-потиличної ділянки голови від кулі снайпера, 9 днів перебував у комі, помер у лікарні імені Мечникова у Дніпрі. Похований у с. Верхньоінгульське^[44].</p>
	 Кочубей Денис Миколайович	<p>26 червня 1997, 19 років, Криштопівка (Близнюківський район) Харківська область. Військовослужбовець 53-ї ОМБр. По закінченні 9-го класу місцевої школи продовжив навчання у професійно-технічному училищі сільськогосподарського напрямку в смт Юрїївка на Дніпропетровщині. 15 вересня 2016 року вступив на військову службу за контрактом, пройшов підготовку в «Десні», на початку квітня 2017 відбув до зони АТО. Залишилися батьки і молодша сестра.</p>	<p>9 травня 2017</p>	<p>Загинув від кулі снайпера під час обстрілу позицій бригади поблизу смт Луганське (Бахмутський район Донецька область). Похований у селі Криштопівка^[45].</p>
	 Пудов Олексій Анатолійович 	<p>2 липня 1984, Чугуїв Харківська область. Солдат 92-ї ОМБр. Залишилися мати, сестра, цивільна дружина та маленька донька.</p>	<p>11 травня 2017</p>	<p>28 квітня, в районі м. Красногорівка (Донецька область), дістав важкі поранення внаслідок влучання ворожого танку (тоді загинув Шапошник Ігор), — численні ушкодження внутрішніх органів і травматичний відрив ноги. Перебував у шпиталі в м. Дніпро у важкому стані, переніс кілька операцій. 11 травня Олексій помер. Після прощання у військовій частині похований у Чугуєві^[46].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Липтуга Олександр Сергійович	<p>16 червня 1986, мешканець м. Вознесенськ Миколаївська область. Старший сержант, командир відділення інженерно-саперного взводу інженерно-саперної роти групи інженерного забезпечення 53-ї ОМБр.</p>	11 травня 2017	<p>Під час виконання бойового завдання поблизу смт Луганське (Бахмутський район Донецька область) двоє саперів підірвалися на вибуховому пристрої. Один загинув на місці, другий дістав поранення і був госпіталізований. Похований на Болгарському кладовищі Вознесенська^[47].</p>
	 Сіхарулідзе Давид	<p>27 жовтня 1973, с. Супса Гурія Грузія. Мешкав у м. Тбілісі. Офіцер запасу ЗС Грузії. Інструктор, командир підрозділу 1-ї штурмової роти 24-го ОШБ «Айдар» 53-ї ОМБр. Захищав територіальну цілісність Грузії під час війни в Абхазії у 1992—1993 роках та вторгнення російських військ на грузинську землю у 2008 році. Вдягнув військову форму у 14 років. Закінчив військову академію Грузії та військове училище Бундесверу в Німеччині. Служив у грузинській армії у званні віце-полковника, з 2010 по 2014 рік був наставником у грузинському Національному тренувальному центрі «Крцанісі». 16 лютого 2015 року звільнився в запас, приїхав в Україну і пішов до «Айдару», воював у Новгородському, Мар'їнці, з квітня 2017 — на Світлодарській дузі^[48]. Залишилася дружина та двоє дітей. Давид Сіхарулідзе про війну на Донбасі (відео).</p>	11 травня 2017	<p>Загинув від осколкового поранення у живіт внаслідок обстрілу поблизу с. Новолуганське (Бахмутський район Донецька область) на «Світлодарській дузі». Давида довели до шпиталю, але він помер від поранення і втрати крові. 14 травня з воїном попрощалися у Києві, наступного дня в Тбілісі віддати шану офіцерові прийшли міністр оборони Грузії Л.Ізорія та посол України в Грузії І.Долгов. Похований у рідному селі Супса^[49].</p>
	 Тинянов Олександр Сергійович	<p>17 червня 1990, Таврійське (Оріхівський район) Запорізька область. Молодший сержант, військовослужбовець 55-ї ОАБр.</p>	19 травня 2017	<p>2 травня дістав поранення у голову від кулі снайпера в районі міста Авдіївка (Донецька область), терміново був евакуйований у Дніпро. Помер від поранення в лікарні ім. Мечникова. Похований у с. Таврійське^[50].</p>
	 Ішутін Богдан Євгенович	<p>11 жовтня 1998, 18 років, Тербовля Тернопільська область. Солдат, номер обслуги 44-ї ОАБр. Був наймолодшою дитиною в сім'ї. Коли Богдану виповнилось 18 років, він одразу ж підписав контракт на військову службу. Залишилися батьки, дві сестри і брат, теж учасник АТО.</p>	22 травня 2017	<p>Загинув близько 4:00, під час виконання службових обов'язків у районі смт Новоайдар (Луганська область), внаслідок вогневого поранення. Проводиться розслідування, з'ясовуються деталі та причини загибелі солдата. Похований в Тербовлі^[51].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Дробот Віктор Іванович	<p>1969, Борова (Фастівський район) Київська область. Мешкав у м. Київ. Прапорщик, військовослужбовець групи Цивільно-військового співробітництва ЗСУ. З березня 2016 року проходив службу на посаді сержанта з матеріального забезпечення 5-ї навчальної роти ліцеїстів Київського військового ліцею імені Івана Богуна. В зоні АТО займався вивезенням тіл загиблих воїнів і їх доправленням до дому.</p>	<p>25 травня 2017</p>	<p>22 травня в зоні АТО сталася зупинка серця, клінічна смерть. Діагноз «масивний субарахноїдальний крововилив». Лікарям 66-го мобільного шпиталю вдалося повернути Віктора до життя, але стан його залишався вкрай важким. 24 травня був перевезений вертольотом у Дніпро, наступного дня помер у лікарні ім. Мечникова. 27 травня з Віктором попрощались у ліцеї Богуна. Поховання в смт Борова^[52].</p>
	 Шевченко Тарас Григорович (Позивний «Кобзар»)	<p>13 серпня 1969, Кривий Ріг Дніпропетровська область. Старший солдат, старший сапер взводу парашутно-десантного батальйону 25-ї ОПДБр. 1987 року закінчив професійно-технічне училище № 29. Строкову службу проходив у військово-морських силах у Севастополі. У 1990-х працював в органах внутрішніх справ. По тому працював електрогазозварювальником, слюсарем на «Криворіжсталі», «Сухій Балці», ПівдГЗК, останнім часом — електрогазозварювальником у «Вагонному депо "Мудрьона"» Придніпровської залізниці. На фронт пішов добровольцем, мобілізований 14 липня 2015 року. Після демобілізації продовжив службу за контрактом. Залишилися донька та онука.</p>	<p>30 травня 2017</p>	<p>Загинув від мінно-вибухової травми внаслідок підриву на вибуховому пристрої під час виконання бойового завдання в районі м. Залізне (Горецька міська рада, Донецька область). Похований на Алеї Слави Центрального кладовища Кривого Рогу^[53].</p>
	 Михайлик Сергій Віталійович	<p>1989, Прохорівка (Канівський район) Черкаська область. Старший солдат, військовослужбовець 72-ї ОМБр. Був мобілізований у 2015 році до 80-ї ОДШБр. У квітні 2016 демобілізувався, а наприкінці січня 2017 вирішив повернутися на фронт і підписав контракт із ЗСУ. Залишилися батьки.</p>	<p>31 травня 2017</p>	<p>Дістав важке поранення у голову 30 травня в районі м. Авдіївка (Донецька область), перебував у критичному стані. Помер у лікарні ім. Мечникова у м. Дніпро. Похований в с. Прохорівка^[54].</p>
Червень				
	 Бурачук Василь Васильович (Позивний «Комод» / «Циган»)	<p>18 травня 1994, Сторожинецький район Чернівецька область. З 2001 року мешкав у с. Журавка (Городищенський район) Черкаська область. Сержант, командир відділення 30-ї ОМБр. 27 травня 2015 року був призваний на строкову службу, а вже 30 вересня підписав контракт. Залишилися батьки, дві молодші сестри, цивільна дружина та донька.</p>	<p>2 червня 2017</p>	<p>Загинув у районі м. Волноваха (Донецька область). Коли розпочався мінометний обстріл, під прикриттям якого противник атакував зі стрілецької зброї та АГС, Василь з товаришами вступили у бій. Василь вибіг з бліндажу, щоб зайняти зручну позицію для бою, і в цей момент у шию влучила куля снайпера. Похований в Журавці^[55].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Халазій Ігор Михайлович (Позивний «Манюня») 	11 травня 1978, Полтава. Старший солдат, стрілець — помічник гранатометника 92-ї ОБр. З 2013 проживав у м. Ірпінь. Залишилися дружина, дві доньки та син.	2 червня 2017	Загинув поблизу с. Новомихайлівка (Мар'їнський район) Донецької області внаслідок підризу на вибуховому пристрої ^[56] .
	Маріанчук Вадим Валерійович	26 березня 1977, Торецьк Донецька область. Старший лейтенант, командир взводу 53-ї ОБр.	2 червня 2017	Помер під час несення служби поблизу с. Васюківка (Бахмутський район) Донецької області. Похований у Торецьку ^[57] .
	 Кобець Михайло Александрович 	23 червня 1995, Білошицька Слобода Корюківський район Чернігівська область . Матрос, навідник взводу десантно-штурмової роти 137-го ОБМП. З багатодітної сім'ї. 4 листопада 2015 року призваний на строкову службу, в подальшому підписав контракт. На фронті з жовтня 2016. Залишилися матір, вітчим та четверо молодших братів.	3 червня 2017	Внаслідок артилерійського обстрілу опорного пункту поблизу с. Чермалик (Волноваський район Донецька область) , дістав тяжке осколкове поранення та під час транспортування до шпиталю помер від втрати крові. Похований в с. Білошицька Слобода ^[58] .
	 Бойко Олександр Александрович 	3 грудня 1981, Вознесенськ Миколаївська область . Мешкав у м. Хмельницький, м. Івано-Франківськ. Полковник (посмертно), заступник командира загону — командир 2-ї розвідпошукової групи СпП ОЗСпП «Вега-Захід» НГУ. Випускник ОІСВ (2004). 10 років служив у 8-му ОПСпП. На фронті з 2014. З 2015 — в НГУ. Залишилися дружина та донька.	3 червня 2017	Загинув від чисельних поранень під час розвідки поблизу с. Катеринівка (Попаснянський район) , де розвідгрупа потрапила під обстріл. Евакуювати тіло не вдалось, його знайшли лише у серпні. Похований 19 серпня у Ракове (Хмельницький) ^[59] .
	 Белоцький Тарас Миколайович	6 червня 1979, Рівне . Військовослужбовець 146-го окремого ремонтно-відновлювального полку, в/ч А2562 (Золочів). У зоні АТО був навідником у складі 14-ї ОБр. 1998 року закінчив Рівненський державний автотранспортний технікум за спеціальністю «Технічне обслуговування та ремонт автомобілів і двигунів», 2003 року — Міжнародний університет «Рівненський економіко-гуманітарний інститут» за спеціальністю «Фінанси». З серпня 2003 працював в Головному управлінні статистики у Рівненській області на посаді головного спеціаліста-економіста відділу фінансово-економічного забезпечення, бухгалтерського обліку та звітності. Майстер спорту з карате ^[60] . З березня 2015 року по квітень 2016 року проходив військову службу в ЗСУ за мобілізацією, з 31.07.2015 по 28.11.2015 — в зоні АТО. З 11 жовтня 2016 року проходив військову службу за контрактом. Залишилися батьки.	7 червня 2017	За іншими джерелами, 6 червня . Загинув від кульового поранення під час виконання військового обов'язку в Луганській області , обставини не уточнено. Тіло відправили до Рівного зі Станиці Луганської . Похований на кладовищі « Нове » м. Рівне ^[61] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Потсхін Анатолій Миколайович 	<p>6 січня 1969, Вінницька область. Мешкав у с. Висока Піч Житомирський район Житомирська область. Капітан, старший офіцер відділення спеціального призначення 12-го ОМПБ «Київ» 72-ї ОМБр. Закінчив КВЗКУ, до 1999 року служив у житомирській частині командиром розвідроті. Член НРУ з 1999 року. Займався підприємництвом (ПП «ЧП»), перевезеннями. Грав у сільській ФК «Пак-Трейд», був представником команди. Громадський активіст. З початком війни став волонтером. З 22 лютого 2017 року служив у зоні АТО. Залишилась дружина та двоє дітей, доросла донька і 11-річний син.</p>	<p>7 червня 2017</p>	<p>Загинув під час виконання бойового завдання в районі м. Авдіївка, між с. Кам'янка та окупованим с. Крута Балка (Ясинуватський район, Донецька область). Командир розвідгрупи йшов першим і підірвався на вибуховому пристрої з «розтяжкою», від осколкового поранення у голову помер на місці. Похований у Високій Печі^[62].</p>
	 Лайков Володимир Михайлович	<p>8 жовтня 1985, Голубівка (Новомосковський район) Дніпропетровська область. Старший солдат, кулеметник 93-ї ОМБр. Залишились батьки і сестра.</p>	<p>7 червня 2017</p>	<p>Володимир разом з побратимами, тримав оборону на взводному опорному пункті поблизу с. Жолобок (Попаснянський район) Луганської області, в районі траси «Бахмутка». Російсько-терористичні війська, намагаючись розширити свій плацдарм біля Жолобка, після безуспішної спроби прориву позиції бригади, відкрили вогонь з артилерії, танків та мінометів. У результаті тривалого та інтенсивного обстрілу Володимир загинув, ще 8 бійців дістали поранень^[63].</p>
	 Березка Михайло Васильович	<p>17 жовтня 1996, 20 років, Бринці-Церковні Жидачівський район Львівська область. Солдат 24-ї ОМБр. У серпні 2016 року 19-річний хлопець вступив на військову службу за контрактом. Батько помер кілька років тому, залишились мати і сестра.</p>	<p>8 червня 2017</p>	<p>Загинув близько 13:10 внаслідок мінометного обстрілу позиції бригади поблизу с. Катеринівка (Попаснянський район) Луганської області. Похований в с. Бринці-Церковні^[64].</p>
	 Полозов Вадим Олексійович	<p>16 листопада 1995, Тростянець Сумська область. Сержант з матеріального забезпечення 300-го навчального танкового полку 169-го НЦ «Десна», в/ч пп В0934. Закінчив технікум за спеціальністю «фінанси та кредит». Займався кікбоксингом, грав у футбол. Призваний на військову службу в листопаді 2015 року, у червні 2016 підписав контракт. Планував навчатись у школі офіцерів, одружитись. Залишились батьки та молодша сестра.</p>	<p>9 червня 2017</p>	<p>Під час службового відрядження в зону АТО ввечері 8 червня здійснив спробу самогубства, внаслідок чого помер незадовго до світанку 9 червня у Сіверську (Бахмутський район) Донецька область). Похований на Центральному кладовищі Тростянця^[65].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Кириченко Ілля Олександрович 	<p>30 березня 1988, Жовті Води Дніпропетровська область. Солдат, стрілець — помічник гранатометника 93-ї ОМБр. Закінчив Севастопольський національний університет ядерної енергії та промисловості. Працював головним інспектором з радіаційної безпеки Державній екологічній інспекції у Жовтих Водах, по тому їздив до Європи на заробітки. В лютому 2017 року вступив на військову службу за контрактом, 13 травня поїхав у зону АТО. Залишилися батьки і молодший брат.</p>	<p>10 червня 2017</p>	<p>Близько 21:30 на опорному пункті поблизу села Кримське (Новоайдарський район) Луганської області, під час затишшя, Ілля піднявся до брустверу, аби оглянути периметр, і в цей час почався черговий мінометний обстріл. Ілля дістав поранення, не сумісне з життям. Похований у Жовтих Водах^[66].</p>
	 Звездогляд Віталій Вікторович 	<p>12 серпня 1992, Косенівка Уманський район Черкаська область. Старший солдат, військовослужбовець 10-го ОМПБ «Полісся» 59-ї ОМПБр. Закінчив Уманський професійний ліцей, заочно навчався в Тальнівському будівельно-економічному коледжі. 2011—2012 проходив строкову службу у в/ч 3009 Внутрішніх військ у Сімферополі, після чого завершив навчання в коледжі. У лютому 2014 року вступив на контрактну службу до 222-го ЦАББ, в/ч А1588. З 2015-го ніс службу в зоні АТО у складі 59-ї ОМПБр. Залишилися батьки та молодша сестра.</p>	<p>10 червня 2017</p>	<p>Успішно відбивши атаку ворога, українські бійці зупинили наступ терористів поблизу с. Павлопіль (Волноваський район Донецька область). Коли все стихло, о 20:00, до окопів несподівано прилетіла міна. Віталій перебував на передовій позиції та отримав смертельне поранення. Похований в Косенівці^[67].</p>
	 Горо Сергій Петрович	<p>9 жовтня 1981, Кетросу (Аненій-Нойський район) Молдова. Мешкав у с. Зелений Под Горностаївський район Херсонська область. Молодший сержант, розвідник-кулеметник розвідувальної роти 74-го ОРБ, в/ч В0136. З квітня 2005 по серпень 2006 служив за контрактом у 79-ій аеромобільній бригаді. В липні 2015 року призваний за мобілізацією, з вересня 2015 по жовтень 2016 ніс службу в 74-му ОРБ, брав участь у бойових діях у зоні АТО. 4 червня 2017-го підписав контракт. Залишилися батьки, дружина та дві доньки, 2002 і 2007 р.н.</p>	<p>10 червня 2017</p>	<p>Загинув близько 21:00 у зоні АТО, внаслідок прямого влучання міни у бліндаж під час обстрілу поблизу с. Павлопіль (Волноваський район, Донецька область). Похований в с. Зелений Под^[68].</p>
	 Довгаль Анатолій Олександрович (Позивний «Дід»)	<p>21 січня 1959, 58 років, мешкав у с. Перемога (Дніпровський район) Дніпропетровська область. Старший сержант, розвідник-кулеметник розвідувальної роти 74-го ОРБ, в/ч В0136. У розвідбаті воював вже не перший рік, раніше служив у роті глибинної розвідки.</p>	<p>10 червня 2017</p>	<p>Загинув від розриву міни внаслідок обстрілу позицій поблизу с. Павлопіль (Волноваський район, Донецька область). 13 червня з Анатолієм попрощались у м. Підгородне^[69]. За даними штабу АТО, за минулу добу загинули чотири військовослужбовці, з них троє — внаслідок прямого влучання міни поблизу с. Павлопіль^[70].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Яловець Євген Андрійович	<p>11 травня 1989, Созонівка (Кіровоградський район) Кіровоградська область. Старший сержант, кодувальник 10-го ОМПБ «Полісся» 59-ї ОМПБр. Закінчив Кіровоградський професійний ліцей №2, після строкової служби в армії працював у ПАТ «Гідросила» верстатником. У березні 2014 року призваний за мобілізацією до Кіровоградського об'єднаного міського комісаріату, у вересні 2015 року переведений до районного військкомату на посаду начальника служби захисту інформації. 11 березня 2017 підписав контракт і поїхав до базового табору в/ч пп В4050 з подальшим направленням у зону АТО. Залишились батьки.</p>	<p>11 червня 2017</p>	<p>Загинув о 16:25 поблизу с. Павлопіль (Волноваський район, Донецька область). Авто, в якому перебував Євген, потрапило під обстріл ПТКР. Разом з ним загинув військовослужбовець з Херсонської області. Похований на Алеї Слави Рівнянського кладовища м. Кропивницького^[71].</p>
	 Сорока Юрій Васильович	<p>4 листопада 1974, Гмирянк Ічнянський район Чернігівська область. Мешкав у с. Новокам'янка (Каховський район) Херсонська область. Старший солдат, командир відділення взводу технічного забезпечення 59-ї ОМПБр. Батьки померли. До 14 років виховувався у Городнянській школі-інтернат. Працював різноробочим у колгоспі в Гмирянці. Після проходження строкової військової служби переїхав у село Озерне (Веселівський район) Запорізької області, останні роки мешкав із сім'єю на Херсонщині. На фронт пішов добровольцем у 2014 році. Залишилась сестра на Чернігівщині.</p>	<p>11 червня 2017</p>	<p>За повідомленням Чернігівського обласного військкомату та Чернігівської ОДА, загинув 11 червня під час обстрілу поблизу с. Кальчик (Нікольський район Донецька область). Під обстріл потрапив автомобіль, в якому перебував Юрій. Похований на кладовищі с. Гмирянка^[72].</p>
	 Майстришин Олег Олександрович	<p>16 грудня 1970, Підгірне (Старокостянтинівський район) Хмельницька область. Старший солдат, механік-водій БМП-1 розвідувального взводу 30-ї ОМБр. Професійний військовий. Залишились мати і син.</p>	<p>12 червня 2017</p>	<p>Загинув поблизу смт Ольгинка (Волноваський район) внаслідок артилерійського обстрілу з боку окупованого Докучаєвська. 152-мм снаряд влучив у розташування підрозділу, Олегу відірвало обидві ноги, від поранень він помер. Похований в с. Підгірне^[73].</p>
	 Гайдук Микола Миколайович	<p>9 грудня 1974, Нікополь Дніпропетровська область. Старший солдат, військовослужбовець 43-го ОМПБ «Патріот» 53-ї ОМБр. Майстер спорту з кікбоксингу, громадський діяч, очолював «Асоціацію учасників бойових дій Нікопольщини». На фронт пішов добровольцем у 2014 році. Після повернення додому займався волонтерством, підписав контракт і знову вирушив на передову. Залишились мати, брат, дружина та двос синів.</p>	<p>13 червня 2017</p>	<p>Загинув близько 23:15 внаслідок артилерійського обстрілу поблизу смт Луганське (Бахмутський район Донецька область), завдячи своїм побратимів в укриття і врятувавши життя 19-річному бійцю. Після прощання у Дніпрі похований на Алеї Слави міського кладовища Нікополя^[74].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Сарнавський Євгеній Вікторович (Позивний «Юджин») 	<p>14 вересня 1989, Кам'янець-Подільський Хмельницька область. Мешкав у м. Біла Церква Київська область. Капітан, командир інженерно-саперної роти групи інженерного забезпечення 72-ї ОАБр. Дитинство, шкільні роки пройшли в Овручі на Житомирщині. Випускник Кам'янець-Подільського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою (2006). Випускник факультету військової підготовки КПНУ ім. Огієнка (2011). На фронті — з 2014 року, виконував завдання в районі Довжанська на кордоні, поблизу Волновахи, в Гранітному, Авдіївці. Залишились мати та вагітна дружина.</p>	<p>15 червня 2017</p>	<p>8 червня дістав тяжкі вибухові поранення під час розмінування місцевості поблизу с. Кам'янка (Ясинуватський район), тиждень перебував у комі, переніс дві складні операції. Помер 15 червня близько 22:00 у лікарні імені Мечникова в м. Дніпро. Після прощання на Майдані у Києві, похований на Алеї слави кладовища «Сухий Яр» м. Біла Церква^[75].</p>
	 Яремчук Сергій Олександрович 	<p>15 квітня 1977, Калинівка Вінницька область. Старший сержант, головний сержант взводу 59-ї ОАБр. Колишній десантник, 2014-го пішов на фронт добровольцем, а 2015 вступив на військову службу за контрактом. Залишились дружина та неповнолітня донька.</p>	<p>15 червня 2017</p>	<p>Загинув від кульового поранення під час бою та обстрілу позиції ВОП між селищами Талаківка та Гнутове в Донецькій області. Похований на центральному кладовищі Калинівки^[76].</p>
	 Михайлов Іван	<p>29 квітня 1992, Першотравневе Овруцький район Житомирська область. Військовослужбовець 55-ї ОАБр. Залишились мати, старша сестра та молодший брат.</p>	<p>15 червня 2017</p>	<p>Загинув поблизу м. Новгородівка в Донецькій області, обставини не уточнено. Похований в рідному селищі^[77].</p>
	 Мочернюк Михайло Васильович 	<p>27 серпня 1974, Борівське (Шевченківський район) Харківська область. Старший солдат, механік-водій 93-ї ОАБр.</p>	<p>16 червня 2017</p>	<p>Близько 4:20 спостережний пост поблизу смт Новотошківське(Новоайдарський район Луганська область) був обстріляний ворожим снайпером з напрямку Голубівського. Михайло дістав смертельне поранення кулею калібру 12,7 мм^[78].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Стовбовенко Олег Александрович	<p>6 серпня 1993, Бурханівка (Снігурівський район) Миколаївська область. Мешкав у м. Миколаїв. Солдат, водій взводу матеріально-технічного забезпечення в/ч А0641. Призваний на строкову службу у травні 2015 року, в подальшому підписав контракт. Учасник АТО. Залишились батьки і двоє братів.</p>	<p>17 червня 2017</p>	<p>Помер від серцевого нападу під час навчань у зоні АТО. Похований у Бурханівці^[79].</p>
	 Хрол Володимир Іванович	<p>28 липня 1996, 20 років, Волинка Сосницький район Чернігівська область. Старший солдат, стрілець-регулювальник 92-ї ОМБр. Займався спортом, 2015 року закінчив професійний ліцей залізничного транспорту №5 у Чернігові. Працював водієм «швидкої». Коли з фронту в липні 2016 повернувся батько, Володимир вступив на військову службу за контрактом у 92 ОМБр, де вже служив його старший брат. Залишилися батьки і брат.</p>	<p>19 червня 2017</p>	<p>19 червня військові купались в озері біля Курахівської ТЕС і Володимир зник. 22 червня тіло бійця знайшли, офіційна причина смерті — утоплення. Похований в селі Волинка^[80].</p>
		<p>Військовослужбовець 92-ї ОМБр.</p>	<p>21 червня 2017</p>	<p>За даними ЗМІ, у ніч на 21 червня, близько 2:00, в с. Новомихайлівка (Мар'їнський район) Донецької області, під час сварки військовослужбовець кинув гранату в товаришів по службі. В результаті вибуху один 35-річний військовослужбовець загинув, ще троє отримали осколкові поранення. За даним фактом зареєстровано кримінальне провадження за ч.2 ст.115 КК України (умисне вбивство)^[81]. За словами журналіста Юрія Бутусова, згідно з даними джерела "Цензор.net" 20 червня група військовослужбовців на взводному опорному пункті відзначали з алкоголем першу зарплату одного зі своїх товаришів. У ході п'яної сварки один із солдатів схопився за гранату, в результаті вибуху два солдати загинули, двоє зазнали серйозних поранень^[82].</p>
	 Луців Андрій Зенонович	<p>11 грудня 1978, Борислав Львівська область. Доброволець 8-го окремого батальйону «Аратта» УДА. До війни працював таксистом, працював в охороні. Активний учасник Революції Гідності. Андрій Луців і Володимир Іваник були товаришами, разом пішли на фронт, воювали у Пісках та Донецькому аеропорті, в Широкиному. Залишилась дружина та донька.</p>	<p>21 червня 2017</p>	<p>Загинув у бою поблизу м. Авдіївка (Донецька область), внаслідок прямого влучення ворожого танку. Двоє бійців УДА загинули, ще двоє дістали чисельних осколкових поранень та опіків, — голова ГО «Дія» Борислава Тарас Блюм та Олександр Шелудько. Після прощання у Львові похований в Бориславі^[83].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	Іваник Володимир Васильович (Позивний «Фофа», «Ірокез»)	28 березня 1987, Стебник Львівська область. Мешкав у Бориславі Львівська область. Доброволець 8-го окремого батальйону «Аратта» УДА. До війни був будівельником, займався декоративною штукатуркою. Активний учасник Революції Гідності. Володимир Іваник та Андрій Луців були товаришами, разом пішли на фронт, воювали у Пісках та Донецькому аеропорті, в Широкиному. Залишилися батьки, брат, дружина та маленький син.	21 червня 2017	Загинув у бою поблизу м. Авдіївка (Донецька область), внаслідок прямого влучення ворожого танку. Двоє бійців УДА загинули, ще двоє дістали чисельних осколкових поранень та опіків. З двома воїнами прощались у Львові та Бориславі. Похований у мкр Солець (Стебник) ^[83] .
	Старіковський Микола Васильович	15 січня 1976, Харків. Солдат, старший стрілець 43-го ОМПБ «Патріот» 53-ї ОМБр.	22 червня 2017	Загинув близько 10:00 в результаті підризу на невідомому вибуховому пристрої в районі смт Луганське (Донецька область). Похований у Харкові ^[84] . За даними прес-центру штабу АТО, 22 червня поблизу смт Луганська Світлодарській дузі, в результаті підризу на вибуховому пристрої, один український військовослужбовець отримав важкі поранення, від яких згодом помер у лікарні. За добу внаслідок бойових дій двоє бійців дістали поранення під час обстрілів, у Гнучовому і Кам'янці ^[85] .
	Ланецький Олександр	35 років, Соколівське Кіровоградський район Кіровоградська область. Старший солдат 28-ї ОМБр. На початку війни був волонтером, у 2014 році призваний за мобілізацією. Під час служби отримав травму грудної клітки, довелося видалити селезінку, після місяця реабілітації повернувся в армію. Залишилися мати, сестра та цивільна дружина.	22 червня 2017	У свідостві про смерть було вказано — набряк головного мозку нез'ясованого походження. В останнє виходив на зв'язок з рідними увечері 21 червня, коли ніс чергування на посту в районі Волновахи. Ранком 22-го на дзвінки не відповів. 23 червня матері з частини повідомили, що Олександр стало погано, його доправили до лікарні, він двічі впадав у кому й помер увечері 22-го в лікарні м. Маріуполь. Це підтвердив і військовий капелан, який бачив тіло у морзі Маріуполя, де робили трепанацію черепа. Коли тіло привезли додому, голова була загорнута у мішок, який не дали зняти, тому мати не вірить в офіційну версію. Похований в с. Соколівське. За два тижні в іншому документі причину смерті вказали отруєння невідомою речовиною, що призвело до зупинки серця ^[86] .
	Ішук Олексій Васильович	1990, Заслучне Красилівський район Хмельницька область. Сержант, військовослужбовець 8-го ОПСП. Залишилися батьки та молодший брат.	24 червня 2017	Загинув від мінно-вибухової травми в ніч на 24 червня під час виконання бойового завдання на Луганщині, підірвавшись на міні. Похований в с. Заслучне ^{[87][88]} .
	Лаврись Василь Михайлович	1988, Стрий Львівська область. Сержант військової служби за контрактом, військовослужбовець 8-го ОПСП. На фронті з 2014 року, брав участь в обороні Донецького та Луганського аеропортів, воював у районі Лутугине.	24 червня 2017	Загинув у ніч на 24 червня під час виконання бойового завдання на Луганщині, підірвавшись на міні. Після прощання у Львові похований у Стрию ^{[87][89]} .
	Штунік Ігор Антонович	24 травня 1972, Скородинці Чортківський район Тернопільська область. Молодший сержант, стрілець-зенітник 3-го зенітного ракетного відділення 2-го зенітного ракетного взводу 1-ї зенітної ракетної батареї зенітного ракетно-артилерійського дивізіону 14-ї ОМБр, в/ч пп В0259. Влітку 2016 року підписав контракт на військову службу. Залишилися дві доньки, 1997 і 2000 р.н.	26 червня 2017 орієнтовно	Загинув у Луганській області, обставини не уточнено. Похований в с. Скородинці ^[90] . За словами журналіста Юрія Бутусова, згідно з даними джерела "Цензор.net" 26 червня двоє солдатів механізованої бригади разом випивали на ротному опорному пункті. У ході п'яної сварки один з них застрелив співслужбовця ^[91] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Помазан Юрій Васильович (Позивний «Наум»)	1975, Чупахівка Охтирський район Сумська область, мешкав на Харківщині. Військовослужбовець 501-го ОБМП 36-ї ОБрМП. Навчався у ХІГХ. Козак. Активний учасник Революції Гідності. На фронт пішов добровольцем, пройшов бої за Савур-Могили, Іловайськ, Широкине. Залишилися дружина та донька.	26 червня 2017	Загинув внаслідок побутового нещасного випадку, місце й обставини не уточнено. Похований 28 червня в рідному селі ^[92] .
	 Морозова Надія Олександрівна	27 жовтня 1993, 23 роки, Окни Одеська область. Кухар 59-ї ОМБр. Закінчила Білгород-Дністровський економіко-правовий коледж. З 2013 до 2016 року допомагала в сімейній справі. Вступила на військову службу за контрактом, пройшла підготовку в навчальній частині за спеціальністю "кухар". Поїхала в зону АТО у складі 59-ї ОМБр. Залишилися батьки, які втратили єдину дитину, та 4-річний син.	26 червня 2017	Загинула у с. Павлопіль Волноваського району Донецької області від кульового поранення голови, що було не сумісне з життям. Військова прокуратура розпочала розслідування за фактом загибелі військовослужбовця, 6 липня військовий прокурор сил АТО повідомив, що Надія Морозова загинула внаслідок порушення правил поведження зі зброєю 20-річним бійцем тієї ж 59-ї бригади. Похована в селищі Окни ^[93] .
	 Шаповал Максим Михайлович	6 липня 1978, Вінниця (мкр Вишенька). Мешкав у м. Київ. Генерал-майор (посмертно), командир 10-го ОЗСП ГУР МО України. Народився в сім'ї льотчика, був єдиним сином, рано втратив батька. Випускник Військового інституту НГУУ «КПІ» 2000 року. З того часу служив у в/ч ГУР, брав участь у миротворчій місії в Сьєрра-Леоне. У 2010—2012 роках служив в УДО. Повернувшись у ГУР служив на командирських посадах. З 2014 року брав участь в АТО, був командиром групи спецпризначення, яка звільняла Донецький аеропорт. Безпосередньо брав участь у плануванні та проведенні розвідувальних рейдів у глибокий тил противника, зібрані ним докази Україна використовувала для доведення на міжнародному рівні причетності Росії до збройної агресії. Залишилися мати, вітччм, дружина та двоє дітей, — донька 2012 р.н. і син 2015 р.н.	27 червня 2017	Загинув близько 8:10 у Солом'янському районі м. Києва внаслідок потужного вибуху автомобіля Mercedes-Benz (під час руху), на перехресті вулиць Солом'янської і Механізаторів, неподалік будівлі ВККС України. Від вибуху дістали осколкові поранення двоє киян, молода жінка і 71-річний чоловік. Подію кваліфіковано як терористичний акт. З Максимом попрощались у Будинку офіцерів, на прощанні був присутній Президент України. Похований на Байковому кладовищі Києва ^[94] . <i>Див. Підрив автомобіля полковника розвідки в Києві.</i>
	 Возний Юрій Віталійович	6 травня 1976, Житомир. Полковник, керівник відділу Департаменту контррозвідки СБУ. Випускник ЖДТУ, факультет інженерної механіки. Залишилися батьки, сестра, дружина та троє дітей, дві доньки 2004 й 2010 р.н. і 1,5-місячний син. 30 червня 2017 нагороджений орденом «За мужність» (посмертно).	27 червня 2017	Загинув близько 19:00 по вул. Садовий у с. Іллінівка (Костянтинівський район Донецька область) у результаті підриву автомобіля "Опель Вектра", на стоянці біля ставка. Ще двоє співробітників СБУ, старший лейтенант Дмитро Піддячний і лейтенант Андрій Михайленко, та місцевий житель, які перебували в машині, дістали поранень. За повідомленням Генпрокуратури, невстановленою особою приведено у дію вибуховий пристрій, в результаті детонації якого знищено автомобіль. Подію кваліфіковано як терористичний акт. З Юрієм попрощались у Будинку культури СБУ в Києві та у Будинку офіцерів в Житомирі. Похований на Смолянському військовому кладовищі Житомира ^[95] .
 Попов Олександр		14 липня 1977, Кобзарці Снігурівський район Миколаївська	27 червня 2017	Загинув у ніч на 28 червня внаслідок вибуху переробленої гранати до

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	Анатолійович	<p>область. Мешкав у м. Миколаїв та у м. Одеса. Старшина, головний сержант 1-ї механізованої роти 28-ї ОМБр. На військовій службі 15 років, 13 з яких віддав рідній мехбригаді, де служив за контрактом. Протягом двох років служив в Іраку. На фронті з 2014 року, пройшов бої у прикордонній зоні, — Маринівка, Степанівка, Савур-могила. Був поранений, після лікування у шпиталі ніс службу за місцем постійної дислокації, у той час співпрацював з волонтерами, допомагав рідним загиблих бойових товаришів. По тому повернувся у зону АТО. Співпрацював з одеським виданням «Думська», — якийсь час у 2014 році був позаштатним воєнкомом. Також співпрацював з ГО "Україна — це ми" і "Рада громадської безпеки" (Одеса), через Олександра волонтери передавали машини в АТО. Залишилась дружина та троє дітей.</p>		<p>СПГ-9 на взводному опорному пункті поблизу м. Волноваха (Донецька область), ще четверо військовослужбовців отримали поранення. Похований у Миколаєві на Алеї Слави Центрального міського кладовища Мішково-Погорілове^[96].</p>
	 Герасимчук Леонід Данилович	<p>7 серпня 1981, Майдан (Дубенський район) Рівненська область. Мешкав у м. Дубно. Сапер, мостовик 107-го центру дорожнього забезпечення, в/ч А1519. З 2007 року служив у дубенській частині за контрактом. З 2014 року постійно їздив на ротатії в зону АТО. Під час боїв за Савур-могили сапери частини були відряджені до десантників, у бою Леонід дістав поранення. Остання його ротатія була на блок-постах, де він виконував завдання разом із дорожньо-комендантським батальйоном. За час служби нагороджений багатьма медалями та відзнаками. Залишилась дружина та двоє дітей, 9-річний син і 8-річна донька.</p>	28 червня 2017	<p>За висновком судмедекспертизи, помер від серцевого нападу в зоні АТО. З Леонідом прощались у в/ч А1519 м. Дубно, похований в с. Майдан^[97].</p>
	 Федорін Юрій Петрович	<p>4 січня 1979, Антрацит Луганська область. Молодший сержант, командир розвідувального відділення — командир машини розвідвзводу 1-го механізованого батальйону 93-ї ОМБр. З початком бойових дій переїхав із сім'єю в смт Білики Кобеляцький район Полтавська область. 24 грудня 2014 року був призваний на військову службу за контрактом Новомосковсько-Магдалинівським військоматом. Залишилися дружина та три доньки.</p>	28 червня 2017	<p>Загинув під час виконання військового завдання в районі Бахмутської траси на Луганщині. Розвідгрупа висунулась з метою перехоплення ворожих ДРГ, що намагались просунутись углиб позицій бригади. Терористичні формування спробували штурмувати розвідгрупу під прикриттям мінометів. У бою Юрій загинув від численних поранень. Тіло потрапило до російських бойовиків, понад тиждень тривали перемовини щодо обміну. Обмін відбувся 7 липня у м. Щастя. Похований в Кобеляках на Алеї Слави міського кладовища^[98].</p>
	 Керничний Максим Сергійович	<p>23 червня 1978, Жмеринка Вінницька область. Прапорщик, військовослужбовець 12-го ОМПБ «Київ» 72-ї ОМБр. На військовій службі з 1996 року. Працював у Жмеринському МВК, служив у 456-й БрТА у Гавришівці на посаді начальника сховища авіаційного пального. Відряджений до в/ч пп В2277 в зону АТО. Залишилися батьки, брат (полковник ЗСУ), дружина і неповнолітній син.</p>	29 червня 2017	<p>Загинув поблизу с. Кам'янка (Ясинуватський район) Донецької області в результаті влучення в бліндаж снаряду з ворожого танку Т-72. З Максимом прощались у військовій частині в Гавришівці. Похований на кладовищі Жмеринки у с. Леянки^[99].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Мельников Анатолій В'ячеславович (Позивний «Гудіні») 	<p>17 листопада 1960, 56 років, Кривий Ріг (Центрально-Міський район міста) Дніпропетровська область. Солдат, стрілець 2-го мотопіхотного відділення 1-го мотопіхотного взводу 3-ї мотопіхотної роти 43-го ОМПБ «Патріот» 53-ї ОМБр. До січня 2014 працював повітряним гімнастом у Російському державному цирку імені Юрія Нікуліна. З початком АТО повернувся в Україну, кілька разів звертався до військкомату, але його не брати через вік. 27 жовтня 2016 року зарахований на військову службу за контрактом. Залишилась дружина та неповнолітня донька.</p>	<p>30 червня 2017</p>	<p>Загинув о 21:40 на Світлодарській дузі внаслідок прямого влучення міни 82-мм калібру. Похований на Алеї Слави Центрального кладовища Кривого Рогу^[100].</p>
Липень				
	 Дядченко Сергій Петрович (Позивний «Киргиз»)	<p>23 вересня 1979, Токтогул Киргизька РСР. Мешкав у с. Шевченкове (Звенигородський район) Черкаська область. Старший сержант, військовослужбовець 34-го ОМПБ «Батьківщина» 57-ї ОМПБр. Сім'я Сергія переїхала в Україну, в с. Шевченкове він закінчив 9-й клас школи. 1997 року здобув спеціальність «тракторист-електрик» у Звенигородському СПТУ. Після служби в ЗСУ працював трактористом у колгоспі с. Шевченкове. На фронт пішов добровольцем 15 травня 2014 року, рік служив у Кіровоградському 34-му батальйоні. Якийсь час мешкав у Черкасах, та 2016 року підписав контракт з в/ч В5912, — 1647-й окремий автомобільний батальйон, м. Черкаси, звідки знову поїхав на фронт до 34-го батальйону, в/ч пп В5509. Батько помер, залишились мати, дружина, сестра і брат. Брат Сергія теж служив, і сестра була в АТО. Ще один брат — Віктор Бойко — загинув на фронті у липні 2014.</p>	<p>1 липня 2017</p>	<p>Загинув в результаті підриву на міні з «розтяжкою» поблизу с. Піски (Ясинуватський район) Донецької області. Похований у с. Шевченкове^[11].</p>
	 Сініцин Володимир Володимирович	<p>31 травня 1993, Новомиколаївка (Новотроїцький район) Херсонська область. Військовослужбовець 34-го ОМПБ «Батьківщина» 57-ї ОМПБр. 2012 року закінчив Професійно-морський ліцей ХДМА. 9 січня 2014 року вступив на військову службу за контрактом. Брав участь у боях за Савур-могілу, захищав Амвросіївку, Степанівку, Маринівку, Григорівку. Під Мар'їнкою отримав поранення та контузію, після лікування повернувся на фронт. Ніс службу у місті Щастя. Був єдиною дитиною у матері.</p>	<p>1 липня 2017</p>	<p>Загинув в результаті підриву на міні з «розтяжкою» поблизу с. Піски (Ясинуватський район). Похований у Новомиколаївці^[12].</p>
	 Грибук Сергій Іванович	<p>4 квітня 1980, Омельне (Шацький район) Волинська область. Сапер інженерно-саперного відділення інженерно-саперного взводу 10-ї ОГШБр. Був призваний за мобілізацією, воював у зоні АТО. За деякий час після демобілізації уклав контракт і повернувся на фронт.</p>	<p>2 липня 2017</p>	<p>Помер від серцевої недостатності поблизу Калиново-Попасна в районі м. Попасна на Луганщині. Похований на старому кладовищі в селі Світязь^[13].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	    <p data-bbox="371 276 539 323">Сметанін Андрій Володимирович</p>	<p data-bbox="707 220 1272 416">4 березня 1981, Авдіївка Донецька область. Мешкав у с. Різдянка (Новомиколаївський район) Запорізька область. Старший сержант, військовослужбовець 43-го ОМПБ «Патріот» 53-ї ОМБр. Зі шкільних років мешкав у с. Різдянка. Наприкінці 1990-х працював у КСП «8 Березня». Строкову службу проходив у Білоцерківському зенітно-ракетному полку. В серпні 2016 року вступив на військову службу за контрактом. Залишилися мати, дружина та донька.</p>	<p data-bbox="1305 304 1429 328">3 липня 2017</p>	<p data-bbox="1498 292 2069 339">Загинув від смертельного кульового поранення під час бою на «світлодарській дузі». Похований у с. Різдянка^[4].</p>
	    <p data-bbox="371 552 562 600">Бричак Володимир Володимирович</p>	<p data-bbox="707 544 1272 647">13 лютого 1977, Берегове Закарпатська область. Солдат 15-го ОГПБ 128-ї ОГПБр. Був призваний за мобілізацією, по закінченні строку служби підписав контракт і повернувся на фронт.</p>	<p data-bbox="1305 584 1429 608">4 липня 2017</p>	<p data-bbox="1498 536 2159 655">Близько опівночі у ніч на 4 липня поблизу м. Торецьк (Донецька область) був важко поранений пострілом ворожого снайпера. Куля увійшла над пластину бронезилята і зачепила серце. Володимир ще півгодини боровся за життя, але реанімаційні заходи не дали результату, він помер в Торецькій ЦРЛ. Похований у Берегові^[5].</p>
	    <p data-bbox="371 852 651 884">Негеса Роман Валентинович</p>	<p data-bbox="707 772 1279 995">27 вересня 1997, 19 років, Литвинівка (Решетилівський район) Полтавська область. Старший солдат, водій 16-го ОМПБ «Полтава» 58-ї ОМПБр, в/ч пп В2287. Брав активну участь в шкільних та районних спортивних змаганнях і конкурсах. 2015 року закінчив Решетилівський аграрний ліцей імені Боровенського, працював у батька зварювальником. В лютому 2016 підписав контракт, з 25 квітня служив в Авдіївці, 2017 року батальйон вирушив на Луганщину. Залишилися батьки і молодший брат.</p>	<p data-bbox="1305 868 1429 892">6 липня 2017</p>	<p data-bbox="1498 852 2159 916">Загинув від кулі снайпера, прикривши своїх побратимів, поблизу с. Кримське (Новоайдарський район) Луганської області. Похований в с. Литвинівка^[6].</p>
	    <p data-bbox="371 1142 674 1174">Тимошук Олексій Васильович</p>	<p data-bbox="707 1054 1279 1302">24 червня 1981, Вінниця. Солдат, навідник кулеметного відділення мотопіхотного взводу 9-го ОМПБ «Вінниця» 59-ї ОМПБр. Закінчив політехнічний технікум за фахом технік-механік. Тривалий час працював будівельником. Восени 2016 року підписав контракт, спочатку служив у взводі матеріального забезпечення в тилу, але неодноразово писав рапорти, щоб його перевели у бойовий підрозділ на передову. 26 травня 2017 року приїхав у зону АТО під Маріуполь в свою першу ротацию. Батько помер, залишилися мати, сестра, дружина та троє дітей, — два сина і донька.</p>	<p data-bbox="1305 1158 1429 1182">9 липня 2017</p>	<p data-bbox="1498 1062 2159 1286">29 червня поблизу с. Гнутове на маріупольському напрямку Олексій пішов перевіряти міни загородження перед окопами, і у цей час, близько 19:30, почався обстріл з гранатомета. Від розриву гранати дістав вкрай важкі осколкові поранення голови, очей, грудної клітки, живота. Дві доби життя бійця рятували лікарі 61-го військового мобільного госпітала, 1 липня його вертольотом евакуювали у Дніпро. Переніс кілька операцій, прийшов до тями. 9 липня о 5:30 помер в лікарні Мечникова. Похований на Алеї Слави центрального кладовища Вінниці^[7].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Бабков Віталій Ігорович (Позивний «Лютій»)	<p>13 лютого 1988, Агробазу Мангушський район Донецька область. Військовослужбовець 54-го ОРБ. З 2014 року захищав рідний Донбас, спочатку в добровільних батальйонах, потім у лавах ЗСУ. Залишилися мати і сестра.</p>	<p>10 липня 2017</p>	<p>Загинув близько 19:00 внаслідок підризу на вибуховому пристрої з «розтяжкою» в районі смт Станиця Луганська. Похований у с. Агробазі^[8].</p>
	 Турчин Володимир Богданович	<p>12 травня 1990, Жовква Львівська область. Сержант, номер обслуги 2-го гранатометного відділення протитанкового взводу роти вогневої підтримки 2-го гірсько-піхотного батальйону 128-ї ОГПБр. З 18.03.2014 проходив службу в Жовківському РВК на посаді начальника служби захисту інформації, з 31.05.15 року на військовій службі за контрактом. Неодружений, залишилися батьки.</p>	<p>12 липня 2017</p>	<p>Внаслідок обстрілу українських позицій в районі Зайцевого із застосуванням БМП-1 та стрілецької зброї, близько 5:10, під час зміни вогневої позиції та переміщення в укриття, дістав чисельні вогнепальні поранення, що несумісні з життям. Помер о 8:30 на операційному столі в ЦРЛ м. Бахмут. Похований у Жовкві^[9].</p>
	 Кистерний Ігор Миколайович	<p>21 березня 1987, Семенівка Чернігівська область. Старший сержант, командир відділення гранатометного взводу роти вогневої підтримки 13-го ОМПБ «Чернігів-1» 58-ї ОМПБр. З 2006 по 2016 роки — прикордонник відділу прикордонної служби «Семенівка» Чернігівського прикордонного загону ДПСУ. Грав у складі ФК «Ревна» (м. Семенівка). 2016 року уклав контракт на військову службу в ЗСУ, служив у Конотопі, з травня 2017 виконував завдання в зоні АТО. Залишилися мати і сестра.</p>	<p>14 липня 2017</p>	<p>Загинув о 22:55 в районі Бахмутської траси, поблизу с. Новотошківське (Луганська область) від кулі ворожого снайпера, що влучила в серце. Близько опівночі ДРГ противника під прикриттям снайперського вогню намагалась наблизитися впритул до позицій українських військових. Похований в Семенівці^[10].</p>
	 Наумов Дмитро Миколайович	<p>15 серпня 1983, Дар'ївка (Білозерський район) Херсонська область. Старший сержант, головний сержант 1-го мотопіхотного взводу 2-ї мотопіхотної роти 17-го ОМПБ «Кіровоград» 57-ї ОМПБр, в/ч А4279. 10 років працював в охоронній фірмі. На фронт пішов добровольцем у 2014 році, 30 травня 2016 підписав контракт. Залишилась дружина і троє синів: 2007, 2010 та 2015 р.н.</p>	<p>15 липня 2017</p>	<p>Загинув у Донецькій області під час обходу позицій у складі групи, зачепивши «розтяжку», яка привела у дію одразу дві міни МОН-90. Внаслідок вибуху Дмитро отримав поранення, що несумісні з життям. Похований в Дар'ївці^[11].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Балаж Золтан Миколайович 	<p>7 березня 1995, Королево Виноградівський район Закарпатська область. Мешкав у м. Виноградів. Молодший сержант, військовослужбовець 2-го гірсько-піхотного батальйону 128-ї ОГПБр. Українець угорського походження. Залишились батьки, дружина та дворічна донька.</p>	<p>18 липня 2017</p>	<p>Загинув близько 20:30, внаслідок обстрілу під час чергування на позиції поблизу смт Зайцеве (Донецька область). Дістав численних осколкових поранень від протитанкової гранати, один з осколків влучив у серце. Похований у Виноградіві^[12].</p>
	 Буліченко Володимир Володимирович	<p>15 жовтня 1975, Раденськ Олешківський район Херсонська область. Молодший сержант, старший водій 1-ї мотопіхотної роти 17-го ОМПБ «Кіровоград» 57-ї ОМПБр, в/ч А4279. Вдівець, залишились мати та дві доньки-близнючки 1999 р.н.</p>	<p>18 липня 2017</p>	<p>Загинув внаслідок обстрілу опорного пункту поблизу селища Невельське Ясинуватський район, від отриманих поранень помер під час медичної евакуації. Похований в Раденську^[13].</p>
	 Ісаєнко Максим Олесьович 	<p>1 серпня 1997, 19 років, Харків. Старший солдат, військовослужбовець 92-ї ОМБр. Залишились батьки, Максим був єдиною дитиною.</p>	<p>19 липня 2017</p>	<p>Загинув о 10:15 від кулі снайпера на спостережній позиції в районі Мар'їнки, — куля калібру 14,5 мм пройшла крізь мішки з піском^[14].</p>
	 Конюша Руслан Сергійович (Позивний «Галіфе»)	<p>8 листопада 1994, Лисичанськ Луганська область. Мешкав у Луганську. Старший солдат, військовослужбовець 58-ї ОМПБр. Був наймолодшим з чотирьох синів. Активний учасник Революції Гідності, 2-а сотня Самооборони Майдану. В 19 років пішов добровольцем на фронт захищати рідну Луганщину, у 2014—2015 воював в батальйоні «Луганськ-1» та батальйоні «Айдар». У подальшому підписав контракт із 58 ОМПБр. Залишилась мати.</p>	<p>19 липня 2017</p>	<p>Близько 18:00, в районі смт Новотошківське (Луганська область), під час патрулювання території біля лісопосадки спрацювала стрибаюча осколкова міна ОЗМ-72. Внаслідок вибуху двоє військових загинули на місці, один дістав важкі поранення, врятувати його життя не вдалось. Ще троє військовослужбовців зазнали поранень. Похований в с. Бобринця (Канівський район)^{[15][16]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Тимофієв Ілля Миколайович	<p>5 вересня 1973, Норильськ РРФСР. Мешкав у с. Першотравенка (Компаніївський район) Кіровоградська область. Старший солдат, старший оператор 58-ї ОМПБр. З 13 лютого 2015 по 26 квітня 2016 служив за мобілізацією на посаді стрільця 72-ї ОМБр. В травні 2017 пройшов збори резервістів, 6 червня 2017 підписав контракт з в/ч пп А4427. Залишилась дружина та троє дітей, однорічний син і дві доньки.</p>	<p>19 липня 2017</p>	<p>Близько 18:00, в районі смт Новотошківське (Луганська область), під час патрулювання території біля лісопосадки спрацювала стрібаюча осколкова міна ОЗМ-72. Внаслідок вибуху двоє військових загинули на місці, один дістав важкі поранення, врятувати його життя не вдалось. Ще троє військовослужбовців зазнали поранень. Похований в с. Першотравенка^{[15][17]}.</p>
	 Детинченко Роман Сергійович (Позивний «Ромашка»)	<p>26 березня 1986, мешкав у м. Київ (Дарницький район). Молодший сержант, командир відділення управління командира дивізіону взводу управління артилерійського дивізіону 58-ї ОМПБр. Працював у Києві. З 2015-го рік відслужив за мобілізацією в 25-му ОМПБ «Київська Русь», воював в районі м. Попасна. Через деякий час після демобілізації повернувся на контракт в ЗСУ. Залишились мати та дружина, яка родом із Луганська.</p>	<p>19 липня 2017</p>	<p>Близько 18:00, в районі смт Новотошківське (Луганська область), під час патрулювання території біля лісопосадки спрацювала стрібаюча осколкова міна ОЗМ-72. Внаслідок вибуху двоє військових загинули на місці, один дістав важкі поранення, врятувати його життя не вдалось. Похований у Києві^{[15][18]}.</p>
	 Гладкий Сергій Вікторович (Позивний «Сіріус»)	<p>27 жовтня 1995, Юрки Козельщинський район Полтавська область. Проживав у с. Страбичово Мукачівський район Закарпатська область. Молодший сержант військової служби за контрактом, командир бойової машини — командир 2-го гірсько-піхотного відділення 2-го ГПВз 3-ї ГПР 1-го ГПБ 128-ї ОГПБр. По закінченні 9 класів вступив до Решетилівського художнього ліцею, де здобув спеціальність художника-живописця. На фронті з 18 років. 12 липня 2014 року розпочав службу в ЗСУ і вже з 24 липня перебував у зоні АТО. З липня по вересень 2014 воював поблизу н.п. Леніно, Георгіївка, Родакове, де прикривав "дорогу життя" до Луганського аеропорту. З вересня по грудень 2014 ніс службу на ВОПі в районі смт Станиця Луганська. Взимку 2015 брав участь в боях за Дебальцеве. З березня по грудень 2016 обороняв Невельське, а з травня 2017 - Новгородське на Донеччині. Залишились батьки і молодший брат.</p>	<p>20 липня 2017</p>	<p>Загинув о 0:37 від кулі снайпера у голову під час обстрілу опорного пункту поблизу смт Новгородське (Донецька область). Похований в с. Юрки^[19].</p>
	 Сень Олександр Васильович	<p>6 січня 1977, Верхньодніпровськ Дніпропетровська область. Старший солдат, військовослужбовець 92-ї ОМБр. Закінчив МАУП. 2003 року вступив до лав ВО «Батьківщина»^[20], перший заступник голови Верхньодніпровської організації «Батьківщини»^[21], 2010 був обраний депутатом Верхньодніпровської районної ради^[22]. На виборах до міської ради у 2015 висувався від БПП, безпартійний^[23]. Одружений.</p>	<p>20 липня 2017</p>	<p>Загинув близько 5:00 від вогнепального поранення під час бойових дій на крайньому опорному пункті поблизу м. Красногорівка, відбиваючи напад ДРГ противника, що діяла під прикриттям масованого вогню з мінометів, артилерії, танків та реактивних систем Град-П ("Партизан") зі сторони окупованої Старомихайлівки. Похований у Верхньодніпровську^{[24][25]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Чорнобай Віктор Володимирович 	<p>20 липня 1983, Кремінна Луганська область. Солдат 92-ї ОМБр. У лютому 2017 вступив на військову службу за контрактом.</p>	<p>20 липня 2017</p>	<p>Загинув близько 5:00 під час бойових дій на крайньому опорному пункті поблизу м. Красногорівка, відбиваючи напад ДРГ противника, що діяла під прикриттям масованого вогню з мінометів, артилерії, танків та реактивних систем Град-П ("Партизан") зі сторони окупованої Старомихайлівки. Віктор загинув у свій день народження, прикривши собою побратима. Похований на центральному кладовищі м. Кремінна^{[24][26]}.</p>
	 Гавря Олег Миколайович 	<p>20 жовтня 1982, мешкав у м. Вовчанськ Харківська область. Солдат 92-ї ОМБр. Залишилась 2-річна донька.</p>	<p>20 липня 2017</p>	<p>Загинув близько 5:00 під час бойових дій на крайньому опорному пункті поблизу м. Красногорівка, відбиваючи напад ДРГ противника, що діяла під прикриттям масованого вогню з мінометів, артилерії, танків та реактивних систем Град-П ("Партизан") зі сторони окупованої Старомихайлівки. Похований у Вовчанську. Під час бойових дій загинули троє військовослужбовців, одного терористи захопили в заручники, ще 7 отримали поранення і контузії. Українські бійці відбили опорний пункт, втрати противника: 4 вбитих^{[24][27]}.</p>
	 Черноконь Олег Євгенович (Позивний «Спец») 	<p>29 грудня 1978, Київ (Голосіївський район). Молодший сержант, снайпер-інструктор, командиром відділення розвідувального взводу 3-го механізованого батальйону 72-ї ОМБр. Служив у десантних військах, добре володів ножовим боєм. Розвідник. Доброволець «Айдару». Залишилась дружина та двоє маленьких дітей.</p>	<p>20 липня 2017</p>	<p>Загинув близько 22:00 на спостережній позиції під час обстрілу опорного пункту на шахті «Бутівка», міна 82-мм калібру розірвалась на відстані 1,5 м від окопу, уламки міни пройшли нижче каски, яка лишилась неушкодженою. Похований у Києві^[28].</p>
	 Калабішка Олексій Васильович 	<p>12 листопада 1975, Плоське (Свялявський район) Закарпатська область. Мешкав у м. Мукачево. Старший прапорщик, командир взводу снайперів 128-ї ОГПБр. Досвідчений військовий з 20-річним стажем служби. На фронті з серпня 2014, пройшов бої за Луганськ, Станицю Луганську, Щастя, Дебальцеве, воював в районі Донецька і Горлівки. Залишилась дружина та двоє дітей.</p>	<p>21 липня 2017</p>	<p>Загинув від осколкових поранень внаслідок підризу на вибуховому пристрої в Майорську поблизу тимчасово окупованого м. Горлівка (Донецька область). Похований в Мукачеві^[29].</p>
	 Пляшко Федір Петрович	<p>29 січня 1966, 51 рік, Озерськ Дубровицький район Рівненська область, проживав у м. Дубровиця. Прапорщик, військовослужбовець 14-ї ОМБр. З багатодітної родини, де було 10 дітей. Понад 16 років служив у ДПСУ, вийшов на пенсію. Столяр, різьбяр, малював картини, працював у переробному цеху лісгоспу. Активний учасник Революції</p>	<p>22 липня 2017</p>	<p>Загинув у ніч на 23 липня поблизу с. Старий Айдар (Станично-Луганський район) під час конфлікту, від пострілу співслужбовця, який перебував у стані алкогольного сп'яніння. Похований на міському кладовищі Дубровиці в районі Відшової гори^[30].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
		Гідності. 2014 року мобілізований як доброволець, відслужив рік в районі Волновахи. В травні 2017 підписав контракт, за власним бажанням направлений на передову. Ніс службу поблизу м. Щастя та Старий Айдар. Залишилися мати, брати, сестри, дружина, трое дорослих синів та двоє онуків.		
	 Носач Іван Петрович	5 липня 1974, житель с. Скотареве Шполянський район Черкаська область. Молодший сержант, снайпер, військовослужбовець ЗСУ (підрозділ не уточнено). Відслужив за мобілізацією, у подальшому підписав контракт. Залишилися дружина та двоє дітей, донька і син.	27 липня 2017	Загинув близько 8:00 під час обстрілу поблизу с. Водяне (Волноваський район). Похований в Скотареві ^[31] .
	 Сіренко Сергій Васильович	25 жовтня 1980, Красна Поляна (Зміївський район) Харківська область. Солдат, водій протитанкового взводу 1-го механізованого батальйону 92-ї ОМБр. У березні 2017 вступив на військову службу за контрактом.	29 липня 2017	Загинув близько 08:00 в результаті обстрілу позиції бригади поблизу м. Красногорівка з міномету калібру 120 мм. Три міни «лягли» біля окопу, ще 8 військовослужбовців дістали поранення. Похований в с. Красна Поляна ^[32] .
	 Дудін Олександр	20 січня 1994, Більмак Запорізька область. Мешкав в смт Розівка. Солдат, мінометник 1-го батальйону 9-го ПОП НГУ, в/ч №3029 («Ягуар»). 2014 закінчив Маріупольський машинобудівний коледж. В листопаді 2016 призваний на строкову службу до київської оперативної бригади НГУ, у січні 2017 відряджений для проходження служби до в/ч 3029, згодом підписав контракт на 6 місяців. Останні 2 місяці ніс службу в зоні АТО. Неодружений, залишилися батьки та сестра.	30 липня 2017	Пізно ввечері, після шиккування, загинув від пострілу з автомату. Трагічна подія трапилася на блокпосту біля Маріуполя. Розпочато розслідування, попередня версія — самогубство. Похований в смт Розівка ^[33] .
Серпень				
	 Доброшинський Ростислав (Позивний «Добрий»)	27 жовтня 1996, 20 років, Кам'янець-Подільський Хмельницька область. Військовослужбовець 8-го ОМПБ «Поділля» 10-ї ОГШБр. Закінчив училище в Кам'янці. Служив за контрактом з 2015 року. Отримав контузію біля Мар'їнки, після лікування повернувся на фронт. 3 травня ніс службу в районі Попасної. Залишилась мати.	1 серпня 2017	Загинув близько 19:00, від смертельного кульового поранення внаслідок обстрілу снайпером опорного пункту біля с. Новозванівка(Попаснянський район). Куля пробила легені, Ростислав помер через 40 хвилин. Похований в Кам'янці-Подільському, на Алеї Слави міського кладовища ^[34] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Рудисв Віталій Миколайович	<p>40 років, Дружківка Донецька область. Мешкав в с. Данилівка (Васильківський район) Київська область. Майор, військовослужбовець 41-го Навчально-тренувального центру Повітряних сил, в/ч А2682, Данилівка. Гравець калінівського ФК «Металург». Останнім часом служив при штабі АТО в Краматорську. Залишилась вагітна дружина.</p>	2 серпня 2017	<p>Трагічно загинув у зоні АТО під час чергування (за непідтвердженими даними із соцмереж — самогубство). Поховання 4 серпня в Дружківці^[35]. За даними штабу АТО, за добу 2 серпня внаслідок бойових дій втрат серед українських військових немає^[36].</p>
	 Швець Володимир	<p>1 травня 1993, Підлісний Олексинець Городецький район (Хмельницька область). Військовослужбовець ЗСУ (підрозділ не уточнено). Після закінчення училища їздив на заробітки. У січні 2017 вступив на військову службу за контрактом. Залишилися мати та три малолітні сестри.</p>	3 серпня 2017	<p>Загинув у ніч на 4 серпня, підірвавшись на гранаті у с. Миколаївка (Волноваський район). Офіційною причиною смерті зазначена гостра крововтрата внаслідок вогнепальної осколково-вибухової травми з розтрощенням грудної клітки та живота. Похований в рідному селі^[37].</p>
	 Максименко Арсен Георгійович	<p>26 серпня 1989, Бурштин Івано-Франківська область. Військовослужбовець 14-ї ОМБр. Служив за контрактом. Мати померла, залишилися батько і сестра.</p>	7 серпня 2017	<p>Загинув у зоні АТО (місце й обставини не уточнено). Похований у Бурштині^[38].</p>
	 Іванушкін В'ячеслав Вадимович	<p>28 вересня 1986, Кривий Ріг Дніпропетровська область. Старший солдат, старший навідник протитанкового взводу 46-го ОБСпП «Донбас-Україна». Військовослужбовець в/ч А3220. 2004 року закінчив Криворізький професійний гірничо-металургійний ліцей за фахом «Електрогазозварювальник». Працював електрозварювальником у ТОВ «МК-Монтаж». У листопаді 2016 року вступив на військову службу за контрактом. Залишилися дружина і 7-річний син.</p>	7 серпня 2017	<p>За повідомленням Саксаганського райвиконкому м. Кривий Ріг, загинув під час виконання військового обов'язку в районі м. Мар'їнка (за повідомленнями ЗМІ — від кулі снайпера). Похований на Алеї Слави Центрального кладовища Кривого Рогу^[39]. За даними штабу АТО, 7 серпня загинув один військовослужбовець — близько 13:00 від кулі ворожого снайпера неподалік м. Мар'їнка^[40].</p>
	 Зейлик Володимир Миколайович (Позивний «Зевс»)	<p>14 липня 1996, Пустомити Львівська область. Солдат, водій 46-го ОБСпП «Донбас-Україна». Коли Володимирі виповнилось 18 років, він добровільно пішов служити в армію, призваний на військову службу за контрактом 31.10.2014 у в/ч А4623, 540-й ЗРП. 2016 року перевівся до 46-го ОБСпП, в/ч А3220. Воював у Новолуганському (Світлодарська дуга), Мар'їнці, під Докучаєвськом. Побратими його називали Вова зі Львова. Збирався продовжити службу за контрактом. Залишилися батьки та молодший брат.</p>	8 серпня 2017	<p>Близько 4:25 на бойовій позиції поблизу м. Мар'їнка, при здійсненні вогню у відповідь на обстріли з боку НЗФ, відбувся розрив міни в каналі ствола міномету 2С12 «Сані» калібру 120 мм, внаслідок чого двоє військовослужбовців загинули, ще 5 дістали поранення. За попереднього версією слідства, вибух стався внаслідок подвійного заряджання каналу ствола міномету різними військовослужбовцями двома боеприпасами. Один із загиблих — Володимир Зейлик. Похований в Пустомитах, мкр Лісневичі^{[41][42]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Роговий Олександр	1981, Парасковія (Нововодолазький район) Харківська область. Військовослужбовець ЗСУ (підрозділ не уточнено), ймовірно , 46-го ОБСПП «Донбас-Україна». За повідомленнями у соцмережах, Олександр Роговий — один із загиблих від вибуху міномету, помер від поранень у Курахівській районній лікарні ^[43] . Потребує підтвердження.	8 серпня 2017	Дата, місце й обставини не уточнено. За повідомленням Нововодолазької спілки ветеранів АТО у Facebook, загинув у зоні АТО під час виконання бойового завдання. Поховання 10 серпня в с. Парасковія ^[44] Близько 4:25 на бойовій позиції поблизу м. Мар'їнка , при здійсненні вогню у відповідь на обстрілі з боку НЗФ, відбувся розрив міни в каналі ствола міномету 2С12 «Сані» калібру 120 мм, внаслідок чого двоє військовослужбовців загинули, ще 5 дістали поранення. За попереднього версією слідства, вибух стався внаслідок подвійного заряджання каналу ствола міномету різними військовослужбовцями двома боєприпасами ^[41]
	 Рома Костянтин Сергійович 	24 лютого 1996, Козельщина Полтавська область. Старший солдат, військовослужбовець 9-го ОМПБ «Вінниця» 59-ї ОМПБр. Свою військову кар'єру почав з 18 років у спецвідділі ВСП «Сармат». 2016-го протягом 5 місяців служив у військовій комендатурі м. Покровськ (Донецька область). З лютого 2017 — на військовій службі за контрактом в 9-му ОМПБ. Залишилися прийомні батьки, сестра, у Покровську — дружина та 8-місячний син.	8 серпня 2017	Загинув від кульового поранення у живіт в результаті обстрілу з гранатометів та стрілецької зброї на Приморському напрямку, поблизу с. Водяне (Волноваський район), за іншими даними — смт Талаківка . Помер від поранення дорогою до шпиталю. 11 серпня з Костянтином попросились у Покровську ^[45] .
	 Шановал Ігор Анатолійович 	18 травня 1975, Кременчук Полтавська область. Проживав у м. Світловодськ Кіровоградська область. Молодший сержант, командир розвідувального відділення 57-ї ОМПБр. Навчався у Дніпровському училищі МВС. 2005 року закінчив Національну академію МВС України. З 1997 по 2007 працював в органах внутрішніх справ на посаді оперуповноваженого карного розшуку, майор міліції. З 18.08.2015 по 10.10.2016 служив за мобілізацією у 42-му ОМПБ «Рух Опору»розвідником. Після демобілізації вирішив продовжити військову службу і 31.03.2017 повернувся в 57 ОМПБр за контрактом. Залишилися батьки та донька 2006 р.н.	10 серпня 2017	Загинув внаслідок підриву на міні МОН-50 з «розтяжкою», під час обстеження «сірої зони» неподалік селища Піски (Ясинуватський район). Похований алеї героїв АТО центрального цвинтаря Світловодська ^[46] .
	 Трегуб Олександр Євгенович 	42 роки, Авдіївка Донецька область. Старший сержант поліції, старший оперативно-пошукової групи (по лінії кишенькових крадіжок) ГУ НП Українив Донецькій області. Весь службовий шлях присвятив карному розшуку, загалом 21 рік, служив у Донецьку . В 2014-му не зрадив Присязі і виїхав із захопленого терористами Донецька до м. Маріуполь , де продовжив службу. У складі зведених загонів поліції побував майже у всіх гарячих точках Донеччини, зокрема у Мар'їнці , Авдіївці , Дебальцевому . Допомагав мирним мешканцям, які потрапляли під обстріли російських терористів. Залишилися батько, дружина та дві доньки, 12 і 14 років.	11 серпня 2017	Під час несення служби на пункті стоп-контролю у м. Мар'їнка , у 40-градусну спеку, правоохоронцю стало зле. Колеги надали йому домедичну допомогу та викликали «швидку», але дорогою до Курахівської лікарні серце поліцейського зупинилось. Похований в Авдіївці ^[47] .
	Аргамкін Василь Леонідович	5 вересня 1962, 54 роки, Нова Каховка Херсонська область. Сержант, механік-водій гаубичного самохідно-артилерійського дивізіону 28-ї ОМБр. Служив у Державтоінспекції . 31.03.2017 вступив на військову службу за контрактом в ЗСУ, з 06.06.2017 перебував у зоні АТО.	11 серпня 2017	Помер від гострої серцево-судинної недостатності поблизу м. Волноваха . Похований у Новій Каховці ^[48] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Федан Валерій Олександрович	<p>21 травня 1997, 20 років, Любимівка (Михайлівський район) Запорізька область. Солдат, заступник командира бойової машини — навідник-оператор (БМП-2) механізованого батальйону 72-ї ОМБр. 2014 року закінчив ДНЗ «Запорізьке вище професійне училище» за фахом «маляр-штукатур». Мешкав із бабусяю в Любимівці. 27.02.2016 вступив на військову службу за контрактом.</p>	11 серпня 2017	<p>Підірвався на міні з «розтяжкою» в районі м. Авдіївка, помер від численних осколкових поранень. Поховання в рідному селі 15 серпня^[49].</p>
	 Сторчак Іван Васильович	<p>11 січня 1996, Криволука (Чортківський район) Тернопільська область. Солдат, навідник кулеметного взводу 3-ї мотопіхотної роти 59-ї ОМПБр. З багатодітної родини. Здобув фах будівельника в профтехучилищі м. Бучач. Навесні 2016 пішов на строкову військову службу, у лютому 2017 підписав контракт і після підготовки у навчальному центрі відбув до зони АТО. Батько помер, залишились мати, дві сестри і троє братів.</p>	12 серпня 2017	<p>Загинув в другій половині дня від кулі снайпера під час бою з російськими терористами, які відкрили вогонь з гранатометів та великокаліберних кулеметів по українських укріпленнях неподалік с. Водяне (Волноваський район) на Приморському напрямку. Похований в с. Криволука^[50].</p>
	 Згуєвич Олександр Григорович	<p>20 вересня 1978, Подільськ Одеська область. Молодший сержант, військовослужбовець 3-ї мобільної мотопіхотної роти 11-го ОМПБ «Київська Русь» 59-ї ОМПБр. 2014 року, під час першої хвилі мобілізації, був призваний до лав ДПСУ. В березні 2016 року підписав контракт на військову службу в ЗСУ. Учасник АТО. Залишились батьки.</p>	15 серпня 2017	<p>За повідомленням заступника командира роти, в результаті обстрілу позицій поблизу с. Широкине на Маріупольському напрямку зазнав мінно-вибухової травми, що виявилась смертельною. Похований в Подільську^[51]. За даними штабу АТО за 15 серпня, внаслідок бойових дій двос українських військових поранено, ще один отримав поранення у результаті підриву на міні^[52].</p>
	  Ручка Сергій Іванович	<p>10 серпня 1981, Богуслав Київська область. Солдат 3-ї механізованої роти 1-го механізованого батальйону 72-ї ОМБр. Залишились мати, дружина та 13-річна донька.</p>	16 серпня 2017	<p>Загинув близько 23:00 від поранення в голову під час мінометного обстрілу промзони м. Авдіївка. Похований в Богуславі^[53].</p>

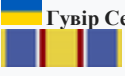

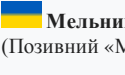
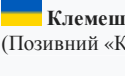
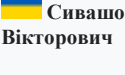
Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Глова Денис Ігорович	<p>22 липня 1989, Фастів Київська область. Молодший сержант, командир бойової машини (БМП) 3-го механізованого батальйону 72-ї ОМБр. Закінчив Фастівське ПТУ. Займався підприємницькою діяльністю. Восени 2015 року був мобілізований до Нацгвардії, проходив службу в районі Волновахи та Старогнатівки. Восени 2016 року повернувся додому, а у березні 2017 підписав контракт із ЗСУ. Єдиний син у матері.</p>	<p>21 серпня 2017</p>	<p>Загинув увечері від поранення, що несумісне з життям, а результати мінометного обстрілу промзони м. Авдіївка. Похований на Інтернаціональному кладовищі Фастова на Алеї Слави^[54].</p>
	 Фурман Микола Васильович	<p>13 березня 1974, Надвірна Івано-Франківська область. Військовослужбовець 10-ї ОГШБр. 2017 року вступив на військову службу за контрактом. Залишились мати та 18-річна донька.</p>	<p>22 серпня 2017</p>	<p>Трагічно загинув у районі м. Попасна від кульового поранення в голову, що несумісне із життям (обставини не уточнено). Похований 27 серпня у м. Надвірна^[55].</p>
	 Попов Олег Валерійович	<p>29 липня 1997, 20 років, Низове (Новоархангельський район) Кіровоградська область. Солдат, оператор протитанкового відділення 59-ї ОМПБр. Навчався у Торговицькому ПТУ за спеціальністю «механізатор». Пішов служити добровольцем. Залишились молодший брат та сестра.</p>	<p>25 серпня 2017</p>	<p>Загинув внаслідок наскрізного кульового поранення голови під час обстрілу опорного пункту поблизу с. Водяне (Волноваський район) на Приморському напрямку. Похований в с. Низовому^[56]. За повідомленням штабу АТО, 24 серпня, о 23:45, під час хаотичного обстрілу українських позицій зі стрілецької зброї в районі смт Талаківка, на Маріупольському напрямку, отримав поранення український військовослужбовець. Було надано екстрену медичну допомогу, але під час евакуації до медичного закладу, о 00:06, від отриманого поранення він помер^[57].</p>
	 Войтер Сергій Віталійович (Позивний «Лоза»)	<p>13 березня 1979, РРФСР. Мешкав у м. Лохвиця та м. Лубни Полтавська область. Молодший сержант, командир 2-го мотопіхотного відділення 1-го мотопіхотного взводу 3-ї мотопіхотної роти 16-го ОМПБ «Полтава» 58-ї ОМПБр. Народився у військовому гарнізоні, шкільні роки пройшли на Уралі, в с. Свободний (Свердловська область). Служив у ГРУ ГШ РФ, мав звання капітана. Переїхав із сім'єю в Україну, у Лохвицю, де живуть його батьки. Останнім часом мешкав в Лубнах. На війні три роки, раніше воював у складі батальйону «Донбас» та ДУК ПС, пройшов Іловайськ, Дебальцеве. Уклав контракт із ЗСУ. Залишились батьки, дружина та дві доньки.</p>	<p>26 серпня 2017</p>	<p>19 серпня в бою поблизу с. Кримське (Новоайдарський район) дістав важке вогнепальне наскрізне поранення грудної клітки з пошкодженням хребта. Тиждень боровся за життя, помер о 7:30 в Харківському військовому шпиталі. Похований в Лохвиці на Благовіщенському цвинтарі^[58].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Левицький Геннадій Миколайович (Позивний «Зона»)	9 квітня 1976, Мар'ївка (Доманівський район) Миколаївська область. Добровольць ОТГ «Волинь» УДА. На війні з 2015, служив у 28 ОМБр, учасник бойових дій, демобілізувався 2016-го. Повернувся на фронт у лавах УДА. Залишилися мати і молодший брат-учасник АТО.	30 серпня 2017	Загинув у бою з ворожою ДРГ поблизу м. Мар'їнка, прикриваючи поранених побратимів. Похований в с. Мар'ївка, у Доманівському районі оголошено триденну жалобу ^[59] .
Вересень				
	 Лисиченко Денис	1981. Рядовий поліції Центрального відділу поліції м. Маріуполя ГУ НП України в Донецькій області.	2 вересня 2017	Працівника поліції було знайдено на вулиці у непритомному стані. Бригада швидкої допомоги, що прибула за викликом від перехожих о 22:50, доправила його до лікарні, проте врятувати правоохоронця не вдалося. Причини смерті з'ясовуються. Вказаний факт внесено до ЄРДР з попередньою кваліфікацією за ч.1 ст.115 "Умисне вбивство" КК України ^[60] . За повідомленням ТСН, слідів видимого насильства на тілі чоловіка при первинному огляді не виявлено ^[61] .
	 Серченко Володимир Леонідович (Позивний «Апельсин»)	26 вересня 1983, Новоіванівка (П'ятихатський район) Дніпропетровська область. Мешкав у м. Жовті Води. Старший зв'язківець взводу зв'язку батальйону охорони 55-ї ОАБр (колишній 39 ОМПБ «Дніпро-2»). 2001 закінчив жовтоводське ВПУ-70. З 2007 мешкав у Жовтих Водах. Працював у ТОВ «ЗОВ», охоронцем у ТОВ «Тортус», на шахті у ТОВ «Восток-Руда». З 28.08.2014 по 15.09.2015 служив за мобілізацією радіотелефоністом у взводі технічного забезпечення розвідки розвідувальної роти 17-ї ОТБр. В липні 2016 підписав контракт із ЗСУ. У червні 2017 виписався зі шпиталю і повернувся на фронт. Залишилися мати, дружина та двоє дітей, — 10-річна донька і 5-річний син. Відео з Володимиром (архівна зйомка 14.11.2014, 17 танкова бригада — з 1:55 хв.)	3 вересня 2017	За повідомленнями в соцмережах, загинув о 5:00 в Авдіївському лісі від вибуху гранати. Похований в Жовтих Водах ^[62] . За повідомленням LB.ua з посиланням на джерела в поліції, вранці неподалік від м. Авдіївка двоє військових посварилися під час спільного розпивання алкогольних напоїв, після чого один з них кинув іншому гранату Ф-1 у бліндаж. В результаті вибуху військовослужбовець у бліндажі загинув. Проводиться розслідування за ч. 1 ст. 115 "Умисне вбивство" КК України ^[63] . За уточненими даними, став жертвою співслужбовця, який перебував в стані алкогольного сп'яніння (2,9 проміле) у відповідь на отримане зауваження від загиблого ^[64] .
	 Динька Олег Миколайович (Позивний «Сгер»)	25 жовтня 1974, Дніпро. Мешкав у с. Григорівка (Запорізький район) Запорізька область. Добровольць 1-ї ОШР ДУК ПС. З 1994 переїхав до Запоріжжя. Працював помічником юриста, агентом із нерухомості, торговельним агентом, виконував ремонтно-будівельні підряди. В соцмережах — <i>Олег Цихерблок</i> . 01.03.2014 долучився до запорізької «Самооборони Майдану» та ВГО «Вільні Люди», їздив на вишколи, з липня 2014 по січень 2015 пройшов вишкіл «Тактика та стратегія малих груп у полі та місті». У лютому 2015 добровольцем вирушив на фронт, служив за мобілізацією гранатометником 1-го механізованого батальйону 1-ї ОТБр, обороняв Мар'їнку. Демобілізувався 13.04.2016, хотів підписати контракт, але не пройшов медкомісію. У серпні 2016 пішов добровольцем в ДУК. Брав участь у багатьох контрдиверсійних операціях, неодноразово підбивав техніку ворога. Залишилися мати та дружина.	6 вересня 2017	За словами товаришів по зброї, загинув під час виконання бойового завдання в результаті підриву на гранаті Ф-1 з «розтяжкою» поблизу с-ща Піски (Ясинуватський район). «Сгеря» довели до лікарні, але отримані травми були несумісні з життям. Похований на Кушугумському кладовищі Запоріжжя ^[65] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Сергієнко Костянтин Олександрович	<p>9 березня 1978, Шостка Сумська область. Старший солдат, снайпер 13-го ОМПБ «Чернігів-1» 58-ї ОМПБр. Здобув професію механізатора у Воронізькому професійно-технічному училищі (сmt Вороніж Шосткинського району). Захоплювався туризмом, грою в шахи. З 2002 працював спеціалістом з ремонту турбін на Шосткинській ТЕЦ. В 2014 був мобілізований, служив у в/ч 3022 НГУ. Після демобілізації, восени 2016 підписав контракт. Служив у Середино-Будському прикордонному загоні ДПСУ, по тому перевівся до лав ЗСУ, пройшов курси снайперів у Десні і повернувся на фронт. Залишилися батьки, брат, дружина та син 9-класник.</p>	6 вересня 2017	<p>За повідомленням «UA:Суми», загинув у ніч на 7 вересня від ворожого снаряду під час обстрілу в Луганській області. За даними «Шостка News», на 29-му блокпості біля сmt Новотошківське у бліндажі, де перебував боєць, стався вибух і пожежа. Похований у Шостці^[66]. За даними штабу АТО за 06.09.2017 бойових втрат серед українських військових немає^[67].</p>
	 Недера Віктор Григорович	<p>21 серпня 1973, Долинська Кіровоградська область. Молодший сержант, військовослужбовець військової служби за контрактом 10-го ОМПБ «Полісся» 59-ї ОМПБр.</p>	6 вересня 2017	<p>Помер під час виконання бойових (службових) завдань в зоні проведення АТО на сході України. Похований на Новому кладовищі м. Долинська на Алеї поховань учасників АТО^[68].</p>
	 Телюк Ігор Володимирович (Позивний «Сокіл»)	<p>30 вересня 1979, Клавдієво-Тарасове Бородянський район Київська область. Мешкав в сmt Бабинці. Солдат, кулеметник 1-го взводу 1-ї роти 1-го МБ 72-ї ОМБр. 1990 переїхав до сmt Бабинці. Закінчив Київське ВПУ № 4, де здобув фах «верстатник широкого профілю 3-го розряду». Працював у Бородянці станочником, а також плавильщиком металу в селі Горенка. 31.01.2016 підписав із ЗСУ контракт на три роки. Залишилися мати, брат, сестра, дружина та донька.</p>	7 вересня 2017	<p>Загинув у промзоні м. Авдіївка від кулі снайпера. Після прощання у Бабинцях похований на місцевому кладовищі на Тарасівці^[69].</p>
	 Кривиденко Максим Ігорович	<p>30 січня 1994, Сарата Одеська область. Мешкав у м. Одеса. Старший солдат, снайпер 2-ї роти 18-го ОМПБ «Одеса» 28-ї ОМБр. Активний учасник Революції Гідності. У березні 2014 кілька діб утримувався в заручниках озброєними учасниками проросійського державного перевороту в Криму, які його катували^[70]. З початком бойових дій на Сході у квітні 2014 добровольцем пішов на фронт, служив за мобілізацією у 2014—2015. З літа 2017 проходив військову службу за контрактом. Залишилися батьки, брат, три сестри (одна з них його сестра-двійнятко).</p>	9 вересня 2017	<p>Загинув близько 22:00 внаслідок обстрілу з міномету калібру 82 мм позицій сил АТО поблизу м. Красногорівка, — помер від осколкових поранень дорогою до лікарні. Похований в Сараті^[71].</p>
	 Деркач Іван Степанович	<p>8 липня 1966, 51 рік, Черніїв Тисменицький район Івано-Франківська область. Водій 14-ї ОМБр. З 31.03.2015 по 03.05.2016 проходив службу за мобілізацією у в/ч пп В0256, неодноразово перебував у зоні АТО. 05.09.2016 вступив на військову службу за контрактом.</p>	11 вересня 2017	<p>Передчасно пішов з життя під час несення служби в районі сmt Станиця Луганська. Похований на кладовищі с. Черніїв^[72].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Альмужний Сергій Валерійович (Позивний «Матрос») 	10 січня 1987, Красилівка (Ставищенський район) Київська область. Старший солдат, командир відділення розвідувального взводу 3-го МБ 72-ї ОМБр. Виріс у багатодітній родині. Працював у ТОВ «Красилівське» на різних роботах. Строкову службу проходив матросом Морської охорони ДПСУ на посаді повара (2005—2006, м. Ізмаїл). Їздив на заробітки до Кисва. Пішов на фронт добровольцем, з 22.08.2014 проходив службу в 5-му МБ 30-ї ОМБр, з січня 2015 служив в Донецькій області: Покровське, Світлодарськ, Дебальцеве ^[73] . 2016-го перебував у лавах Внутрішнього корпусу батальйону «Донбас» (організація ветеранів «Донбасу»). По тому вступив на військову службу за контрактом в ЗСУ, служив гранатометником 1-го взводу 3-ї роти «Донбас» 16-го ОМПБ «Полтава». В лютому 2017, перебуваючи у відпустці, брав участь в блокаді ОРДЛО. 24.04.2017 разом з побратимами перевівся у 72 ОМБр, воював в Авдіївці. Залишилися мати, дві сестри, брат, дружина та 10-місячна донька.	14 вересня 2017	Загинув близько 21:00 від кулі снайпера у шию, під час вогневого протистояння, на позиції біля шахти «Бутівка» неподалік м. Авдіївка. Похований в Красилівці ^[74] .
	Коваль Максим Анатолійович	15 липня 1984, Ширяєве Одеська область. Старший лейтенант, військовослужбовець 28-ї ОМБр. Кадровий військовий, випускник ОІСВ. Залишилася дружина та донька.	18 вересня 2017	За повідомленням видання «Траса Е-95», загинув під час виконання військових обов'язків в зоні АТО, у Волноваському районі (обставини загибелі не уточнені) ^[75] . За даними штабу АТО, за добу в результаті бойових дій трос українських військових отримали поранення ^[76] .
		27 років. Співробітник Добропільського відділення поліції Покровського відділу поліції ГУ НП України в Донецькій області.	18 вересня 2017	Загинув у ДТП, перебуваючи поза службою, на власному автомобілі Chevrolet Lacetti біля с. Михайлівка на автошляху Олександрівка — Краматорськ. За даним фактом відкрито кримінальне провадження за ч.2 ст.286 КК України ^[77] .
	 Довгий Роман Сергійович	22 лютого 1991, Первомайськ Миколаївська область. Старший солдат, номер обслуги гірсько-штурмового відділення 2-го взводу 2-ї роти 108-го окремого гірсько-штурмового батальйону 10-ї ОГШБр, в/ч А3715. Працював на автозаправці. У жовтні 2011 вступив на військову службу за контрактом. З 2014 брав участь в АТО у складі 53-ї ОМБр, згодом був переведений до 10-ї ОГШБр. Пройшов бої під Торезьком та Попасною. По закінченні контракту збирався працювати у Польщі. Залишились мати, молодший брат, вітччм і наречена.	23 вересня 2017	Загинув близько 4:00 від кульового поранення під час вогневого протистояння з ДРГ противника поблизу с. Новоолександрівка (Попаснянський район). Похований на Кінецьпільському кладовищі Первомайська ^[78] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Деде Дмитро Васильович	<p>12 березня 1984, Єлізаветівка Тарутинський район Одеська область. Мешкав у с. Підгірне Тарутинського району. Старший прапорщик, дільничний інспектор прикордонної служби 1 категорії відділу прикордонної служби «Станично-Луганське» (в/ч 9938, с. Гарасимівка) Луганського прикордонного загону ДПСУ. В зоні АТО з осені 2016, до того служив у в/ч 2197, Білгород-Дністровський прикордонний загін Південного РУ ДПСУ. Залишились дружина та двоє дітей, син і донька.</p>	28 вересня 2017	<p>Загинув близько 17:00 під час несення служби у наряді на ділянці відділу, неподалік залізничної станції «Ільєнко» (Станично-Луганський район), за 800 м від кордону з РФ, в результаті підриву на фугасі з «розтяжкою». В результаті вибуху двоє прикордонників загинули на місці. Похований у с. Підгірне^[79].</p>
	 Гувір Сергій Іванович	<p>11 березня 1993, Крутоярівка (Білгород-Дністровський район) Одеська область. Старшина, інспектор прикордонної служби 3 категорії — черговий відділу прикордонної служби «Станично-Луганське» (в/ч 9938, с. Гарасимівка) Луганського прикордонного загону ДПСУ. Має румунське коріння. В зоні АТО з осені 2016, до того служив у в/ч 2197, Білгород-Дністровський прикордонний загін Південного РУ ДПСУ. Залишились батьки і вагітна дружина.</p>	28 вересня 2017	<p>Загинув близько 17:00 під час несення служби у наряді на ділянці відділу, неподалік залізничної станції «Ільєнко» (Станично-Луганський район), за 800 м від кордону з РФ, в результаті підриву на фугасі з «розтяжкою». Похований у Крутоярівці^{[79][80]}.</p>
	 Мельник Віктор Михайлович (Позивний «Михалич»)	<p>15 жовтня 1959, 57 років, мешкав в смт Ворзель (Ірпінська міська рада) Київська область. Молодший сержант, військовослужбовець 1-го МБ 72-ї ОМБр. Кадровий військовий, у війську з 18 років. 2014 мобілізований як доброволець, в подальшому підписав контракт до закінчення особливого періоду. Загалом провів на фронті 2,5 роки, воював у районі Волновахи та в Авдіївці. Залишились дружина, двоє дітей та четверо онуків.</p>	30 вересня 2017	<p>Відчув себе погано — запаморочення, високий тиск. Медики швидко стабілізували стан бійця і відвезли у медроту, щоб вранці відправити до шпиталю, але на ранок він помер через відрив тромбу. Похований на Ворзельському цвинтарі^[81].</p>
Жовтень				
	 Клемешев Сергій Сергійович (Позивний «Клема»)	<p>16 лютого 1993, Красносілка (Лиманський район) Одеська область. Молодший сержант, командир інженерно-саперного відділення інженерно-саперної роти групи інженерного забезпечення 1-го МБ 28-ї ОМБр. Виріс у багатодітній родині. Закінчив ВПУ № 25 за фахом столяра-тегляра. Після строкової служби працював продавцем-консультантом, на шкільному комбінаті та охоронцем на паркінгу. Був мобілізований у квітні 2014, служив у селі Преображенка (на той час — Червоний Чабан) у Херсонській області, на адмінкордоні з окупованим Кримом. 14.02.2017 вступив на військову службу за контрактом, пройшов курси саперної справи у 143-му центрі розмінування в м. Кам'янець-Подільський, 10.06.2017 прибув на фронт. Залишились батьки, брат, сестра та донька.</p>	1 жовтня 2017	<p>Загинув під час проведення інженерних робіт у «сірій зоні» перед взводно-опорним пунктом, внаслідок підриву на протипіхотній міні ОЗМ-72 поблизу с. Богданівка (Волноваський район), від осколкового поранення у скроню. Похований в с. Красносілка^[11].</p>
	 Сивашов Владислав Вікторович	<p>17 грудня 1998, 18 років, Орепи Новоград-Волинський район Житомирська область. Військовослужбовець 28-ї ОМБр. У 2015 році осиротів та став годувальником для молодших брата й сестри. Після досягнення 18-річного віку, в січні 2017 вступив на військову службу за контрактом. В зону АТО відправився за власним бажанням.</p>	6 жовтня 2017	<p>Загинув в зоні проведення АТО через необережне поводження зі зброєю, — рано вранці заступав у наряд, перебував один в кімнаті зберігання зброї, загинув на місці в результаті вибуху ручної гранати. Похований в рідному селі^[2].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Голець Андрій Миколайович	<p>11 лютого 1964, 53 роки, Славута Хмельницька область. Капітан, начальник зв'язку батальйону 14-ї ОМБр. Виріс в родині військовослужбовця, батько — колишній ракетник, мати — вчитель. В бригаді служив за контрактом з 05.10.2016, учасник бойових дій в зоні АТО.</p>	7 жовтня 2017	<p>Загинув в с. Сотенне Станично-Луганського району (обставини не уточнено). Похований на "Новому кладовищі" міста Славута^[3]. За даними штабу АТО, за добу 7 жовтня внаслідок бойових дій, один військовослужбовець дістав поранення, загиблих немає^[4].</p>
	 Дмитренко Вадим Сергійович	<p>10 квітня 1994, Рудня-Іванівська Ємільчинський район Житомирська область. Військовослужбовець 3-ї роти 1-го батальйону 4-ї БрОП НГУ. Любив спортивні ігри, особливо футбол і настільний теніс. 2016 року закінчив Харківський національний педагогічний університет імені Григорія Сковороди, історичний факультет, кафедра історико-правових дисциплін. Вступив на військову службу за контрактом і відбув у зону АТО. Залишилися батьки і старший брат.</p>	8 жовтня 2017	<p>Загинув близько 14:00 під час чергування на посту на даху одноповерхового будинку в с. Криничне (Бахмутський район), від пострілу з автомату АК-74 у серце (за словами співслужбовців, покінчив із життям, залишивши записку). За словами знайомих, перебував у третій лінії оборони, підрозділ перекинули на укріплення фортифікаційних споруд (окопів). Похований у с. Рудня-Іванівська^[5].</p>
	 Головченко Юрій Петрович	<p>16 грудня 1978, Пнів Надвірнянський район Івано-Франківська область. Військовослужбовець 10-ї ОГШБр. 15.06.2017 вступив на військову службу за контрактом. Залишилися мати, дружина та 18-річний син.</p>	13 жовтня 2017	<p>Загинув у зоні проведення АТО від кульового поранення (місце та обставини не уточнено; за непідтверженою інформацією у соцмережі, загинув від кулі снайпера). За повідомленням Івано-Франківської ОДА, помер на Луганщині. Похований 20 жовтня у с. Пнів^{[6][7]}. Прим. 10 ОГШБр несе службу в Попаснянському районі. За даними штабу АТО, за добу 13 жовтня внаслідок обстрілу з мінометів калібру 82 мм поблизу с. Новоолександрівка (Попаснянський район) один військовослужбовець дістав поранення, також зазнав поранення від кулі снайпера один військовослужбовець ДПСУ, загиблих внаслідок бойових дій немає^{[8][9]}.</p>
	 Беспалов Андрій Іванович (Позивний «Палич»)	<p>17 березня 1971, Челябінськ РРФСР. З 2004 мешкав в смт Нове(Фортечний район Кропивницького) Кіровоградська область. Молодший лейтенант, заступник командира роти вогневої підтримки 17-го ОМПБ 57-ї ОМПБр. Виріс у родині військовослужбовця, 1986 сім'я переїхала до України, у Кіровоград. Вступив до військового училища у Калінінграді, з якого перевівся до Кіровоградського машинобудівного коледжу КНТУ, який закінчив за фахом "інженерна механіка та машинобудування". Захоплювався спортивною риболовлею, був суддею на змаганнях. Мобілізований як доброволець у серпні 2014, після навчання в 169-му НЦнаправлений до 57-ї бригади, служив у роті матеріального забезпечення, потім проходив службу у зоні АТО в 146-му протитанковому артилерійському дивізіоні (в/ч В2701) 57-ї бригади. Навесні 2017, за власним бажанням, перевівся на передову. Залишилися батьки, сестра, цивільна дружина та 15-річний син від першого шлюбу.</p>	16 жовтня 2017	<p>В ході переслідування ДРГ противника (<i>прим.</i>: за іншими відомостями — під час бойового чергування та перевірки постів) поблизу с-ща Невельське (Ясинуватський район), о 15:30 дістав смертельні поранення внаслідок підризу на міні з «розтяжкою». Похований на Алеї почесних воїнських поховань Рівнянського кладовища м. Кропивницький^{[10][11]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Ларін Микола Миколайович (Позивний «Вінні Пух»)	8 вересня 1992, Хрулі Лохвицький район Полтавська область. Старший солдат розвідроти 72-ї ОМБр. У війську — з початку бойових дій на сході України. Служив у льотній частині, що базується на Полтавщині, в грудні 2016 відряджений до 72-ї бригади в район Авдіївки. Брав участь у боях за утримання опорного пункту «Орел», відбитого у противника наприкінці січня 2017. По закінченні відрядження вирішив залишитись в бригаді і у серпні повернувся на передову в Авдіївку. 14.10.2017 нагороджений медаллю "За оборону Авдіївки", а 16.10.2017, зранку, отримав народну відзнаку за мужність і патріотизм, виявлені при захисті Вітчизни. Розлучений. Залишилися мати, дві неповнолітні сестри і старший брат.	16 жовтня 2017	О 18:02, на бойовому чергуванні, дістав смертельне кульове поранення у шию під час обстрілу з боку противника між селищами Крута Балка і Кам'янка (Ясинуватський район). Похований у рідному селі ^{[10][12]} .
	 Мартиненко Юрій Сергійович	14 липня 1987, Сквиря Київська область. Військовослужбовець 1129-го ЗРП. Закінчив Сквирське ПТУ № 29, де здобув спеціальність тракториста-машиніста. 16.10.2016 вступив на військову службу за контрактом.	17 жовтня 2017 орієнтовно	За повідомленням Сквирської РДА, загинув на Сході України (дата, місце й обставини не уточнені, зазначено, що полк перебував у Сєверодонецьку). Похований 19 жовтня у Сквирі ^[13] .
	 Луговий Михайло Володимирович (Позивні «Дід», «Борода»)	27 червня 1964, 53 роки, Харків. Сержант, командир відділення кулеметного взводу 2-го механізованого батальйону 92-ї ОМБр. Закінчив ПТУ №9 за фахом "слюсар літальних апаратів 4-го розряду". Працював водієм. Захоплювався риболовлю та полюванням. Був призваний за мобілізацією як доброволець. У серпні 2016 підписав контракт до закінчення особливого періоду. Проходив службу у взводі матеріального забезпечення 1-го мехбату на посаді начальника лазні. У вересні 2017 переведений до 2-го батальйону, — кулеметником (ДШК), бо мав бажання потрапити на передову. Залишилися дружина, донька та сестра.	17 жовтня 2017	Загинув о 13:15 в ході вогневого протистояння, в результаті обстрілу укріплень сил АТО зі стрілецької зброї в районі м. Мар'їнка. Ворожа куля 12,7 мм, в результаті вертикального рикошету вниз, влучила у військовослужбовця, коли він пересувався серед укріплень на допомогу товаришам. Похований у Харкові ^[14] .
	 Омельчук Олександр Олександрович (Позивний «Механ»)	18 лютого 1990, Велика Боровиця Білогірський район Хмельницька область. Солдат, механік-водій 2-го батальйону 128-ї ОГПБр. Закінчив Рівненський технічний коледж НУВГП за спеціальностями «слюсар контрольно-вимірвальних приборів і автоматизації» 3-го розряду та «технік-електромеханік». 14.10.2011 вступив на військову службу за контрактом. На фронті з початку війни, служив у роті матеріального забезпечення, взимку 2016 переведений на посаду механіка-водія, в останню ротацию вирушив в зону АТО на початку літа 2017. Залишилися батьки і сестра.	17 жовтня 2017	Загинув близько 18:00 внаслідок мінометного обстрілу позицій сил АТО у Жованці смт Зайцеве, що поблизу окупованої Горлівки. Похований в с. В. Боровиця ^[15] .
	 Руденко Микола Вікторович (Позивний «Рудік»)	2 травня 1984, Одеса. Старший солдат, командир бойової машини (БРДМ-2) — командир 1-го відділення розвідувального взводу 10-го ОМПБ59-ї ОМПБр. Захоплювався баскетболом (грав у шкільній команді) та зброєю. Навчався в Одеському медичному інституті. Працював автоперевізником та на будівництвах. За іншими джерелами, навчався на факультеті кримінального права, до війни працював юристом. 01.02.2017 підписав із ЗСУ контракт на 3 роки. Після навчання у 49-му батальйоні розвідки на Львівщині на початку березня прибув до свого підрозділу. Залишилися батьки, дружина і 6-річна донька.	17 жовтня 2017	За повідомленням волонтерів, загинув на місці на очах товариша в результаті підризу на ворожому фугасі у Донецькій області (ймовірно, на Приморському напрямку, де виконує завдання 59-та бригада; за даними Gazeta.ua — неподалік с. Павлопіль, не підтверджено). Похований на Другому міському цвинтарі Одеси ^[16] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Голєв Сергій Олександрович	<p>11 серпня 1997, Онуфрїївка Кіровоградська область. Навідник зенітно-артилерійського відділення зенітно-артилерійського взводу 17-го ОМПБ «Кіровоград» 57-ї ОМПБр, в/ч А4279. 2016 закінчив професійний будівельний ліцей м. Горішні Плавні за спеціальністю «слюсар з ремонту автомобілів, водіїв автотранспортних засобів». У квітні 2017 вступив на військову службу за контрактом до 169-го НЦ «Десна». Залишилась сестра.</p>	<p>22 жовтня 2017</p>	<p>Загинув від смертельного поранення під час виконання службових обов'язків поблизу с. Невельське Ясинуватського району. Похований в смт Онуфрїївка^[17]. За даними штабу АТО, за добу 22 жовтня внаслідок бойових дій один військовослужбовець дістав поранення^[18].</p>
	 Колесник Юрій Олександрович	<p>22 березня 1994, Дубровиця Рівненська область. Старший солдат, стрілець-зенітник механізованого батальйону 28-ї ОМБр. Здобув фах муляра-штукатура у Дубровицькому професійному ліцеї. З 15.10.2013 проходив військову службу за контрактом у 80-ій ОАЕМБр, брав участь у боях за Луганський аеропорт, у забезпеченні виводу військ з "Гловайського котла". У 2014 дістав контузію і проходив лікування в Одеському військовому госпіталі. Вступив на навчання до Одеської військової академії, але згодом перевівся у 28-му бригаду, деякий час був інструктором з саперної справи на Яворівському полігоні, по тому повернувся на фронт. 29.11.2015 нагороджений пам'ятним нагрудним знаком МОУ «Захиснику України». Добре малював, робив татуювання. Залишилися батьки, старший брат (настоятель Свято-Петро-Павлівського храму Сарненської єпархії УПЦ МП) і дві старші сестри. Прим. За іншими даними, почав навчатись у НАСВ ім. гетьмана Сагайдачного.</p>	<p>23 жовтня 2017</p>	<p>За даними Дубровицької РДА, під час несення служби на спостережному посту поблизу с. Богданівка (Волноваський район), проводив розвідку місцевості на предмет запобігання підходу ДРГ противника. Встановлюючи сигнальні ракети для безпеки поста, підірвався на невідомому мінно-вибуховому пристрої ворога. Похований на центральному міському кладовищі у Дубровиці^[19].</p>
	 Бондар Ярослав Володимирович (Позивний «Фестиваль»)	<p>29 грудня 1986, Губник Гайсинський район Вінницька область. З дитинства мешкав в смт Літин. Солдат, номер обслуги гранатометного відділення 1-го штурмового взводу 1-ї штурмової роти 24-го ОШБ «Айдар» 53-ї ОМБр. Закінчив школу в с. Селище (Літинський район). Займався спортом. Після школи пройшов 2-місячні курси у бюро з підготовки робочих кадрів Вінницької філії ВАТ «Укртелеком» за фахом «електромонтер лінійних опор електрозв'язку та проводного мовлення». Тривалий час працював в Укртелекомі. Мобілізований влітку 2015, проходив службу у 122-му ОАЕМБ81-ї ОАЕМБр, 7 місяців воював в районі Авдіївки. 21.09.2017 підписав контракт і вдруге пішов на фронт. Залишились мати, брат і кохана дівчина.</p>	<p>24 жовтня 2017</p>	<p>Загинув близько 8:30, під час виконання бойового завдання на «Світлодарській дузі» в результаті підриву на міні ОЗМ. Похований на центральному кладовищі Літина^{[20][21]}. Прим. «Айдар» виконує завдання в районі с-ща Новолуганське.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Сіягуб Антон Сергійович (Позивний «Дейл»)	16 вересня 1993, Тарасівка (Києво-Святошинський район) Київська область. Мешкав у м. Київ. Молодший сержант, командир відділення 1-го взводу 1-ї штурмової роти 24-го ОШБ «Айдар» 53-ї ОМБр. Навчався у Політехнічному ліцеї КПП, потім три роки вивчав правознавство в Університеті "КРОК", отримав диплом економіста у Кіровоградському інституті комерції, який заочно закінчив 2015 року. Грав у футбол. Спочатку як волонтер активно допомагав армії разом із товаришем, ремонтували армійські машини, їх називали «Чіп» і «Дейл», по тому вони разом добровольцями пішли на фронт. 12.06.2015 підписав контракт. Залишилася мати.	24 жовтня 2017	Загинув близько 8:30, під час виконання бойового завдання на «Світлодарській дузі» в результаті підриву на невідомому вибуховому пристрої. Похований в с. Тарасівка ^{[20][22]} .
	 Стецун Ілля Миколайович	3 серпня 1998, 19 років, Любомирівка (Новоушицький район) Хмельницька область. Солдат, гранатометник 9-го ОМПБ 59-ї ОМПБр. Закінчив Михайлівське вище професійне училище за спеціальністю «тракторист-машиніст сільськогосподарського виробництва». Вступив на військову службу за контрактом. Залишилися батьки та молодша сестра.	24 жовтня 2017	Загинув близько 12:00 від кульового поранення в груди поблизу с. Водяне (Волноваський район) на Маріупольському напрямку під час обстрілу укріплень з АГС та кулеметів (за іншими даними загинув внаслідок мінометного обстрілу від осколкового поранення). Похований в Любомирівці ^[23] .
	 Самофал Валерій Петрович	11 січня 1969, Леб'яже (Чугуївський район) Харківська область. Старший солдат, водій 3-го відділення 2-го взводу 6-ї роти 2-го механізованого батальйону 92-ї ОМБр. Після початку війни відслужив за мобілізацією, 15.04.2016 підписав контракт. Був водієм «швидкої», евакуював поранених. Залишилися батько, дружина та двоє дорослих синів.	24 жовтня 2017	Загинув поблизу м. Мар'їнка від кулі снайпера 7,62 мм, що влучила йому в шию. Похований у Леб'язьому ^[24] .
	 Жуков Олександр Ігорович	23 серпня 1986, Мала Білозерка Василівський район Запорізька область. Солдат, стрілець-санітар 25-ї ОПДБр. Працював на Запорізькому залізничному комбінаті складальником потягів. 2015—2016 проходив військову службу за мобілізацією в зоні АТО. В липні 2016 підписав контракт, служив механіком-водієм в/ч 3036 (16-й полк НГУ). У серпні 2017 перейшов на контрактну службу у 25-ту десантну бригаду, з жовтня обороняв Авдіївку. Залишилися мати, сестра і донька.	28 жовтня 2017	Загинув близько 21:00 від вогнепального поранення під час вогневого протистояння з противником, який почав обстріл опорного пункту у промзоні м. Авдіївка з піхотного озброєння. Поховання 31 жовтня в с. М. Білозерка ^[25] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
		<p>1994, Київська область. Військовослужбовець 9-го ПОП НГУ, в/ч 3029 («Гепард»). Після року строкової служби підписав контракт. В зоні АТО перебував останні три тижні.</p>	<p>31 жовтня 2017</p>	<p>Загинув близько 3:00 під час зміни чергування в районі м. Маріуполь— випадково застрілений співслужбовцем через необережне поводження зі зброєю (перезаряджав зброю). Проводиться службова перевірка^[26].</p>
	<p> Саралідзе Георгі Анзорович (Позивний «Гюрза-2»)</p>	<p>8 вересня 1977, Тбілісі Грузія. Молодший сержант, старший навідник гранатометного відділення протитанкового взводу роти вогневої підтримки 42-го ОМПБ «Рух Опору» 57-ї ОМПБр. Підполковник грузинської армії. Брав участь у бойових діях під час грузино-абхазького конфлікту (1991 рік, в 13 років був у Легіоні грузинських соколів, в 14 — у Національній гвардії, де служив його батько, який загинув у бою 1992 року)^[27]. Закінчив розвідувальний факультет військової академії у Тбілісі, згодом навчався на факультеті контррозвідки військової академії у Стамбулі. Учасник миротворчих місій НАТО в Афганістані та Іраку. У лавах грузинської армії захищав територіальну цілісність Грузії під час російсько-грузинської війни 2008 року, в Абхазії і Південній Осетії. Став на захист Українського народу у боротьбі проти російських окупантів від початку бойових дій на Сході України. З серпня 2014 — доброволець 2-ї роти полку спецпризначення «Азов», командир розвідгрупи, був важко поранений у боях за Широкине у квітні 2015^[28]. Під час лікування зустрів свою майбутню дружину. В травні 2016-го повернувся до війська, вступив на контрактну службу в ЗСУ, організував групу глибинної розвідки у 92-ій ОМБр з «азовців» та інших добровольців, — командир розвідзводу 2-го мехбату. Восени 2017, коли 92-гу вивели з фронту на ротацию, з побратимами переїхав до 42-го батальйону і залишився на передовій. Захоплювався ножами, писав вірші. Залишилися мати і дружина у Запоріжжі. Пряма мова. Боєць полку "Азов" Георгій Саралідзе. Звернення до влади і патріотів (відео, 26.05.2016).</p>	<p>31 жовтня 2017</p>	<p>Загинув о 8:15 у боєзйткненні поблизу с-ща Опитне (Ясинуватський район) — розвідгрупа Георгія проводила перевірку території «сірої зони» перед опорним пунктом поблизу Донецького аеропорту і потрапила у засідку, внаслідок прямого влучення з озброєння ворожого БТР (великокаліберний кулемет) Саралідзе загинув, ще один боєць дістав поранення. Похований у Запоріжжі на кладовищі Святого Миколая^[29].</p>
Листопад				
	<p> Сиротенко Сергій Васильович (Позивний «Третій»)</p>	<p>24 грудня 1977, Вільховець (Звенигородський район) Черкаська область. Мешкав у м. Черкаси. Майор, заступник командира БСП «Донбас» 15-го окремого полку Східного ОТО НГУ, в/ч 3035 (Слов'янськ). 1999 року закінчив Академію прикордонних військ ім. Б. Хмельницького (окремий факультет Внутрішніх військ МВС України). Проходив службу у частинах Північного територіального командування ВВ МВС України до 2004 року. Був призваний за мобілізацією в лютому 2015, у складі батальйону «Донбас» (на той час в/ч 3057) пройшов бої за Вуглегірськ і Широкине, був заступником командира роти по роботі з особовим складом, командиром 3-ї роти. На рахунку офіцера — трофейна БМП-2^[30]. У червні 2016</p>	<p>1 листопада 2017</p>	<p>Близько 11:30 під час виконання бойового завдання в районі м. Мар'їнка в результаті підриву на міні отримав ушкодження, що не сумісні з життям. Ще один військовослужбовець дістав осколкове поранення. Похований у Черкасах^[31].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
		вступив на військову службу за контрактом. За іншими даними прийшов у БСП «Донбас» добровольцем влітку 2014, в лютому 2015 підписав контракт. Залишились мати, брат, дружина та троє дітей.		
	 Курбатов Станіслав Вікторович (Позивний «Адвокат»)	30 червня 1980, Ізюм Харківська область. Старший солдат, водій-санітар БСП «Донбас» 15-го окремого полку Східного ОТО НГУ, в/ч 3035 (Слов'янськ). Після армії закінчив ХНУ ВС, працював в ОВС та дільничним інспектором у селі Хроли. Звільнившись з органів, займався юридичною діяльністю. З травня 2017 служив за контрактом. Залишились дружина та донька.	2 листопада 2017	1 листопада, близько 11:30, під час виконання службово-бойового завдання в районі м. Мар'їнка, в результаті підризу на міні отримав тяжке осколкове поранення. Після операції у Покровську, був доставлений гелікоптером до військового мобільного госпітально № 61 в м. Маріуполь, помер під час реанімаційних заходів. Похований в Ізюмі ^[32] .
	 Пашенко Ігор Іванович	6 березня 1974, Чернігів. Солдат, номер обслуги 3-го мінометного розрахунку 1-го взводу 3-ї мінометної батареї 3-го аеромобільного батальйону 80-ї ОАеМБр. 1992 закінчив ПТУ № 13 за фахом «оператор гребнечесального обладнання». Пройшов строкову службу в роті охорони при Міноборони. Працював спочатку за спеціальністю на Чернігівському камвольно-суконному комбінаті «Чексіл», потім охоронцем у київській компанії «Ельба Інвест». 28.08.2014 мобілізований як доброволець, з 08.11.2014 — в зоні АТО, брав участь у боях за ДАП, поблизу Донецька (у військовому квитку записана в/ч пп В3720 — 80-та бригада, на початку 2015 3-й батальйон переведений у склад 81-ї ОДШБр) ^[33] . Залишилась мати та у Москві — донька від першого шлюбу.	4 листопада 2017	Помер після тривалої хвороби, яка стала наслідком контузії у бою в середині січня 2015 біля с-ща Опитне (Ясинуватський район). Після контузії запізно отримав медичну допомогу, коли потрапив у шпиталь в м. Дніпро, там був великий наплив важких поранених. В подальшому переведений до шпиталю у Харків, де його знайшла мати. Потім лікувався у Києві. Запалення мозку перейшло в менінгіт, але Ігор боровся і навіть пішов на поправку, поступово відновлювалась пам'ять, знову вчився говорити. У 2016 лікувався в Чернігівському тубдиспансері. Бійцем опікувались волонтери, знайшли реабілітаційний центр. Але стан погіршився і він помер у ніч на 4 листопада внаслідок набряку головного мозку. Похований в Чернігові на кладовищі Яцево ^[34] .
	 Ничвидюк Валентин Миколайович (Позивний «Якудза»)	2 вересня 1989, Конотоп Сумська область. Старший лейтенант, командир взводу 1-ї роти 15-го ОМПБ «Суми» 58-ї ОМПБр. За освітою юрист, 2010 закінчив КНУВС, факультет внутрішніх військ. Служив у ВВ МВС, — в спецпідрозділі «Барс» (2010—2011) та у конвойній службі в Києві (2011—2012). Кандидат у майстри спорту з боксу, мав перший розряд з кікбоксингу. У 2012—2013 працював помічником нотаріуса в Конотопі та юрисконсультом у компанії «ПроКонсалтинг» ^[35] . Залишились батьки (мати — приватний нотаріус ^[36] , батько — начальник відділу Конотопської РДА), дружина та маленька дитина.	7 листопада 2017	У складі зведеної групи мав зупинити прохід ворожих диверсантів в районі траси «Бахмутка» (н.п. Сокольніки, Пришиб, Жолобок). Ближче до опівночі противник випустив 10 мін калібру 120 мм по позиціях сил АТО поблизу с. Кримське (Новоайдарський район). Унаслідок цього обстрілу двоє українських військових загинули, одного поранено, ще один отримав бойову травму. Командир групи Ничвидюк загинув на місці. У Конотопі оголошено триденну жалобу, похований на Вирівському кладовищі Конотопа ^{[37][38]} .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Мишко Антон Васильович (Позивний «Тоха»)	<p>31 березня 1985, Київ (Деснянський район, Троєщина). Старший сержант, військовослужбовець 1-ї 15-го ОМПБ «Суми» 58-ї ОМПБр. 2003 закінчив київське ВПУ №25 за спеціальностями муляра, штукатура і плиточника. Працював машиністом баштового крана. Майже п'ять років працював у ЗАТ "Українська будівельна компанія". На фронті з 2014. Залишилась мати, в якій Антон був єдиним сином^[39].</p>	7 листопада 2017	<p>У складі зведеної групи мав зупинити прохід ворожих диверсантів в районі траси «Бахмутка» (н.п. Сокольники, Пришиб, Жолобок). Близьче до опівночі противник випустив 10 мін калібру 120 мм по позиціях сил АТО поблизу с. Кримське (Новоайдарський район). Унаслідок цього обстрілу двоє українських військових загинули, одного поранено, ще один отримав бойову травму. Антон загинув від поранення у голову, його не довели до шпиталю. Поховання 11 листопада на Лісовому кладовищі Кисва^{[37][40]}.</p>
	 Данілов Ростислав Олексійович	<p>19 червня 1990, с. Велижани Тюменська область РРФСР. З мешкав у м. П'ятихатки Дніпропетровська область, з 2016 у м. Дніпро (Шевченківський район міста). Солдат, кулеметник 2-ї парашутно-десантної роти 1-го парашутно-десантного батальйону 25-ї ОПДБр. Переїхав разом із матір'ю на Дніпропетровщину, — з малих років мешкав у П'ятихатках. Здобув фах токаря у вищому професійному училищі м. Жовті Води. Працював за спеціальністю у Дніпрі, по тому — зварювальником в локомотивному депо у П'ятихатках. Захоплювався авто- і мототехнікою та історичною літературою. Після 1,5 років строкової служби у «Десні» 01.11.2016 підписав контракт, та вже за 10 днів був у зоні АТО. Повернувшись з фронту на ротацію у серпні 2017 одружився, 22 жовтня відбув на передову. Залишились мати та вагітна дружина.</p>	8 листопада 2017	<p>Близько опівдня дістав смертельне поранення у живіт від кулі снайпера калібром 12,7 мм, під час вогневого протистояння з противником в районі шахти «Бутівки», що неподалік м. Авдіївка. Помер дорогою до лікарні. Похований на Шевченківському кладовищі Дніпра^[41].</p>
	 Макаревич Владислав Янович	<p>7 вересня 1982, Желанне Ясинуватський район Донецька область. Мешкав в Ясинуватій, працював у Донецьку. Майор поліції, т.в.о. начальника сектору груп реагування патрульної поліції Центрального відділу поліції (Маріуполь) ГУ НП в Донецькій області. Присвятив службі в органах внутрішніх справ 18 років. Після окупації Донецька перевіз родину до Кисва, а сам продовжив службу в Маріуполі. Служив на посаді старшого інспектора сектору розшуку та оформлення матеріалів ДТП управління превентивної діяльності ГУНП в Донецькій області. Брав участь в евакуації мирних мешканців з-під обстрілу під час спроби штурму Мар'їнки бойовиками 3 червня 2015-го. У складі зведених загонів поліції ніс службу в Авдіївці. З вересня 2017 — т.в.о. начальника сектору реагування. Залишились батьки, дружина та двоє дітей, 6-річний син і 4-річна донька.</p>	15 листопада 2017	<p>Близько 14:35 в ході патрулювання прифронтового селища Талаківка екіпаж групи реагування патрульної поліції Кальміуського відділення поліції на службовому автомобілі натрапив на протитанкову міну між Талаківкою і Гнутовим. Внаслідок вибуху майор Макаревич, який був за кермом, загинув, ще два співробітника поліції дістали поранення. Поряд виявили ще одну замасковану міну. Факт кваліфіковано за ст. 258 ККУ «Терористичний акт». Попередньо встановлено, що поліцейські їхали на виклик про незаконну вирубку лісу на околицях Талаківки. До зони обслуговування цієї ГРПП входять населені пункти на лінії розмежування Талаківка, Гнутове, Сартана. Похований в смт Желанне^[42].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Добровольський Андрій Омелянович	<p>11 грудня 1996, Тустань Галицький район Івано-Франківська область. Солдат, командир бойової машини — командир відділення 2-ї роти 8-го ОМПБ «Поділля» 10-ї ОГШБр. 2016 закінчив Івано-Франківський професійний політехнічний ліцей за фахом машиніста. Писав вірші, малював. Займався альпінізмом^[43]. Пішов до війська за контрактом 12.02.2016, після того, як з фронту повернувся батько. Після навчання на полігоні у Старичах з травня по листопад 2016 служив у зоні АТО, воював у Красногорівці. До травня 2017 проходив службу в Ценжіві Івано-Франківської області, звідки знову виїхав на фронт. Залишилися батьки, молодший брат, сестра та дружина.</p>	17 листопада 2017	<p>У першій половині дня внаслідок обстрілу позицій поблизу с. Троїцьке (Попаснянський район) зі стрілецької зброї (кулеметів), дістав кульове поранення у голову. Лікарями проведені реанімаційні заходи, але за годину Андрій помер — у лікарні м. Попасна. Похований в с. Тустань^[44].</p>
	 Яроцький Олександр Вікторович	<p>15 жовтня 1984, РРФСР. Мешкав у м. Старокостянтинів Хмельницька область. Солдат, кухар 128-ї ОГПБр. 2002 закінчив Старокостянтинівський професійний ліцей за спеціальністю кухаря. Строкову службу проходив у в/ч А4009 (ракетна база). З 2010 працював слюсарем-ремонтником у Старокостянтинівській філії ПАТ «Хмельницькгаз». Захоплювався авто-мототехнікою. Мобілізований під час 2-ї хвили мобілізації, пройшов бої за Луганський аеропорт, за Іловайськ, за Дебальцеве. Після демобілізації, повернувся додому, на попереднє місце роботи. Згодом знову пішов до війська, на службу за контрактом. Служив кухарем, потім попросився на передову. Залишилась дружина та син шкільного віку.</p>	17 листопада 2017	<p>За повідомленням 5-го каналу, загинув під час виконання бойового завдання в Луганській області. Похований у Старокостянтиніві^[45].</p>
	 Калихалін Михайло Михайлович	<p>12 червня 1993, Веселе (Павлоградський район) Дніпропетровська область. Сержант, командир бойової машини 25-ї ОПДБр. Після проходження строкової служби, через півроку підписав контракт. В зоні проведення АТО з 2014. Залишилися мати та двоє старших братів.</p>	19 листопада 2017	<p>Загинув поблизу с. Кам'янка (Ясинуватський район) під час пожежі у бліндажі, — витягнув з вогню одного побратима і повернувся рятувати інших, але разом з двома бійцями від чадного газу задихнувся і згорів живою. За даними ЗМІ, офіційною версією є потраплення бойового ворожого снаряду, від якого бліндаж загорівся. Раніше, 20 листопада, в штабі АТО повідомляли, що за попередньою інформацією, пожежа сталася внаслідок необережного поводження з пічним обладнанням, за фактом події порушено кримінальну справу, проводиться слідство. Після проведення експертиз та ідентифікації похований 8 грудня з усіма військовими почестями в закритій домовині у селі Веселе^{[46][47]}.</p>
 Пасічник Віталій Петрович		<p>4 листопада 1993, Стара Гута (Дунаєвецький район) Хмельницька область. Солдат, військовослужбовець 208-ї ЗРБр, в/ч А1836, с-ще Полігон. Закінчив Кам'янець-Подільське училище культури. Був призваний на строкову службу, у подальшому служив за контрактом. Залишилась дитина, якій немає ще й року.</p>	19 листопада 2017	<p>Загинув поблизу с. Кам'янка (Ясинуватський район) під час пожежі у бліндажі. За повідомленням штабу АТО, на Донецькому напрямку загинули троє військовослужбовців, за попередньою інформацією, — внаслідок необережного поводження з пічним обладнанням. Причини і подробиці надзвичайної події з'ясовуються. На місці працюють опергрупа ВСП та представники військової прокуратури. Після проведення експертиз та ідентифікації 9 грудня з двома військовими прощались на території військової частини в селищі Полігон під Миколаєвом^{[46][48][49]}.</p>
 Кузьменко Олександр Сергійович		<p>26 вересня 1980, мешкав у с-щі Полігон Вітовський район Миколаївська область. Прапорщик, начальник групи 208-ї ЗРБр, в/ч А1836, с-ще Полігон. Залишилось двоє дітей.</p>	19 листопада 2017	<p>Загинув поблизу с. Кам'янка (Ясинуватський район) під час пожежі у бліндажі. За повідомленням штабу АТО, на Донецькому напрямку загинули троє військовослужбовців, за попередньою інформацією, — внаслідок необережного поводження з пічним обладнанням. Причини і</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
				подробіці надзвичайної події з'ясовуються. На місці працюють опергрупа ВСП та представники військової прокуратури. Після проведення експертиз та ідентифікації 9 грудня з двома військовими прощались на території військової частини в селищі Полігон під Миколаєвом ^{[46][48]} .
	 Смурага Олександр Петрович (Позивний «Смурфік»)	15 червня 1989, Сонцеве (Устинівський район) Кіровоградська область. Мешкав у м. Помічна Добровеличківський район. Солдат, стрілець-помічник гранатометника 10-го ОМПБ «Полісся» 59-ї ОМПБр (у повідомленні Кіровоградської облради вказана в/ч А2960). У 6 років залишився сиротою. Мобілізований у 5-ту хвилю, з травня 2016 служив за контрактом. Останній рік проживав у Помічній. Залишились дві сестри, двоє братів та цивільна дружина.	20 листопада 2017	За повідомленням Добровеличківської РДА, загинув у зоні АТО від численних кульових поранень (у ЗМІ повідомляли, що загинув від кулі снайпера). Похований у м. Помічна ^[50] . За даними штабу АТО, за добу загинув один військовослужбовець — в результаті ворожого обстрілу сил АТО поблизу с. Павлопіль на Приморському напрямку ^[51] (Прим., саме у цьому районі несуть службу підрозділи 59-ї ОМПБр).
	 Мотишен Віктор Миколайович	12 червня 1983, Тавричанка Каховський район Херсонська область. Молодший сержант, водій роти вогневої підтримки 17-го ОМПБ «Кіровоград» 57-ї ОМПБр, в/ч А4279. Останнім часом проживав в селі Павлівка (Чаплинський район). Вступив на військову службу за контрактом 12.08.2017, зарахований до в/ч А4279 01.11.2017. Залишились сестра та дружина.	20 листопада 2017	Загинув від вогнепального кульового поранення поблизу с. Невельське Ясинуватського району, обставини не уточнено ^[52] .
	 Кривенко Денис Вікторович (Позивний «Ніндзя»)	20 грудня 1981, Дніпро. Молодший сержант, сержант з матеріального забезпечення 3-ї роти «Донбас» 16-го ОМПБ 58-ї ОМПБр. Доброволець БСП «Донбас» НГУ, по тому перейшов до 16-го ОМПБ. Залишилась дружина та трое неповнолітніх дітей, — 12-річна донька та сини 10 і 5 років.	23 листопада 2017	Загинув у ході бойового зіткнення в районі Бахмутської траси , по лінії с. Кримське (Новоайдарський район) — окуповане смт Сентянівка (колишнє Фрунзе), прикриваючи поранених. Після прощання у Дніпрі похований в с. Любимівка (Дніпровський район) ^{[53][54]} .
	 Шевченко Сергій Павлович (Позивний «Шева»)	18 травня 1974, Новопокровка (Чугуївський район) Харківська область. Солдат, гранатометник 3-ї роти «Донбас» 16-го ОМПБ 58-ї ОМПБр. До 2009 13 років відрізнявся на Новопокровському комбінаті хлібопродуктів. Добровольцем пішов на фронт на початку війни, воював у складі розвідзв'язу 1-го батальйону 92-ї ОМБр, у БСП «Донбас» НГУ, по тому перейшов на військову службу за контрактом до 16-го ОМПБ. Залишились мати, брат, дружина та трое дітей.	23 листопада 2017	Загинув від поранень у груди (вище бронжилету) в ході бойового зіткнення в районі Бахмутської траси , по лінії с. Кримське (Новоайдарський район) — окуповане смт Сентянівка (колишнє Фрунзе). Тіла трьох військовослужбовців залишились на неконтрольованій території, передані українській стороні 25 листопада на мосту біля м. Щастя . Похований на кладовищі № 18 м. Харкова, 12 квартал — Алея Слави ^{[53][55]} .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Сухінін Олександр Віталійович (Позивний «Баня»)	<p>25 квітня 1972, Макіївка Донецька область. Сержант, командир гранатометного відділення 3-ї роти «Донбас» 16-го ОМПБ 58-ї ОМПБр. У 2014—2015 воював у складі БСП «Донбас» НГУ, 2016-го — ДУК ПС, з 2017 — у 16 ОМПБ за контрактом. Залишились дружина в Києві, дорослі дочка та син.</p>	<p>23 листопада 2017</p>	<p>Загинув від несумісних з життям поранень живота у ході бойового зіткнення в районі Бахмутської траси, по лінії с. Кримське (Новоайдарський район) — окуповане смт Сентянівка (колишнє Фрунзе). Тіла трьох військовослужбовців залишилися на неконтрольованій території, передані українській стороні 25 листопада на мосту біля м. Щастя. Похований у Дніпрі, на Краснопільському цвинтарі^{[53][56]}.</p>
	 Тюменцев Олександр Володимирович (Позивний «Тюмень»)	<p>6 травня 1978, с-ще Піонерське Тюменська область РРФСР. Мешкав у м. Лубни Полтавська область. Старший лейтенант, командир гранатометного взводу роти вогневої підтримки 16-го ОМПБ 58-ї ОМПБр. 1999 закінчив ОІСВ. Проходив службу у м. Володимир-Волинський на посаді командира механізованого взводу. 2002 звільнився з військової служби. Працював на підприємствах Лубен. У 2006—2008 працював на посаді начальника відділу з питань надзвичайних ситуацій виконавчого комітету Лубенської міської ради. З 2008 займався підприємницькою діяльністю. З серпня 2014 до літа 2015 служив за мобілізацією у складі 831-ї бригади тактичної авіації, брав участь в АТО. У травні 2017 підписав контракт. Залишилась мати, донька та син.</p>	<p>23 листопада 2017</p>	<p>Загинув від численних поранень у голову в ході бойового зіткнення в районі Бахмутської траси, по лінії с. Кримське (Новоайдарський район) — окуповане смт Сентянівка (колишнє Фрунзе). Тіла трьох військовослужбовців залишилися на неконтрольованій території, передані українській стороні 25 листопада на мосту біля м. Щастя. Похований у Лубнах^[57].</p> <p>За даними штабу АТО, в ході бойового зіткнення поблизу с. Кримське, яке тривало 8 годин, загинули четверо військовослужбовців, двоє дістали поранень. В 16 ОМПБ підтвердили, що ще один поранений боєць потрапив у полон^{[53][58]}.</p> <p>Коментарі військових: близько 7:30 на спостережному пункті було виявлено пересування ДРГ терористів у напрямку Бахмутської траси, на перехоплення вийшла мобільна група. Під час переслідування противника, який відступив назад, група перейшла трасу і потрапила у засідку. В подальшому вогнем мінометних розрахунків було зупинено спробу бойовиків зайти з правого флангу. Бойові дії тривали до сутінків. Під вогнем противника евакуйовано поранених і тіло одного загиблого. Двоє військовослужбовців, які опинились в оточенні, вступили в локальний бій, зуміли зробити мініні пастки, перебрали до ранку і вийшли до своїх. Один поранений потрапив у полон^[59].</p>
	 Павлов Ілля Олександрович	<p>18 років, Самчики Старокостянтинівський район Хмельницька область. Військовослужбовець НГУ. Здобув фах кухаря, практику проходив у військової частині Старокостянтинова. Підтримував ДУК ПС. 2017 вступив на військову службу в НГУ. Залишились батьки і дві сестри. Старша сестра з чоловіком більше року захищають Україну на фронті.</p>	<p>24 листопада 2017 орієнтовно</p>	<p>Дата, місце й обставини не уточнені. Чи був учасником АТО, — не повідомляється. Похований 27 листопада в с. Самчики^[60].</p>
	 Лигвинчук Дмитро Юрійович	<p>14 березня 1992, Крученець Черняхівський район Житомирська область. Сержант, начальник радіостанції 2-го десантно-штурмового батальйону 95-ї ОДШБр. Закінчив Селянщинський спортивний ліцей та вступив до ЖДУ імені Івана Франка на факультет фізичного виховання та спорту. Під час проходження практики викладав фізичну культуру в Селянщині. У війську з 2014, служив у 20-му центрі ремонту засобів зв'язку та радіотехнічного забезпечення, в/ч А1724, Озерне. Після загибелі, у червні 2014, кращого друга, десантника Олександра Голяченка, постійно прагнув поїхати в зону АТО. У вересні 2014 підписав контракт з 95 ОДШБр.</p>	<p>25 листопада 2017</p>	<p>Загинув близько 12:00 від кулі снайпера біля одного з опорних пунктів поблизу смт Верхньоторецьке Ясинуватського району. Снайпер не давав витягнути пораненого Дмитра, і він помер від крововтрати. Намагаючись врятувати Дмитра, смертельне поранення дістав ще один десантник. Похований в с. Крученець^{[61][62]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Перепелиця Максим Олегович	Залишилися батьки і молодша сестра. 28 листопада 1990, Житомир. З малих років мешкав у с. Давидівка (Хорошівський район) Житомирська область. Молодший сержант, снайпер роти снайперів 95-ї ОДШБр. 2008 вступив до Житомирського технологічного коледжу, але не закінчив його. 29.10.2009 був призваний на строкову службу у Десні, після проходження якої 2011 підписав контракт і служив в 30 ОМБр у Новоград-Волинському, а з 2014 — у житомирській десантній бригаді. З 2013 проживав у Житомирі. З перших днів війни — на фронті. Неодружений, залишилися батьки і сестра.	25 листопада 2017	Загинув у бою біля одного з опорних пунктів поблизу смт Верхньоторецьке Ясинуватського району, рятуючи іншого пораненого бійця, — Максима не встигли довести до шпиталю. Похований у свій день народження на Смолянському військовому кладовищі Житомира ^{[61][63]} .
	 Маслов Віктор Олегович (Позивний «Бача»)	11 листопада 1968, Прилуки Чернігівська область. Старший солдат, розвідник-гранатометник розвідувальної роти 3-го парашутно-десантного батальйону 25-ї ОПДБр. Здобув фах слюсаря-ремонтника. З 11.11.1986 до 11.01.1989 служив у радянській армії снайпером-розвідником батальйону ВДВ, учасник бойових дій в Афганістані (м. Баракі Барак). Після смерті дружини у ДТП переїхав до матері в с. Даньківка (Прилуцький район). З листопада 2016 на військовій службі за контрактом. Залишилися батьки і донька.	28 листопада 2017	Загинув близько 16:00 від кулі снайпера в районі м. Авдіївка. Похований на Алеї Слави на кладовищі «Білешина» у Прилуках ^[64] .
	 Жиденко Василь Григорович	59 років, Вознесенське (Золотоніський район) Черкаська область. Механік-водій 128-ї ОГПБр. Служив за контрактом з 2016 року.	30 листопада 2017 орієнтовно	Загинув в зоні проведення АТО (час, місце і обставини) не уточнені. Інформацію про загибель військовослужбовця підтвердив головний військовий комісар Черкаської області Євген Курбет. Похований 2 грудня у Вознесенському ^[65] .
Грудень				
	 Горний Олександр Юрійович	1995, Довжок (Кам'янець-Подільський район) Хмельницька область. Військовослужбовець 11-го ЗРП. Під час проходження строкової служби підписав контракт. На фронті з 04.11.2017.	1 грудня 2017	Трагічно загинув у зоні АТО, місце й обставини не уточнено. Похований 6 грудня на Алеї Слави міського кладовища Кам'янця ^[66] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	<p> Мальцев Володимир Анатолійович (Позивний «Копчений»)</p>	<p>17 лютого 1983, Лихачів Носівський район Чернігівська область. Молодший сержант, командир бойової машини — командир відділення 3-го взводу 2-ї роти 1-го механізованого батальйону 54-ї ОМБр. Здобув фах водія у Ніжині та тракториста — у ВПУ №33 с. Мрин. Проїшов строкову службу в десантних військах у Болграді. Працював спочатку в пожежній частині Києва, по тому — на Житомирській кондитерській фабриці «Житомирські ласощі». З 2007 по 2014 мешкав у Житомирі. Влітку 2014-го повернувся до рідного села. Пішов до військкомату добровольцем, 07.12.2014 підписав контракт на три роки. На фронті з 11.02.2015, пройшов бої за Дебальцеве, де зазнав контузії. Залишилась мати, дві сестри (одна з яких є його двійнятком), дружина та двоє синів.</p>	<p>2 грудня 2017</p>	<p>1 грудня о 16:20 дістав важке поранення під час мінометного обстрілу РОП біля с. Троїцьке (Попаснянський район). Помер о 1:20 у лікарні м. Попасна. Похований в с. Лихачів^[67].</p>
	<p> Конокесенко Дмитро Павлович (Позивний «Чорномор»)</p>	<p>11 серпня 1991, Чорноморськ Одеська область. Мешкав у м. Подільськ(колишній Котовськ). Молодший сержант, командир 1-го протитанкового кулеметного відділення 1-го взводу 1-ї роти 11-го ОМПБ «Київська Русь»59-ї ОМПБр. Закінчив Котовський професійний ліцей. Мобілізований 2015 як доброволець до БСП «Донбас» НГУ, через рік, — у серпні 2016, підписав контракт із ЗСУ. Залишились батьки і старший брат.</p>	<p>3 грудня 2017</p>	<p>Загинув під час обстрілу позицій ЗСУ поблизу с. Широкине внаслідок вибуху міни калібру 120 мм, ще один борець дістав поранення. Похований в м. Подільськ^[68].</p>
	<p> Рудик Юрій Володимирович</p>	<p>20 січня 1971, Славута Хмельницька область. З 4-х років мешкав у с. Майків Гошанський район Рівненська область. Солдат, водій взводу вогневої підтримки 1-ї гірсько-штурмової роти 109-го ОГШБ 10-ї ОГПБр. Закінчив училище за фахом водія. Працював водієм у місцевому колгоспі, деякий час їздив на заробітки, пізніше підробляв будівельником в Нетішині. 21.07.2017 вступив на військову службу за контрактом. Залишились мати, сестра, дорослі донька і син та троє онуків.</p>	<p>4 грудня 2017</p>	<p>18 листопада був поранений снайпером у голову в зоні АТО на Луганщині та перебував у глибокій комі. 4 грудня помер, не приходячи до свідомості, в лікарні ім. Мечникова м. Дніпро. Похований в с. Майків^[69]. Раніше в Луганській обласній ВЦА повідомляли, що 18 листопада зазнали поранень двоє військовослужбовців — внаслідок ворожих обстрілів околиць міста Золоте та смт НовотошківськеПопаснянського району^[70].</p>
	<p> Кавун Андрій Іванович (Позивний «Бархан»)</p>	<p>14 липня 1986, Кривий Ріг Дніпропетровська область. Старший солдат, снайпер 74-го ОРБ. Захоплювався страйкболом. Добровольцем пішов у 43-й ОМПБ «Патріот» (спочатку — БТО «Патріот») пішов добровольцем, де служив до кінця 2015 — снайпер 2-го взводу 1-ї роти, з серпня 2014 перебував на фронті. По тому підписав контракт із 74 ОРБ. По закінченні контракту збирався одружитись. Залишились батьки, сестра.</p>	<p>4 грудня 2017</p>	<p>30 листопада дістав тяжке поранення у промзоні м. Авдіївка. Помер, не приходячи до свідомості, в лікарні ім. Мечникова м. Дніпро. Похований на Алеї Слави Центрального кладовища Кривого Рогу^[71].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Матюхін Віктор Олексійович (Позивний «Казах»)	<p>9 травня 1966, 51 рік, Карагандинська область Казахстан. Мешкав у м. Львів. Доброволець, стрілець 2-го взводу 1-ї ОШР ДУК ПС. Закінчив будівельний технікум, займався проектуванням аеродромів, працював кіномеханіком. Мешкав у Росії. Вступив до духовної семінарії, співав у хорі, малював ікони. За повідомленнями в соцмережі російських націоналістів, служив у Троїце-Сергіївській лаврі РПЦ в сані ігумена (прим., не плутати з настоятелем і намісником лаври), церковне ім'я Мойсей, але з часом склав із себе сан та простим іноком перейшов до Катакомбної церкви (ШЦ). Був членом общини козаків Сергієва Посада та активним учасником російського націоналістичного руху, брав участь в «Руських маршах» у Москві, 2008 проривав кордон ОМОНу на Арбаті (прим., товариші Матюхіна, російські націоналісти, є антиімперцями, антикомуністами, не підтримують російську агресію проти України)^[72]. Переслідувався ФСБ. Навесні 2015 приїхав до України, вивчив українську мову. В соцмережі Facebook — Віктор Штанг. Спочатку воював на Луганщині у складі батальйону «Свята Марія», в добровольчому формуванні спецпризначення «Вікінг», отримав звання капітана від МГО "Міжнародна Академія Козацтва". Влітку 2015 деякий час працював охоронцем на Фастівському деревообробному комбінаті. В ДУК з літа 2016, був найстаршим бійцем роти, мав величезний бойовий досвід. Залишилась дружина у Львові.</p>	4 грудня 2017	Загинув від кулі снайпера поблизу с-ща Піски (Ясинуватський район). Похований у Львові на Личаківському цвинтарі ^[73] .
	 Дубей Іван Омелянович (Позивний «Дівіді»)	<p>20 січня 1988, Ворона (Коломийський район) Івано-Франківська область. Старший солдат, кулеметник — командир бойової машини (БМП-1) 8-го ОМПБ «Поділля» 10-ї ОГШБр. Грав за сільську футбольну команду. Стокова служба — десантні війська. Працював у службі охорони, їздив на заробітки. Відслужив рік за мобілізацією в зоні АТО, ще через півроку 16.03.2016 підписав контракт, був номером обслуги ДШКМ, навідником. По тому призначений командиром БМ, 12.05.2016 повернувся на фронт, — у Мар'їнку. Залишились батьки і молодший брат.</p>	7 грудня 2017	3 грудня поблизу с. Новозванівка дістав поранення у голову, що несумісне із життям, від кулі снайпера, коли під час обстрілу побіг за боєприпасами. Перебував у реанімації в тяжкому стані, на апараті штучного дихання, в лікарні ім. Мечникова м. Дніпро , помер 7 грудня. Похований в с. Ворона ^[74] .
	 Павленко Андрій Олексійович (Позивний «Павлуха»)	<p>13 листопада 1984, Новотроїцьке (Новотроїцький район) Херсонська область. Мешкав в смт Аули Дніпропетровська область. Прапорщик, командир бойової машини (БМП) — головний сержант 3-го парашутно-десантного взводу 1-ї парашутно-десантної роти 1-го батальйону 25-ї ОПДБр. 2002 призваний на строкову службу, під час якої підписав контракт, служив у ВВ МВС на посаді стрільця. Після закінчення школи прапорщиків у навчальному центрі в Золочеві був призначений начальником варті. 2007 року звільнився, переїхав до смт Аули, одружився. Працював у приватній охоронній компанії «Крок». Пішов на фронт добровольцем у жовтні 2014, до серпня 2015 служив у 3-му взводі 3-ї роти батальйону МВС «Київ-1». У червні 2016 уклав контракт із ЗСУ. Залишилась дружина та двоє дітей, донька 2012 р.н. та син 2015 р.н.</p>	7 грудня 2017	Загинув від смертельного кульового поранення під час обстрілу в районі м. Авдіївка , ще один військовослужбовець дістав поранення. Похований на цвинтарі смт Аули на алеї Героїв ^[75] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Твердола Анатолій Іванович	<p>14 березня 1970, Ладжинські Хутори Гайсинський район Вінницька область. Старший сержант, командир відділення протитанкового взводу роти вогневої підтримки 9-го ОМПБ «Вінниця» 59-ї ОМПБр. Закінчив Вінницьке професійне училище. Проходив строкову службу в десантно-штурмовій бригаді, по тому служив у Групі радянських військ у Німеччині. Після звільнення в запас працював в органах міліції, пожежній частині, в 2000-х працював у Державній службі охорони в Ладжині, — був охоронником "Промінвестбанка". Учасник Революції гідності. Протягом двох років був волонтером, а у січні 2017 вступив на військову службу за контрактом. Залишились мати, дружина та двоє синів.</p>	8 грудня 2017	<p>Загинув близько 5:00 від вогнепальних кульових поранень грудної клітки та спини, що не сумісні з життям, під час обстрілу позицій батальйону поблизу села Водяне (Волноваський район) у Приазов'ї. Похований в с. Ладжинські Хутори^[76].</p>
	 Прошкін Олександр Олександрович (Позивний «Проха»)	<p>22 листопада 1991, Маріуполь Донецька область. Мешкав у с. Кам'яне (Лебединський район) Сумська область. Старший солдат, номер обслуги 3-го штурмового взводу 2-ї «афганської» штурмової роти 24-го ОШБ «Айдар» 53-ї ОМБр. Закінчив професійно-технічний ліцей в с. Веприк (Гадяцький район) за спеціальностями коваль та електрогазозварювальника. 2011 проходив строкову службу. Працював за фахом у ТОВ «Роял Хаус» та охоронцем. 04.10.2017 підписав контракт із ЗСУ. Залишились батьки, сестра, дружина та 9-місячна донька.</p>	8 грудня 2017	<p>Загинув близько 10:20 внаслідок обстрілу з міномету калібру 120 мм поблизу с-ща Травневе (Бахмутський район) на "Світлодарській дузі". В штабі АТО повідомили, що по Травневому випущено понад півсотні мін. Похований в с. Кам'яне^{[77][78]}.</p>
	 Парасочка Геннадій Павлович (Позивний «Колобок»)	<p>29 вересня 1975, Північне (підпорядковане Торецьку) Донецька область. Солдат, номер обслуги гранатометного відділення 3-го штурмового взводу 2-ї «афганської» штурмової роти 24-го ОШБ «Айдар» 53-ї ОМБр. Закінчив професійно-гірничий ліцей, 1993—1994 проходив строкову військову службу. Приватний підприємець. З лютого 2015 до 2016 служив за мобілізацією у 81-й ОДШБр, 09.10.2017 уклав контракт і служив в «Айдарі». Залишились батьки.</p>	8 грудня 2017	<p>Загинув о 9:55 від кулі снайпера під час вогневого зіткнення з ДРГ противника поблизу с-ща Травневе (Бахмутський район) на "Світлодарській дузі". Похований у Торецьку^{[77][79]}.</p>
	 Караконстанти Федір Федорович	<p>29 березня 1995, Старі Трояни Кілійський район Одеська область. лейтенант, командир 3-го парашутно-десантного взводу 4-ї ПДР 2-го ПДБ 25-ї ОПДБр. Гагауз. 2016 закінчив Одеську військову академію, уклав контракт і в березні 2017 вирушив на фронт. Залишились мати і брат.</p>	8 грудня 2017	<p>Загинув від кулі снайпера поблизу с-ща Кам'янка (Ясинуватський район). Похований в с. Старі Трояни^[80].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Зельманович Віктор Ігорович (Позивний «Зеля»)	3 жовтня 1992, Доманівка Миколаївська область. Доброволець окремої тактичної групи «Волинь» УДА. Після 10 класу разом із батьком працював трактористом в агрофірмі «Нібулон». 2016 добровольцем пішов на фронт. 25.03.2017 прибув на позиції підрозділу біля Мар'їнки. 30.08.2017 дістав поранення, але допоміг іншому пораненому товаришу, після лікування у жовтні повернувся на передову. Залишилися батьки і сестра.	10 грудня 2017	Помер від поранень, що несумісні з життям, внаслідок підриву на протипіхотній міні з «розтяжкою» під час бойового виходу в районі м. Мар'їнка. Похований в смт Доманівка ^{[81][82]} .
	 Зубченко Олександр Миколайович (Позивний «Запал»)	4 червня 1990, Диканька Полтавська область. З 1991 мешкав у Миргороді. Доброволець ОТГ «Волинь» УДА. Закінчив СПТУ №44 м. Миргород, де здобув фах електромонтера з ремонту та обслуговування електроустановок. Працював в службі охорони, згодом слюсарем з ремонту автомобілів на Миргородському хлібозаводі. З березня 2017 воював в УДА. Залишилися батьки і сестра.	10 грудня 2017	Підірвався на протипіхотній міні з «розтяжкою» під час бойового виходу в районі м. Мар'їнка, помер від поранень, що несумісні з життям. Похований у Миргороді на Алеї Героїв ^{[81][83]} .
	 Тимченко Володимир Юрійович	15 лютого 1962, 55 років, с. Є-Булак Карагандинська область Казахська РСР. Зі шкільних років мешкав у с. Мокра Рокитна Нововодолазький район Харківська область. Солдат, водій взводу матеріального забезпечення 109-го ОГШБ 10-ї ОГПБр. Закінчив ПТУ в Харкові за фахом налагоджувальника. З 1981 проходив строкову службу на посаді водія, ветеран війни в Афганістані. Працював за фахом на Лозівському ковальсько-механічному заводі, потім — водієм. З початком війни постійно намагався потрапити до армії. 16.08.2016 підписав контракт та після проходження навчання, 21.12.2016 прибув у свій підрозділ. Залишилися дві сестри, брат, дружина, дві доньки та онук.	11 грудня 2017	22 листопада поблизу м. Золоте (Попаснянський район) у кабінку вантажівки з автоцистерною влучила ПТКР, поранення дістали двоє військових, їх одразу ж евакуювали на МТ-ЛБ. Володимир з вкрай важкими пораненнями був доставлений до лікарні ім. Мечникова у м. Дніпро. Після майже трьох тижнів боротьби за життя військовослужбовець помер. Похований у с. Рокитне (Нововодолазький район) біля могили батьків ^[84] .
	 Зиков Юрій (Позивний «Шип»)	14 квітня 1969, Харків. Заступник командира розвідувальної групи 54-ї ОМБр. У 2014 був членом Харківської Самооборони, захищав Харківський Євромайдан. Пішов на фронт добровольцем у складі загону територіальної оборони. По тому служив у 92-ї ОМБр, воював в районі Мар'їнки та Красногорівки, останнім часом служив у 54-ї ОМБр. Залишилась дружина та 14-річна донька.	12 грудня 2017	Помер вранці через раптову зупинку серця в районі на «Світлодарській дузі». Лікарі констатували інфаркт. Напередодні повернувся з відпустки на передову, готувався заступити на бойове чергування. Похований у Харкові на Алеї Слави ^[85] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Кушнір Михайло Васильович	<p>12 січня 1993, Батрадь (присілок Нова Бовтрадь) Берегівський район Закарпатська область. Військовослужбовець 15-го ОГПБ 128-ї ОГПБр. На фронті вже вдруге, служив за контрактом. Неодружений, залишилися батьки та старші сестра і два брати.</p>	12 грудня 2017	<p>Загинув від кульового поранення поблизу м. Горлівка, ще один босць дістав поранення. Слідство проводить військова прокуратура, підозрюваного затримано (в соцмережах повідомляють, що трагедія сталася під час конфлікту). Похований в Батраді^[86].</p>
	 Корнелюк Павло Володимирович (Позивний «Кат»)	<p>22 травня 1988, Вінниця. Солдат, розвідник-кулеметник 131-го ОРБ. Закінчив Вінницький технічний коледж за спеціальністю «Конструювання, виробництво та технічне обслуговування радіотехнічних пристроїв», технік-конструктор. 2012 закінчив Академію внутрішніх справ у Києві, працював дільничним у Мурованокуріловецькому райвідділку міліції (сmt Муровані Курилівці). Офіцер (МВС). Захоплювався історією. 14.07.2017 уклав контракт із ЗСУ та після підготовки на полігоні у вересні поїхав на фронт. Залишилися батьки, брат, дружина та 2-річна донька.</p>	13 грудня 2017	<p>О 17:15 дістав вогнепальне поранення голови від кулі снайпера, що зрикошетила від удару о брус, на спостережному пункті поблизу ДФС (Донецької фільтрувальної станції) у напрямку окупованого с-ща Крута Балка, о 18:50 помер у військовому госпіталі м. Авдіївка. Похований на Центральному міському кладовищі Вінниці, на Алеї Слави^[87].</p>
	 Терещенко Олександр Іванович	<p>25 березня 1985, Кролевець Сумська область. Командир гармати артилерійської батареї бригадної артилерійської групи 58-ї ОМПБр. Закінчив СПТУ за фахом електромонтера та водія. Після строкової служби (2003), проходив службу за контрактом у «Десні» та 1 ОТБр — старший механік-водій і командир танку Т-64. З 01.08.2014 по 08.04.2015 проходив службу за мобілізацією — стрілець 2-го полку охорони НГУ (в/ч 3022). 21.05.2015 вдруге пішов до війська за мобілізацією, до 17.12.2016 служив у 93-й ОМБр на посадах стрільця, старшого стрільця та помічника гранатометника, виконував завдання у Донецькій області, мав поранення. 30.01.2017 уклав контракт на проходження військової служби у 58-ій бригаді. Залишилися мати, сестра та цивільна дружина.</p>	13 грудня 2017	<p>Загинув у ніч з 13 на 14 грудня в Новоайдарівському районі (за повідомленням Кролевецької РДА — під час виконання бойового завдання, за повідомленням ЗМІ з посиланням на прес-офіцера 58-ї бригади — небойова втрата, обставини не уточнено). Похований на Варварівському кладовищі Кролевця^[88].</p>
	 Геніш Тимофій Йосипович	<p>21 березня 1983, Рахів Закарпатська область. Військовослужбовець 128-ї ОГПБр.</p>	17 грудня 2017	<p>Близько 23:00 під час мінометного обстрілу бойовиками позицій українських військ в районі сmt Зайцеве, одна з мін калібру 120 мм залетіла у бліндаж і влучила у чавунну піч-«буржуйку», яка розлетілася на дрібні уламки. В результаті вибуху загинуло трое військовослужбовців. 20 грудня у Закарпатській області оголошено Днем жалоби^{[89][90]}.</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Сипавка Андрій Олександрович	<p>13 червня 1980, Ужгород Закарпатська область. Зареєстрований у м. Чоп. Військовослужбовець 128-ї ОГПБр. Залишилася дружина і двос дітей.</p>	<p>17 грудня 2017</p>	<p>Близько 23:00 під час мінометного обстрілу бойовиками позицій українських військ в районі смт Зайцеве, одна з мін калібру 120 мм залетіла у бліндаж і влучила у чавунну піч-«буржуйку», яка розлетілася на дрібні уламки. В результаті вибуху загинуло трое військовослужбовців. 20 грудня у Закарпатській області оголошено Днем жалоби^{[89][91]}.</p>
		<p>Чернігівська область. Військовослужбовець 128-ї ОГПБр.</p>	<p>17 грудня 2017</p>	<p>Близько 23:00 під час мінометного обстрілу бойовиками позицій українських військ в районі смт Зайцеве, одна з мін калібру 120 мм залетіла у бліндаж і влучила у чавунну піч-«буржуйку», яка розлетілася на дрібні уламки. В результаті вибуху загинуло трое військовослужбовців^[89].</p>
	 Сидоренко Станіслав Анатолійович (Позивний «Унтер»)	<p>27 серпня 1981, Кривий Ріг Дніпропетровська область. Мешкав у м. Одеса. Розвідник БСП «Донбас» 15-го окремого полку НГУ (Слов'янськ). Закінчив Криворізький економічний інститут КНЕУ. Працював менеджером у компанії з продажу будматеріалів. У жовтні 2014 добровольцем пішов на фронт, брав участь у боях за Дебальцеве, обороняв Маріуполь в с. Широкине, двічі був поранений.</p>	<p>18 грудня 2017</p>	<p>За повідомленням у ЗМІ, загинув в зоні АТО (місце й обставини не уточнено, за непідтвердженими даними — самогубство)^[92].</p>
	 Гульцьо Артем Андрійович	<p>9 серпня 1993, Дружба Ямпільський район (Сумська область). Мешкав у м. Житомир. Старший солдат, сапер 2-го батальйону 95-ї ОДШБр. В бригаді з 2010, — пройшов строкову службу, у 2011 підписав контракт. Робив різьблення по дереву, майстрував меблі, займався спортом. На фронті з весни 2014. Залишилися батьки, дружина та двоє синів віком 4 і 1 роки.</p>	<p>19 грудня 2017</p>	<p>Загинув близько 8:00 від мінно-вибухової травми під час виконання бойового завдання в результаті підризу на вибуховому пристрої з «розтяжкою» в районі смт Верхньоторецьке Ясинуватського району, ще двоє бійців дістали поранення (один з них у важкому стані). Похований на Смолянському військовому кладовищі Житомира^[93].</p>
	 Сорокодзюба Іван Михайлович (Позивний «Ваха»)	<p>15 грудня 1976, Рокитне Київська область. Солдат, старший стрілець 2-го мотопіхотного відділення 1-го мотопіхотного взводу 2-ї мотопіхотної роти 13-го ОМПБ «Чернігів-1» 58-ї ОМПБр. В лютому 2017 вступив на військову службу за контрактом.</p>	<p>19 грудня 2017</p>	<p>Загинув вранці від вогнепального уламкового поранення грудної клітки внаслідок обстрілу з мінометів та СПГ-9 околиць смт Новотошківське Попаснянського району. Похований на центральному кладовищі смт Рокитне^[94].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Борисенко Андрій Юрійович (Позивний «Боря»)	13 жовтня 1993, Павлоград Дніпропетровська область. Сержант, командир бойової машини — командир відділення парашутно-десантного взводу 4-ї парашутно-десантної роти 2-го батальйону 25-ї ОПДБр. Вступив у НМетАУ (м. Дніпро), але згодом залишив навчання. З кінця 2013 служив у 25-ій бригаді за контрактом на посаді навідника-оператора 1-ї роти 3-го батальйону. На фронті з 24.07.2014, — Шахтарськ, Іловайськ, Савур-могила, Майорськ, Красногорівка, Піски, ш. Бутівка, Авдіївка, неодноразово виконував завдання за лінійю фронту. 2016 переведений до 2-го батальйону. Батько помер, залишилися мати, сестра і кохана дівчина.	20 грудня 2017	Загинув поблизу селища Кам'янка (Ясинуватський район) від поранення у голову кулею снайпера. Похований в Павлограді, на кладовищі по вул. Луганській ^[95] .
	 Оріхівський Олексій Володимирович (Позивний «Орех»)	8 червня 1982, Залізничне (Полтавський район) Полтавська область. З 2-х років проживав у с. Кам'янка (Тростянецький район) Сумська область. Молодший сержант, командир кулеметного відділення роти вогневої підтримки 2-го парашутно-десантного батальйону 25-ї ОПДБр. Закінчив ПТУ № 25 м. Тростянець за фахом тракториста-машиніста. Строкова служба — війська ППО. Працював охоронцем, з 2011 — кінологом у службі охорони Артемівського заводу шампанських вин (м. Бахмут). Після того, як влітку 2014 на прохідній заводу внаслідок артилерійського обстрілу терористами дістав поранень товариш Олексія, він добровольцем пішов до військкомату. З серпня 2014 по вересень 2015 проходив службу за мобілізацією на посаді командира саперного відділення 91-го ОПОЗ, виконував завдання в районі Дебальцевого. У жовтні 2015 підписав контракт, після підготовки 12.12.2015 прибув до свого підрозділу в десантну бригаду. Залишилися мати та молодший брат.	21 грудня 2017	Близько 0:30 внаслідок обстрілу дістав поранення уламком міни калібру 120 мм, що пробив бронезилет (за іншими даними, кульове поранення), в районі м. Авдіївка — поблизу с. Новоселівка Друга (Ясинуватський район) та с-ща Кам'янка. За дві години помер від поранення. В штабі АТО повідомили, що противник вів вогонь зі 120-мм мінометів і кулеметів. Похований на центральному кладовищі Тростянця, на Алеї Героїв ^[96] .
	 Михайлюк Петро Тадейович (Позивний «Старшина»)	21 липня 1974, Гологори Золочівський район (Львівська область). Прапорщик, головний сержант 2-ї гаубичної самохідно-артилерійської батареї гаубичного артилерійського дивізіону бригадної артилерійської групи 80-ї ОДШБр. Виріс у багатодітній родині. Закінчив Львівське ПТУ № 52. 1992—1994 проходив строкову службу. 1997 закінчив 343-тю школу прапорщиків при Прикарпатському військовому окрузі. Проходив службу на посадах командира взводу (24 дивізія), старшини роти, старшини мехбатальйону (30 дивізія), старшини центру радіо та супутникового вузла зв'язку (93 полк зв'язку), старшини центру каналотворювальних систем вузла зв'язку, начальника складу роти матеріального забезпечення. Багато років віддав армії. Мобілізований навесні 2014, ніс службу на Яворівському полігоні на посаді старшини. На фронті з вересня 2014 — сержант з матеріального забезпечення 2-ї ГСА батареї 80-ї бригади. Після демобілізації одразу підписав контракт. Залишилися мати, трое братів, сестра та донька.	22 грудня 2017	Загинув у другій половині дня від осколкового поранення в шию під час артилерійського обстрілу з гармат калібру 122 мм (за іншими даними, — з мінометів) на підступах до с. Старий Айдар Станічно-Луганського району. Похований в с. Гологори ^[97] .

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Шевченко Олег Сергійович	<p>22 вересня 1988, Лозова Харківська область. Солдат, водій 3-го відділення 1-го взводу 3-ї мотопіхотної роти 25-го ОМПБ «Київська Русь» 54-ї ОМБр. Працював на Лозівському КМЗ. З 2015 проходив військову службу за контрактом, 30.06.2017 підписав контракт у 54 ОМБр. Залишилась мати і брат.</p>	<p>23 грудня 2017</p>	<p>Загинув близько 11:50 від кулі снайпера на ВОП поблизу смт Луганське («Світлодарська дуга»). Похований на Центральному кладовищі м. Лозова^[98].</p>
	 Золотарьов Юрій Анатолійович	<p>11 лютого 1983, Київ. З 1994 мешкав у Дніпрі. Старший лейтенант, заступник командира по роботі з особовим складом 1-ї роти 1-го батальйону 25-ї ОПДБр. Виріс в родині військового. Закінчив Сумський військовий інститут ракетних військ і артилерії СумДУ (2004, спеціальність «Бойове застосування та управління діями підрозділів Сухопутних військ»). Мав багато захоплень: кулінарія, малювання, реконструкція зразків історичної зброї тощо. Проходив службу на посаді заступника командира батареї з виховної роботи та офіцера-психолога у 25 ОПДБр, з 2010 — офіцер-вихователь 3-го (військово-спортивного) взводу Ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою Дніпровської міської ради^[99]. Мобілізований 23.03.2014, бойовий шлях у складі 2-ї роти 25-ї бригади: Амвросіївка, Дебальцеве, Шахтарськ, Савур-могила, Нижня Кринка, Зайцеве. У березні 2015 повернувся до Ліцею, викладав вогневу підготовку. Вереснем 2016 вдруге пішов на фронт. Залишились батьки, двоє братів, дружина та син.</p>	<p>24 грудня 2017</p>	<p>Дістав уламкове поранення голови 21 грудня під час мінометного обстрілу в районі м. Авдіївка, чотири доби лікарі боролися за життя офіцера. Помер в лікарні ім. Мечникова м. Дніпро. Похований на Алеї Героїв Краснопільського кладовища^[100].</p>
	 Ширков Сергій Іванович	<p>22 липня 1976, Северодонецьк Луганська область. Мешкав у м. Суми. Підполковник, співробітник Управління СБУ в Сумській області. Виріс в с. Хухра Охтирський район Сумська область. Активно займався спортом: пауерліфтингом, важкою атлетикою, був срібним призером України з атлетизму. Вступив до Українського козацтва. 1999 закінчив СумДПУ імені Макаренка, філологічний факультет, українське відділення. Строкова служба — морська піхота України (Севастополь, 1999—2001). З 2007 проходив службу в СБУ. Учасник бойових дій в зоні АТО, виїжджав на передову у спецвідрядження. Тривалий час служив в ОЗСпП НГУ «Азов»(за повідомленням 5 каналу). Виконував завдання з контррозвідального забезпечення підрозділів ЗСУ. Попри погіршення здоров'я, категорично відмовлявся від госпіталізації. Залишилися батько, брат, дружина та 10-річний син. Дружина працює в ГУ НП у Сумській області.</p>	<p>24 грудня 2017</p>	<p>Передчасно пішов з життя в зоні проведення АТО, де виконував завдання з контррозвідального забезпечення підрозділів 58-ї ОМПБр, ймовірно, в Луганській області (за повідомленнями у соцмережі — серцевий напад). Похований на Алеї Героїв Центрального (Петропавлівського) кладовища м. Суми^[101].</p>

Світлина Емблема	Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті	Обставини смерті
	 Товкач Андрій Віталійович	<p>3 квітня 1978, РРФСР. З дитинства мешкав в смт Широке (Широківський район) Дніпропетровська область. Старший солдат, гранатометник парашутно-десантного батальйону 25-ї ОПДБр. Здобув фах тракториста. Мобілізований 2015 року, служив у 1-му протитанково-артилерійському дивізіоні 93-ї ОМБр. Після демобілізації працював у Дніпрі, в «АТБ-Маркет». 2016-го повернувся до ЗСУ, служив на посаді водія-номера обслуги 138-ї ЗРБр (в/ч А4608)^[102]. Влітку 2017 підписав контракт на службу у 25-ій бригаді. Залишились батько, брат, сестра, цивільна дружина та дві доньки.</p>	<p>26 грудня 2017</p>	<p>Загинув опівдні від смертельного вогнепального поранення під час обстрілу зі стрілецької зброї опорного пункту «Шахта» (вентиляційний ствол шахти «Бутівка-Донецька», між Авдіївою та окупованим Донецьком). Похований в смт Широке поряд із могилою матері^[103].</p>
	 Ліпка Максим Васильович	<p>2 березня 1992, Рівне (Новоукраїнський район) Кіровоградська область. Молодший лейтенант, командир батареї 40-ї ОАБр^[104]. З 2010 по 2014 навчався у Кременчуцькому національному університеті ім. Остроградського, 2011—2012 проходив строкову службу. Вдруге пішов до ЗСУ у 2015 році. Залишились мати, дружина і маленька дитина, якій ще немає 2-х років.</p>	<p>26 грудня 2017</p>	<p>За повідомленням ЗМІ з посиланням на представника облвійськкомату, дістав поранення під час обстрілу в районі Волновахи Донецької області та від отриманих травм помер у госпіталі. З приводу обставини проводиться розслідування. Похований в с. Рівне^[105].</p>
	 Козак Ярослав Романович	<p>7 березня 1961, 56 років, Коломия Івано-Франківська область. Військовослужбовець 10-ї ОГШБр. Ліквідатор аварії на ЧАЕС. Учасник бойових дій в зоні АТО, служив за контрактом. Одружений.</p>	<p>27 грудня 2017</p>	<p>Помер, під час виконання обов'язків військової служби (місце та обставини не уточнені). Похований в Коломиї^[106].</p>
	 Іван	<p>22 роки. Військовослужбовець 1-го парашутно-десантного батальйону 25-ї ОПДБр^[107].</p>	<p>29 грудня 2017</p>	<p>Загинув під час бойових дій від смертельного вогнепального поранення на позиції «Шахта» (вентиляційний ствол шахти «Бутівка-Донецька», на південь від Авдіївки)^[108].</p>